BARIŞ
MÜSTECAPLIOĞLU

ŞAKİRD

roman

metis

Barış Müstecaplıoğlu

ŞAKİRD

Barış Müstecaplıoğlu, 1977'de doğdu. Yüksek öğrenimini Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümünde tamamladı. 2002-2005 yılları arasında yayımlanan, dört kitaptan oluşan ilk Türkçe fantastik kurgu serisi *Perg Efsaneleri* ile beğeni kazandı. Sokak çocuklarını kullanan suç örgütlerini işleyen bir polisiye roman olan *Kardeş Kanı*'nı kaleme aldı (Everest, 2006). 14. yüzyılda yaşamış gizemli şamanist ressam Mehmet Siyah Kalem'i odağına alan romanı *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel* yayımlandı (Profil, 2009). Doğu ve Anadolu masallarının karakterlerini modern bir bakış açısıyla yeniden yorumlayıp fantastik bir çocuk öyküsünün içine kattı (*Hodi-Podi: Gökyüzündeki Ülke*, İkarus, 2008).

Romanları dışında *İstanbul Hikâyeleri* ve *1002. Gece Masalları* gibi çeşitli öykü seçkilerine de katılan yazarın bir cinayet öyküsü 2008'de Amerika'da Akashic Books tarafından hazırlanan *İstanbul Noir* isimli seçkide yer aldı. *Kardeş Kanı* 2008'de Polonyalı okurlarla buluştu ve 2012'de Romanya'da yayımlanacak. *Perg Efsaneleri*'nin tüm kitapları 2010-11 yıllarında Bulgaristan'da yayımlandı. *Perg Efsaneleri* 2012'de Çince ve Sırpçada, *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel* ise 2012'de Arapçada yayımlanacak.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
ŞAKİRD
Barış Müstecaplıoğlu

© Metis Yayınları, 2005

İlk Basım: Aralık 2005
Üçüncü Basım: Aralık 2011

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Semih Sökmen, Emine Bora
Kapak Resmi: Hatla yazılmış kuş figürü

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-539-1

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

ŞAKİRD

roman

metis

Düşünmek var olmaya yetermiş.
Var olmak kimine yetmiyor.

GİRİŞ

Saatler 10:23'ü gösterirken, Dereli-oğlu Tesisleri'nin batı kapısında beyaz bir Hyundai Getz göründü. Tesisin girişindeki benzin istasyonunun çalışanları, araba önlerinden geçerken şöyle bir başlarını çevirip baktılar, pek ilgilenmediler. Getz sevimlidir, ama tüm reklamların aksine, öyle dikkat çekici bir araba değildir. Bizim Getz'imiz de kardeşlerinden farksızdı, ne bir eklemesi vardı ne de göze çarpacak bir süsü. Arka camında allı pullu çıkartmalar ya da Sollama Beni Sollarım Seni gibisinden sloganlar da yoktu. Eh, içinde şöyle alımlı bir kadın da oturmadığına göre, istasyondakilerin arabayı yalnızca birkaç saniye süzmelerini, benzin almayacağını anladıkları anda ilgilerini yitirmelerini anlayabiliriz.

Ama bizim mecburen ona biraz daha yakından bakmamız gerekiyor. Ne de olsa bu yolculuğu onunla yapacağız. Birlikte anılar paylaşacağız. İnsan yol arkadaşını tanımalı, öyle değil mi?

Evet beyazdı, gene de tamamen beyaz olduğunu söylemek doğru olmaz. Tekerlerin arasında uzanan siyah gövde tamponunu, kırmızı arka farlarını, gümüşi cantlarını, kapkara tekerlerini görmezden gelmeyelim. Özellikle de sağ arka kapısına çizili sarı-kırmızı güneş figürünü. Aslında siz de bilirsiniz ya, şu hayatta pek az şey tek renklidir.

İçine bakıldığında muhtemelen ilk göze çarpacak ayrıntısı, koyu kırmızı bir kurdeleyle aynasına bağlanmış nazar boncuğu olur. Sol kapısındaki yuvada birkaç gazete var, bir de rulo yapılmış dergi: *İstanbul İstanbul*. Konsolun üstü oldukça ıssız, bu yüzden as-

lında pek de albenisi olmayan küçük bir oyuncak hemen dikkati çekecektir, metal bir ayaklık üzerinde duran minik bir dünya bu. Ayakları birleştiren yuvarlak altlığa merkezinden geçen ince bir çubukla monte edilmiş. Dünyanın bir köşesine kocaman bir denizkızı çizili. İncelemeye devam edersek, yarı açık bir gözde üç müzik diski görürüz, ikisi klasik müzik, biri Candan Erçetin. Arka koltuğa ise kalın, bordo bir ceket gelişigüzel atılmış. Ceketin altında bir dijital fotoğraf makinesi var. Küçük ama iyi bir marka.

Bagajda açık gri renkte orta boy bir bavul duruyor, çift tekerlekli. Az kullanıldığı belli, yıpranmamış. Kapağı kilitli, açılması için doğru sayıları yan yana getirmeniz lazım. Hemen dibinde işaretleme reflektörü ve standart ilkyardım seti var. Bitişiğinde dolu bir yangın tüpü uzanıyor.

İlk bakışta fırından yeni çıkmış izlenimi verse de, Getz'imiz aslında üç sahip değiştirmişti. Beş yaşında bir araba için şanssız sayılabilir bu açıdan. Dilerseniz biraz soluklanıp hayırsız sahiplerinden bahsedelim azıcık. Söz konusu olan iradesini olaylara karıştıramayacak savunmasız bir otomobil, yaşadıklarının karakterini ne kadar etkilediğini tahmin edersiniz sanırım. Aslında iradesini kullanmaya alışık olmayan bir insan için de aynı şey söylenebilir, ama konuyu dağıtmayalım. Biz şimdi sadece bir arabadan bahsediyoruz.

Getz fabrikadan çıktığında İstanbul'daki en aktif Hyundai bayiilerinden birine gönderilmişti. O zamanlar gıcır gıcırdı, kalite testlerinden başarıyla geçmiş, tüm malzemeleri motoru gibi sıfır kilometre. Genç bir doktor olan Ayşe Sezer, onu ilk görüşte beğenmişti. Tam aradığı gibi bir arabaydı, park yeri sorunu yaşatmayacak kadar küçük, cüzdanını zorlamayacak kadar az benzin yakan, sevimli bir dört tekerli. Bir de metalik boya vuruldu üzerine, baldan tatlı oldu. Ayşe Hanım'la geçirdiği iki yıl boyunca tüm bakımları eksiksiz yapılmış, geceleri rahat bir garajda uyumuştu. Sahibi motorunu zorlamıyor, hız denemeleri yapmıyor, onu tehlikeye atmıyordu. Arada bir direksiyonu sevgilisine bıraktığında Getz biraz endişeleniyordu endişelenmesine, genç adam gaz pedalına gereksiz yüklemeler yapıyordu. Ama bu da en fazla iki ayda bir yaşanıyordu, şikâyet etse nankörlük olur. Tüm hayatının böyle keyifli geçeceğini sanan sevgili Getz'imiz, günün birinde hepimizin er geç

öğrendiği hayatın gerçeklerinden biriyle yüzleşti.

Üçüncü şahısların ilişkilerimiz üzerindeki etkisiyle...

Ayşe Hanım sevgilisinden ayrıldı. Birkaç ay sonra hayatına yeni biri girdi, bir mühendis, hoş adam, öncekinden daha düşünceli, daha ince. Ayşe Hanım'ı çok sevdi, öyle çok sevdi ki, çılgın İstanbul trafiğine böyle küçük bir arabayla çıkmasını takıntı yaptı. Kendisine fena halde tutulan kadını ikna etmesi zor olmadı. Nişanlandıkları günün haftası, dönüşümlü kullanmak üzere bir jip aldılar. Getz de kendini bir kez daha bayiide buldu.

Kırgın değildi. Ama tedirgindi. Hiçbir hata yapmasa da hayatının kökten değişebileceğini, kendisiyle ilgili olmayan sebeplerden terk edilebileceğini anlamıştı. Sarsıcı bir deneyim olduğunu kabul etmek gerek.

Yeni sahibini tanımak için çok fırsatı olmadı. Adam ikinci el otomobil ticareti yapıyordu, onu yalnızca bir hafta kullandı, o da test amaçlı. Hakkını verelim, iyi bir şoförd ü. Arabanın geçemeyeceği yerden kamyon geçiren türden. Sonra allayıp pullayıp, Ayşe Hanım'ın garajına girerken çizilmiş kapısını rötuşlayıp zengin bir işadamına satıverdi. Zengin dediysek milyoner de olmayan, hepi topu iki orta karar şirket ve bir apartman sahibi adamcağız, üniversiteyi kazanan kızına hediye olarak almıştı onu. Getz'in sevimli yüzünün küçük hanıma hoş görüneceğini düşünmüştü. Aslında ona kalsa aklı bir karış havada kız araba kullanmaya hazır değildi. Ama eşinin sözlerine kayıtsız kalamamış, üniversitede kalbini kıracak bir delikanlıyı sırf arabası olduğu için cazip görmesinden ürkmüştü. Eh, ne de olsa daha babasının kuzusu.

İşte Getz'in başına ne geldiyse, Meltem kızın elindeyken geldi.

Meltem kız, arkadaşlarının tabiriyle çıtır çerez, hediyesine pek bir sevindi. Şöyle kırmızı bir spor arabayı yeğlerdi elbet, ya da mankenlerde görüp özendiği şu kocaman arazi araçlarından birini. Ama ilk arabasının hoyrat kullanabileceği, kırıp döktüğü zaman çok azar işitmeyeceği ucuz bir model olmasını makul bulmuştu. Gönlünde yatan aslana kavuşana kadar bir nevi öğrenme aracı olacaktı Getz. Onu kendine özel yapmak için arka kapısına omzundaki dövmenin aynısı bir güneş figürü çizdirdi, keyfini sürmeye başladı.

Meltem kız kıpır kıpırdı, heyecanlıydı, bir arabanın ona verebileceklerini öğrenmek istiyordu, sınırlarını keşfetmek, sadece onun değil kendisinin sınırlarını da. Nasıl olsa onu birkaç yıl sonra elden çıkarmaya kararlıydı. İnsanlar bazen bunu yapar. Birlikte oldukları kişiyi er geç bırakacaklarsa, kısa sürede alabilecekleri her şeyi almaya çalışırlar ondan. Daha açık söyleyelim: Sömürürler.

Bu yüzden Meltem kız Getz'i zorladıkça zorladı. Eh bir de baba parasıyla alınmıştı, ne demişler, uğruna ter dökülmeyenin kıymeti bilinmez. Zavallı araba bir test nesnesi olarak oradan oraya mı savrulmadı, hız limitleri mi zorlanmadı, park edilirken mi çarpılmadı, dağa tepeye mi sürüklenmedi, bozuk yollarda mı gezdirilmedi, ani frenler mi yapılmadı, doğal olarak çok geçmeden iflas etti. İyi bir tamirden geçti geçmesine, yine de şimdiki sahibine satılırken fiyatından epey kırılması gerekti.

Bu yüzden Getz'imizin dikkatli gözlere yakalanan çiziklerini, arada bir arızalanmasını, hız birden artarsa motorunun boğulmasını lütfen şefkatle değerlendirin. Hemen suçlamayın onu. Geçmişini düşünerek anlayış göstermeye çalışın. Kimse geçmişinden bağımsız değildir, öyle değil mi? Kusurlarımız ve hasarlarımızda kim bilir kimlerin parmağı var, çoğunu bilmeyiz bile. Farkında değilizdir. Her şeye rağmen iyi bir arabadır, sınırlarını bilirlerse, onu fazla zorlamazlarsa, kimseyi yarı yolda bırakmaz. Emin olabilirsiniz.

Şu an arabadan inmekte olan genç adama gelince... Yani sevgili Getz'imizin yeni sahibine. Onun da elbet bir geçmişi var. Hepimizin olduğu gibi. Onu tanımak için de yaşadıklarını, hayal kırıklıklarını, tecrübelerini bilmek gerek. Ama bir insanı anlatmak, iki üç sayfayla kotarılacak bir iş değil, kusura bakmayın. En iyisi biz öykümüzü anlatmaya en başından başlayalım. Nasıl olsa yol boyunca yavaş yavaş keşfederiz kendisini. Hem zaten aramıza katılacak yeni kişiler de olacak. Zamana bırakalım.

Aman sessiz olun... Başını çevirip arkaya baktı, sanki varlığımızı hissetti. Sesimizi duydu mu ne? Ne de olsa kaçak yolcu sayılırız, kimse bizi davet etmedi. Susalım da dışarı atılmayalım.

Bu arada aklıma gelmişken...

İyi yolculuklar!

**bunu gerçekten
yapacak mısın?**

....

**ne o? dalga geçtiğimi
mi sanıyorsun yoksa?**

....

**tanrım...
düşündüğümden daha
çılgınsın!**

....

**belki şeker belki...
belki de aklım başıma
yeni geldi.**

**peki sonra? umarım bir
planın vardır.
patronlarının yerinde
olsam seni kırmızı
bültenle arardım :-)**

**çoktan yapmam
gereken şeyi
yapacağım.**

bu bir cevap mı M.?

....

tahmin edersin
sanmıştım! edirnelilerin
teklifi gözüme çok
cazip görünüyor ama
önce nesrin hanımla
görüşeceğim elbet.

....

ne diyeyim tatlım!
umarım her şey
dilediğin gibi olur. beni
habersiz bırakma.
sanırım bu bazılarının
asla unutmayacağı bir
sunum olacak.

....

biliyor musun P...
benim umudum da bu!
sonra yine yazarım.
kontörüm bitti :-)

PLAZA'DA BIR SABAH

ün her zamanki gibi başlamıştı. Sabah cep telefonunun çalmasıyla uyanmak, homurdanarak telefonu alıp alarmı on dakika ileriye kurmak, sonra bunu tekrarlamak ve sonunda yataktan çıktığında işe yetişmek için her şeyi acele yapmak gerektiğini fark etmek, olabildiğine sıradandı. Gömleğini otomatik hareketlerle ütülemiş, tıraş olmuş, kravatını bağladığında altta kalan ucun üsttekinden uzun olduğunu görünce bir küfür savurmuş, kravat krizini aştıktan sonra tam çıkacakken ütüyü prizden çekip çekmediğine dair geleneksel tereddüdünü yaşamış, yatak odasına dönüp kapıdan başını uzatmış, içi rahatlayınca her gün boyanmaktan derisi yıpranmaya başlamış ayakkabılarını giyip dışarı fırlamıştı.

Sokağın köşesine geldiğinde duralamıştı. Başını çevirip trafiğin aktığı yöne bakmıştı. Her sabah aynı noktaya aynı rotadan ulaşırdı: önce sol, sonra sağ, yüz metre yürü, bir daha sola dön, karşına çıkan köprüden yolun karşısına geç, yağmur yağıyorsa otobüs durağında, hava güzelse hemen orada bekle. Dönüşte de kullandığı o köprüden en az bin kez geçmiş olmalıydı. Sık sık içinden bu kez evden çıktığında sola değil sağa dönmek ve dümdüz yürümek gelirdi. Gidebileceği yere kadar. Sağa dönüp ileriye birkaç adım attı. Uzayıp giden yola dalgınca baktı. O yönde ne olduğunu bilmiyordu, bunca zamandır hiç o tarafa gitmemişti, keşfetmeye değerdi. Ardından güldü, şimdi değil, diye mırıldan-

dı, belki başka zaman. Bu sabah için zaten bir planımız var. Arkasına dönüp bildik rotaya uydu.

Servise bineceği yere koşar adım yürüdü. Minibüs sadece üç dakika sonra oradaydı, yani kılpayı yetişmişti. Trafiği engelleyeceği için şoför onu bekleyemezdi, biliyordu bunu. Ama en kötü ihtimalle bir taksiye atlayacağı için çok dert etmiyordu.

Yanında kırmızı, mavi, turuncu, ama en çok turuncu çizgiler olan minibüs, hiç vakit kaybetmeden rutin İstanbul trafiğine dalıverdi. İşe yetişme derdinde olan şoförlerin tam bir keşmekeşe sürüklediği Levent trafiği daha doğru bir tanımlamaydı aslında. Birbirinin önüne atlayan otomobiller, aniden duruveren taksiler, kesilmeyen korna sesleri. Yanında çizgiler olan minibüs mü? Daha çok kafası bozulmuş bir ressamın fırçasını tuvale fırlatmasıyla oluşacak şekillerdi bunlar, o hep çizgi derdi, yanlış olduğunu bile bile.

Yol boyunca servistekileri sezdirmeden gözledi. Herkes uyku mahmuru olduğu için bu pek de zor olmamıştı doğrusu. Neşe Hanım, her zamanki gibi başını koltuğun arkasına dayamış uyukluyordu. Araç sarsıldığında bir kâbustan uyanır gibi panikle doğruluyor, suçluyu ararcasına etrafına bakınıyor, birkaç saniye sonra eski halini alıyordu. Yeni anne olduğu düşünülürse araçtaki en bitkin kişi olması doğal. Eh, tüm bebekler nazlıdır. Mehmet Bey ve servisi çok seyrek kullanan, güzel gözlü esmer kız kulaklıklarını takmış, volkmen dinliyorlardı. Rüstem Bey kitap okuyordu galiba, gözleri arada bir kapandığı için kesin konuşmak zor ve büyük ihtimal bir polisiyeydi. Aralarında en samimi olduğu kişi, bir ara onların bölümünde sekreter olarak çalışan, daha sonra çağrı merkezine atanan Yasemin ise dalgın gözlerle camdan dışarıyı seyrediyordu.

Her günkü gibi yani.

Plazaya 8:25'te vardıklarında, bugün erkenciyiz diye düşündü. Elektronik kartını okutma saati 8:30 civarında gidip gelirdi. Bazen beş dakika erken bazen beş dakika geç. Dakik adamdı şoförleri, lapa lapa kar yağdığı günler bile ne yapar eder, kalkış sa-

atini öne alır, onları yetiştirirdi. Böyle zamanlarda cep telefonlarından arardı hepsini, erken geleceğini haber verirdi. Bu iyi miydi kötü mü, emin değil. Yani kar yağdığında bile işe gecikememek, servis ortada yok, beni merak etmeyin diyememek hoş bir durum sayılmaz.

Dokuzdaki mesai öncesi vakti olursa binadaki şirketlerin ortak kullandığı kafede kahvaltı yapardı. Sevimli bir yerdi burası. Yuvarlak masalarında daima taze çiçekler olurdu. Diskçalarda yumuşak, enstrümantal parçalar çalınırdı. Gün içinde nefessiz kaldığında buraya sığınırdı, ne yazık ki pek seyrek vakti olurdu buna.

Sıcak bir çay, yeşillik, domates, azıcık salam ve mayonez ile tatlandırılmış iki dilim kepekli ekmek, ama illa kepekli olacak, doktor arkadaşın tavsiyesi, hoş, mayoneze de zararlı demişti ama... o kadar olsun.

Ayaküstü atıştırdıktan sonra hızlı adımlarla asansörlere yürüdü. Güvenlik görevlileri yerli yerindeydi. Onlarla sessizce selamlaştı. Etraf, bina daha dün hizmete girmiş gibi pırıl pırıldı, iç bayıcı bir mükemmellik. Yeşil renkli duvarlar, metalik gri asansör kapıları, gösterişli lambalar, hangi şirketin hangi katta olduğunu gösteren devasa cam pano, bu metal ve cam yığını içinde yerini yadırgamış görünen koca yapraklı çiçekler ve bol bol takım elbise. Plaza cephesinde yeni bir şey yoktu. Tam karşıdaki adam boyu pencereden dışarı baktı, uzaktaki göğün maviliğine odaklandı. Manzaraya beyaz bir bulutun ucu girdi, geniş kanatlı bir güvercin uçup geçti. Yan yana üst üste yığılı binaların arasında kaygısız martılar gördü. En az o çiçekler kadar yanlış yerde olduğunu hissetti. Gözleri bir oksijen kaynağı arar gibi etrafta dolandı, neyse ki çok geçmeden ihtiyacı olanı buldu.

Her sabah karşılaştığı ihtiyar hizmetli, mavi pantolon, ceket ve şapkadan ibaret üniformasına bürünmüş, buruşuk elleriyle sarıldığı paspasla yerleri temizliyordu. Adını bilmezdi bu adamın. Ama yüzünde, gülümseyişinde bir sıcaklık vardı. Ya da ona öyle gelirdi, başkasına sorsa aynı yorumu alır mıydı, emin değil. Emin

olduğu tek şey, onunla selamlaşmak şu bunaltıcı rutinde hoşuna giden üç beş alışkanlığından biriydi.

"İyi günler," dedi hafif bir neşeyle.

Adamcağız önce şaşırdı, seslenenin kim olduğunu görünce gülümseyerek karşılık verdi.

"İyi günler Murat Bey."

"Nasılsınız? Hava amma soğuk, öyle değil mi?"

İhtiyar başıyla onayladı. Az önce dışarıda çalıştığını anlatmak için elini havaya kaldırdı, eldiven giymişti.

"Hem de nasıl Murat Bey."

"Hafta sonu burada mıydınız?" diye sordu Murat. "Mesai var mıydı?"

İhtiyar başını iki yana salladı: "Yok yok. Allaha şükür. O ne yağmurdu öyle!" Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ama bu hafta nöbet bende."

"Cumartesi mi?"

"Yok, pazar günü. Sabahtan akşama."

"Kolay gelsin valla. Pazar günü de hiç çekilmez."

Yaşlı hizmetli, ne yaparsın, ekmek parası dercesine ellerini iki yana açtı. Yüzüne oturan ifade kırışıklıklarını daha bir ortaya çıkardı. Murat gülümsedi. Asansörün düğmesine basarken, "İyi çalışmalar," dedi anlayışlı bir sesle. "Kendinize iyi bakın."

"Sağ ol beyim. Siz de."

Beylik sözler, beylik tavırlar. Yine de sevilen biriyle olunca iyi geliyor insana.

Adımı biliyor, diye düşündü Murat. Adamın ona ismiyle ilk seslenişi değildi, ama bundaki garipliği yeni fark etmişti. Kendisi söylememişti, başkasından öğrenmiş olsa gerek... Onun adını bilmediği için suçluluk duydu. Acaba ismini kimden almıştı, buna neden ihtiyaç duymuştu? İlk selamlaştıkları günü hatırladı, ihtiyar şaşırmış, cevabı mırıltı halinde gelmişti. İkincisinde daha rahattı. Üçüncü karşılaşmalarında ilk selam veren o olmuştu, keyifli bir tebessümle hem de. Birilerinin onu fark etmesine, selam vermesine alışık olmadığı belliydi. En azından takım elbise giy-

miş birilerinin... Adımı bu yüzden biliyor, diye düşündü Murat, derin bir iç geçirdi.

Arkasından iki güvenlik görevlisi geçti, biri neredeyse iki metre, diğeri de onun boylarında. Gülüşüyor ve alçak sesle, biraz bozuk bir Türkçeyle şakalaşıyorlardı. Bellerindeki tabancalara ve cüsselerine tezat, sevimli adamlardı. Birkaç gün önce patronunun benzer bir durumda nasıl köpürdüğü, üç temizlik görevlisini nasıl haşladığı aklına geldi. Mekânın ciddiyetine uygun davranmaları için uyarmıştı onları, burası panayır değildi ya! Kadınlar amma da korkmuşlardı, amirlerine şikâyet eder diye özür üstüne özür dilemişlerdi adamdan. Halbuki ne zararı vardı biraz gülmelerinin, müşteri falan da yoktu etrafta.

Suratsız herif ne olacak...

Asansörün kapıları açıldığında boş olduğunu görmek onu şaşırttı. Bu saat için oldukça şanslıydı doğrusu. Zemin altı otoparktan çıkanlar yüzünden genelde ilk bir-iki tanesi İstanbul minibüsleri gibi tıklım tıklım olurdu. Bunu ilahi bir işaret saymak onu eğlendirdi. Tanrı aldığı kararın doğruluğunu bu şekilde onaylıyordu belki, bundan sonra işleri hep rast gidecekti. Böyle olmasını ne çok isterdi! Bir kerecik olsun tanrı tarafından kayrıldığını hissedebilmeyi.

Ama sadece şanslıydı işte. Hem tanrının onunla bizzat ilgilendiğini fark etmek oldukça ürkütücü olurdu.

İçeride, tam karşısında, bir aynanın üzerinde dimdik duran aksine göz atıp içeri daldı. Düğmeye dokundu, kapılar usulca kapandı. Bir an için bakışları düğmelerin yanına iri harflerle yazılmış "Max. 12 Person 960 Kg." uyarısına takıldı. Kişi başına 80 kilo. Acaba bütün ülkelerde standart mıdır bu? diye geçirdi içinden.

Ne bileyim, her öğün tuğla gibi biftek yiyen Amerikalılara farklı limit gerekebilir belki.

Bunu daha önce niye hiç düşünmemişti? Peki durup dururken niye gelmişti aklına? Şu beyin dediğin alengirli sırlar kuyusu...

Yüzüne bir tebessüm yayıldı. Üst köşedeki güvenlik kamerasını hatırlayınca kendini topladı, gülmeyi kesti. Işıklı göstergede

9 yazınca asansör durdu. Epey hızlıydı şu mendebur.

Koridorda yürürken, açık yeşil granit plakalardan oluşmuş pürüzsüz zemine kaydı gözleri. Tavandaki süslü floresanslar yansıyordu üzerlerinde. Bu plakaları birer aynaya çeviren kaplamayı merak etti. Sanki biliyormuş da o an hatırlayamamış gibi biraz düşündü, sonra hiçbir fikri olmadığını kabullendi. Yansımalara basmadan yürüme oyunu oynadı birkaç saniye, kendini çift kanatlı cam kapının önünde buldu. Camlar siyahtı, arkalarını göstermiyorlardı. Üzerlerindeki metal tabelalarda, şirketin dört üçgenden ibaret logosu vardı.

Kapıdan içeri adım attığında, etrafa sıradan bir güne başlama telaşı hâkimdi. Sabah makyajını yapan kızlar, internette haberleri ya da maç sonuçlarını okuyan erkekler, erkenden işe koyulmuş birkaç kişi, bu kadar çok çalışmalarında bir idealistlik mi var, yoksa çalışmak düşünmelerini mi engelliyor, onun düşünmeden duramadığı şeyleri? Elbette birkaç da kızlı erkekli sohbet grubu, herhalde son gidilen partiden ya da sinemadan bahsediliyor. Makyaj yapan kızlardan birine gözü takıldı, bilgisayarını açarken kısa bir süre onu dikkatle seyretti. Kız bir içgüdüyle başını çevirince gözgöze geldiler. Günaydın Murat, günaydın Zeynep paslaşmasının ardından kendi hayatlarına döndüler. Zeynep buradaki en iyi dostuydu, bu şirkette ne kadar dost olunabilirse yani. Kimi zaman onunla sevgili olmanın hayalini kurardı. Güzel kızdı Zeynep, biraz balık etli, beyaz tenli. Gülünce gözlerinin içi gülerdi. Sevecendi, düşünceliydi. Tamam, bazen fazla konuşurdu, ama her gülün dikeni vardır, öyle değil mi? Yine de bu hayali hiç ciddiye almamıştı. Kızın zaten birine tutkun olmasından değil. Kendisinin başkasına âşık olmasından...

Birkaç kez iş dışında buluşmuşlardı. Aynı dertlerden mustarip iki iyi arkadaş olarak. Neden onları sevmeyen kişilere kapıldıklarını konuşmuşlardı, uzun uzun, birer kadeh şarap eşliğinde. Cevap bulamasalar bile dertleşmek iyi gelmişti ikisine de. Eğlenmişlerdi. Ama birbirlerine hiç muhtemel bir sevgili gözüyle bakmamışlardı ciddi ciddi. En azından o bakmamıştı, Zeynep de

baktıysa bile bunu hissettirmemişti.

Bir an için hüzünlendi. Son zamanlarda eskisi kadar sıkı fıkı değildiler. İş dışı buluşmalar da sona ermişti. İnsan içinde mesafeli davranıyorlardı. Arkadaşlarından biri, artık bu nasıl arkadaşsa, şirket içinde dedikodu çıkarmıştı. Birkaç imalı söze, bir-iki alaylı gülümsemeye maruz kaldıktan sonra, daha çok Zeynep incinmesin korkusuyla görüşmelere son vermişti. Halbuki onları mutlu eden bir arkadaşlıktı bu. Kimseye zararı dokunmayan, masum bir sıcaklık. Bir nevi dert ortaklığı. Dedikoduyu çıkaranın bir başka kız arkadaşı olduğunu sonradan öğrenmişti. Hem de ona hep yakın davranan, etrafında dolanan biri. Zeynep kadar sıcak bulmadığı için kıza pek yüz vermemişti, herhalde sorun buydu.

Kendisinin sahip olamadığı mutluluğu başkalarından esirgeyenler her yerdeydi.

Sandalyenin arkalığına yaslandı. Zeynep'i seyrederken, "Acaba beni özleyecek mi?" diye sordu kendine. İçini dinledi, cevap çabuk geldi. Özlerdi, bunu biliyordu, kendisi de onu özleyecekti. Kızın tüm bunları neden yaptığını anlamayacağını da biliyordu. Ona sebebini anlatabilmeyi isterdi, ama bu olanaksızdı, anlayabilmesi için tüm geçmişini anlatması gerekirdi. Bunu yapacak vakti yoktu.

Galiba gücü de...

Gözleri masanın üstünde dolaştı. Bir köşede apartman misali yükselen şeffaf plastik rafları, yirmi haneli hesap makinesi, içine fosforlu, tükenmez, kurşun kalemler doldurduğu Foça manzarasıyla süslü kupası, çayı uzun süre sıcak tutan ağzı kapalı metal bardağı, üzerinde iki haftadır çalıştığı Akdeniz Satış Raporu, zımba ve kardeşi zımba sökücü, boş beyaz A4'ler, her sayfasında güya çalışmaya motive edici sözler yazılı takvim, sağa sola yapıştırılmış, çoğu haftalar öncesinin işlerine dair sarı not kâğıtları, koyu yeşil delgeci, şeffaf cetveli, kapağında gri renkli kabartma harflerle ELITE yazan şık ajandası, dolmakalemi, doğum günlerinde arkadaşlarının armağan ettiği irili ufaklı masa süsleri, artık ona kendisine ait değillermiş gibi geliyordu. Yabancıydılar. Masa

süslerinden biri hariç. Uzanıp üç metal ayağın üstünde duran, iri bir bilye büyüklüğündeki dünyayı aldı. Birkaç saniye sessizce baktı. Dünya, ayakları birleştiren yuvarlak altlığa merkezinden geçen ince bir çubukla monte edilmişti. Dönebiliyordu. Atlas Okyanusu'nun ortasına kocaman bir denizkızı çizilmişti. Oyuncağı cebine atarken, onca şey arasından yalnızca onun armağanını almış olduğunu Zeynep'in fark edebilmesini umdu.

Eni boyu birer metreden uzun, dikdörtgen pencerelere kaydı gözü. Dışarıda hafif bir yağmur çiseliyordu. Bir an için aklı mesaiye kaldığı gecelere gitti, güneş battığında floresansların aydınlığı camlara vurur, pencerelerde içerinin yansımasından başka bir şey görünmezdi. Aynı masalar, bilgisayarlar, üst üste yığılmış klasörler ve tüm bu soğuk yığının içinde kendisi. O zaman tüm evren buradan ibaret gibi gelirdi ona. Dışarısı yoktu. Hiç olmamıştı belki. Hayat o andan ve işinden ibaretti.

"Öyle mi değil mi anlayacağız..." diye mırıldandı kimseye duyurmadan.

Tam o sırada yan masadan yükselen sıkıntılı bir sesle irkildi.

"Hayır efendim, böyle bir indirim yapmamız mümkün değil, kimseye yapmıyoruz, olur mu hiç, bunu kim söylemişse yanlış söylemiş, başka firma olmasın? Ama efendim, elbette eminim. Başkasına yapsak size neden yapmayalım. Bunu üstümle konuşabilirsiniz, bir şey değişmeyecektir. Hayır efendim, ben bağırmıyorum... Siz bilirsiniz."

Konuşan Gülsüm'dü. Çok sıkı fıkı olmadığı, kendi halinde bir kızcağız. Ne iyiliğini ne kötülüğünü görmüştü. Yeni evliydi. Bugün beyaz bir balıkçı yaka kazak giymişti. Murat ona bakarken kızıl saçın koyu renkli tenine hiç yakışmadığını düşündü, sonra bana ne ki diye omuz silkti. Kocası düşünsün. Kızın yüzündeki bezgin ifadeden içlendi. Sabahın köründe ona da kafası bozuk biri çatsa farklı hissetmezdi. Asabi patronlarının en ufak müşteri şikâyetiyle çileden çıktıkları, daha olayı anlamadan bağırıp çağırmaya başladıkları çok olurdu. Bu yüzden bu tür telefonlar hepsinde gerilim yaratırdı.

Kendileri olmasa şirketin ayakta duramayacağını sanan mızmız müşterilerini düşündü. Şirketin binlerce müşterisinden yalnızca biri olduğunu akıl edemeyenleri. Gözü ekranın alt köşesine yapıştırılmış sarı not kâğıdına ilişti, Kamil Bey'i ara yazıyordu orada. Parantez içinde Parneyo'nun sahibi diye eklenmişti. El yazısını çıkartamadı, yan masalardan biri olsa gerek, pek okunaklı değildi. Yavrucuğum, sen benim kim olduğumu biliyor musun ifadesiyle gözünün önünde canlandırdı Kamil Eraslan'ı. Hafifçe gülümsedi. Bir anda hepsinden kurtulacağını düşünmek içini keyiften titretti.

Hayır Kamil Bey! Murat bu kez sizi aramayacak. Alivederçi.

Bilgisayarın tuşlarına her zamanki sırayla bastı: A R T T R A. Şirketin baş harflerinden oluşan basit bir şifre. Şifreniz kabul edildi ekranından sonra birkaç saniye geçmeden, önünde Windows'un dört renkli parlak logosu belirdi. Asıl görmek istediği şeye bakabilmek için logonun kayboluşunu sabırsızlıkla bekledi.

Gözleri ekranın kenarında, çöp kutusu simgesiyle excel simgesinin arasında duran sunum dosyasına kilitlendi. Dosyanın altında, beyaz bir kutunun içinde mavi harflerle ismi yazıyordu: "Satış Teknikleri". Fareyi kavradı, beyaz okla dosyanın etrafına görünmez bir daire çizdi. Sonra tam ortasına iki kere tıkladı. Slaytların istediği sırada olduğundan emin olunca, vakit kaybetmeden dosyayı bir diskete kaydetti, disketi ceketinin iç cebine attı.

Gözü ekrandaki kaydet ve geri al simgelerine takıldı. Keşke şu işi yapmadan önce hayatının bu anını kaydedebilme imkânı da olsaydı. Ve istediği gibi sonuçlanmazsa bir tuşa basarak her şeyi başa alabilmek.

Ama yoktu işte.

Bilgisayar on saniye içinde kapanacağı uyarısını verdiğinde, o kapıya doğru yollanmıştı bile. Tam çıkacakken durdu, geriye döndü, çoğu gelişinden de gidişinden de habersiz arkadaşlarına son bir kez baktı. Yavaş yavaş herkes çalışmaya başlıyordu. Yarın buraya gelecek olsaydı göreceği manzaranın farklı olmayacağını biliyordu. Bilgisayarına gömülmüş genç kadın ve erkekler,

telefonla konuşanlar, yazıcının başında bekleşenler, masaların arasında yürüyenler, sohbet edenler, düşünceli bir ifadeyle pencerelerden dışarı bakıp aslında yorgunluktan hiçbir şey düşünemeyenler. Her şeye rağmen içinde onu şaşırtan bir burukluk vardı. Çoğu onu sevmezdi, biliyordu bunu. En azından yükselme hırsı olanlar gidişini mutlulukla karşılayacaklardı mutlaka. Ne de olsa aralarında en iyisiydi, son iki yılın tartışmasız şampiyonu! Sıkı bir rakipten kurtulmuş olacaklardı. Yine de alışmıştı buraya, dile kolay, yedi sene, hayatı evinden çok burada geçmişti, satış yapmadığı zamanlar yani.

Yeniden kapıya döndüğünde yıllar önce, hayal etmekten vazgeçmediği günlerde oynadığı bir oyun aklına geldi. Bir gün her zamanki kapılardan birini açtığında, karşısında yepyeni bir dünya bulmayı umardı. Sürprizlerle dolu, heyecan verici, keşfedilmeyi bekleyen bir dünya. Haritası henüz çizilmemiş. Kapının önünde durur, bunun nasıl bir yer olacağını hayal ederdi. Gene de asıl umudu, tüm beklentilerinin ötesinde, düşlerinde bile göremeyeceği bir yer çıkmasıydı. Bir süre sonra bu hayale inanmaya başlardı, öyle ki kapı kolunu kavradığında heyecandan ürperirdi. Acaba ardında ne vardı? Acaba bugün o her şeyin değişeceği gün müydü?

Kapıyı hızla açtı. Önünde asansörlere giden koridorun bildik yeşil duvarlarından başka bir şey yoktu.

Gülümsedi.

Ceketinin üstünden cebindeki diskete dokundu, rahatladı.

Gün her zamanki gibi başlamıştı.

Neyse ki öyle bitmeyecekti.

21 Ekim, İstanbul

Sevgili Hande...

Mektubumu aldığında hayli şaşırmış olmalısın. Onca zamandır sana telefonla, e-postayla, çiçeklere iliştirilmiş kartlarla ve bizzat kapına gelerek ulaşmaya çalıştım. Bunu bazen başardım bazen başaramadım. Ama elinde tuttuğun sana yazmaya cesaret edebildiğim ilk mektup. Aynı zamanda sonuncusu.

Gidiyorum Hande. Aslında sen bu satırları okurken çoktan gitmiş olacağım. Bu mektubu yazmak zorundaydım, çünkü ortadan kaybolduğum haberini alınca kendini suçlamandan korktum. Kalbinin ne kadar hassas olduğunu bilirim. Üzülürsün. Beni reddettiğin için gittiğimi sanırsın. Bir başkasıyla, hadi daha açık konuşalım, "O"nunla nişanlanmana kırıldığım için. Öyle ya, gidişim tam da bu nişanın öncesine rast geldi. Haberi aldıktan sonra buralarda kalamadığıma inanırsın, buna inanmak için birçok sebebin var.

Ama gerçek bu değil güzel kız. Gidiyorum, çünkü artık dayanamıyorum.

Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi? Halbuki hiçbirimiz bir diğerimiz hakkında "her şeyi" bilmeyiz. Konu benim gibi birçok kimlik değiştirmiş, her seferinde önceki kimliğini gömmüş biri olunca, durum daha da vahimleşiyor. Aslında beni öyle az tanıyorsun ki... Bu daha çok benim geçmişle ilgili sessizliğimden kaynaklanıyor elbet. Senin suçun değil. Ama kendimi de suçlamıyorum, çünkü bu sessizlik olmasaydı, anılarımdan kopmasaydım, çok daha önce gitmiş olurdum zaten.

Sıkıldım Hande... Hem de tahmin edemeyeceğin kadar. Her sabah aynı işleri yap, aynı yere aynı yoldan git, aynı kişilerle aynı inanmadığın projeler üzerinde çalış, aynı sevmediğin insanlara aynı anlamsız parayı kazandır ve aynı yatakta aynı sabaha uyanacağını bile bile uyumaya çalış... Bir buhran içindeyim. Bu hayatın beni mutlu edebileceğini sanmıştım. İyi bir iş, yüklü bir maaş, adıma eklenen bir "bey" sıfatı, insanların saygısı, eğlenceli arkadaşlar, kalburüstü bir semtte bir daire, kulağa hoş geliyordu, ama olmadı işte. Daha önemlisi, öyle hırslı adamların arasına düştüm ki, ayakta kalabilmek için onlardan daha vahşi, daha kuralsız olmam gerekiyordu. Bunu başardım da, şirketin en iyisiyim şu an. Çöpü bile satan adam! Bir sunumda bana böyle hitap ettiler, inanır mısın?.. Bir iltifattı onlara göre. Ama aynaya baktığımda gördüğüm kişiyi sevemiyorum artık. Ve buna katlanamıyorum.

Söylediklerimden bir şey anlamıyorsun, değil mi? Haklısın. En başa dönmem gerek.

Beni nasıl tanımlarsın? Romantik bir plaza insanı? Belki... İş dışında tatlı biri olduğum söylenir, kadınların hoşlanacağı bir adam. Sevecen, esprili, iltifat etmesini bilen. Reddedilse bile sevmekten kolay vazgeçmeyen. Ya da bir satış ilahı, öyle ya, bunca yıldır insanlara ihtiyaçları olsun olmasın her türlü dökümtüyü satıyorum! Kendi alanımda ünlü bile sayılırım. Ama bunlar sadece birer kılıf. İçimdekileri saklamak için, göründükleri kadar sağlam olmayan allı pullu zırhlar.

Halbuki önceleri hayat denen gizemli yolculuğu anlamaya çalışıyordum. Kendi isteğimle gelmediğim dünyada, kendi isteğim dışında öleceğimi bile bile, sırf içine doğduğum ortamın koşullarına göre yaşamak bana manasız geliyordu. Bir sebebi olmalıydı bunun. Tek bir akşamda, denizin dibinde patlayan bir deprem yüzünden yüz binlerce kişinin öldüğü bir dünyada yaşamanın bir anlamı olmalıydı. Ölmemek için direnmenin, bu koşturmacanın, ekmek kavgasının bir anlamı. Ne yaparsan yap er geç öleceğini bile bile her sabah uyanmanın.

İlk gençliğim ne zor geçti, tahmin edemezsin. Yaşıtlarımın dertleri üç gün sonra terk edecekleri kızları tavlamak, futbol maçlarının skorları, kimin daha havalı ya da yakışıklı olduğuydu. Kendimi ölesiye yalnız hissediyordum o günlerde. Gerçekten önemsediğim konuları kimseyle konuşamıyordum. İnsanlar söylediklerime gülüyordu, beni garip buluyorlardı. Beni biraz tanıyanlar, bir ucubeymişim gibi uzak duruyorlardı benden. Lise çağlarımı hatırlamak şu an bile içime ince bir hüzün salıyor.

Üniversitede huzur bulduğum yer bir cemaat oldu, İslami cemaatleri duymuşsundur, her üniversitede olduğu gibi bizimkinde de müthiş bir yapılanmaları vardı. Hepsi birbirinden ilginç üç yıl geçirdim orada. İlk başta her şey harikaydı, son durağa geldiğimi sanmıştım. Huzurlu, iyi insanlardan kurulu bir toplum. Kimse kimseyi kırmıyordu, herkes neyi neden yaptığını biliyordu ve hepsinden önemlisi, ölümün bile bir anlamı vardı. Duygularım ciddiye alınıyordu, incitilmiyordum. Kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum o insanların arasında. İdeallerden, hayallerden konuşabiliyordum, daha güzel bir dünya umudundan. Ama büyünün bozulması uzun sürmedi. Sadece birkaç basit soru, cevap bulmayan ve sorulmasından bile rahatsız olunan. Tüm bu görkemli yapı aslında iskambil kâğıtlarından kurulmuştu. Ancak hiç rüzgâr estirmezsen ayakta durabiliyordu. Beynini kilitlersen, inancın temel dayanaklarını asla sorgulamazsan, düşünmek yerine kabul etmeyi içine sindirebilirsen. Ben sindiremedim. Soruları sordum ve kâğıtlar yıkıldı.

Yola yeniden çıkacak kadar güçlü değildim. Yorulmuştum. Bu yüzden mezuniyetten sonra bir karar aldım, sıradanlaşacaktım. Arayıştan vazgeçecektim. "Normal" insanlar gibi bir iş bulacak, aile kuracak, hayatın anlamını ekmek kavgasına, sorumlu olduğum eşim ve çocuklarıma yükleyecektim. Bunu istedim, inan bana, içtenlikle istedim, yıllarca kendimi bu fikre alıştırmaya çalıştım. Ama beceremedim işte. Dünyanın dört bir yanındaki acı, televizyonla, gazetelerle, internetle hayatıma giriyor ve soruları anımsatıyordu: Neden buradayız? Neden bu kadar acı var? Ne-

den dindirmek için bir şey yapmıyoruz? Bunca insan fiziksel ya da ruhsal acılar çekerken öylesine bir yaşam sürmek, her gün aynı rutini tekrarlayıp sonra da bir gün ölüvermek ne demek? Bir çuvalın içinde önce morgun buzdolabına, sonra tahta bir tabuta, sonunda da toprağın altına konup hiç var olmamış gibi er geç unutulmak. Bu yaşamın cemaattekinden farkı yoktu, dayanabilmek için düşünmekten kaçmak gerekiyordu. Saçma sapan yarışma programlarıyla, masalsı dizilerle, futbol maçlarıyla, maddi durum iyiyse hafta sonları bir ibadet gibi ev partileri ya da bar ziyaretleri yaparak. Günleri birbirine ekleyerek kaçınılmazı, yani ölümü bekliyor, bu arada ölümü düşünmemizi engelleyecek yeni yollar satın alacak parayı kazanmaya çalışıyorduk. Televizyon eğlence olmaktan çıkmış, bir tür peygambere dönüşmüştü sanki. Eskilerin tatmin etmediği beyinlerimize renkli bir inanç sistemi sunuyordu. Her peygamber gibi, onu da sorgulamaman gerekiyordu. Yoksa katlanamıyordun varlığına.

Başlarda umutsuzluğa kapılmamıştım. Hayatımdaki eksiklik bir kadın sanmıştım, çok seveceğim ve beni çok sevecek bir kadın. İçimdeki boşluğu onunla doldurabileceğimi umuyordum. Çok geçmeden o, sen oldun. Sen benim için bir sığınak olacaktın, tutunacak bir dal. Bu yaşama devam edebilmem için bir oksijen kaynağı. Hayatımı sana adarsam, her gün neden tekrarladığımı bilmediğim bu rutin bir anlam kazanacaktı sanki.

Ama yanılmışım.

Bunu nasıl anladım, biliyor musun? Bana âşık olan bir başka kadın sayesinde...

Evet güzel kız, sen bana kapılarını tamamen kapadıktan sonra bir süre ne yapacağımı bilememiştim. Deli divane dolaşırken karşıma bir kadın çıkıverdi. Her açıdan mükemmel biri. Kalbim seninle dopdoluydu, bu yüzden çok ciddiye almadan başladım bu ilişkiye. Tek isteğim seni düşünmekten uzaklaşabilmekti. Böyle harika bir kadının beni uzun süre yanında tutmayacağını düşünüyordum. Bu yüzden onu incitirim diye bir korkum da yoktu. Ama işler öyle gelişti ki birbirimize fazlasıyla bağlandık. Ben ona bir

kadın olarak hayrandım, insan olarak seviyordum, ama lanet olsun ki âşık değildim. Olmaya çalıştım, kendimi buna inandırmaya, ama olmadı işte, yapamadım. İşin kötü tarafı, o bana âşık oldu, en azından öyle söyledi, öyle davrandı. Beni her şeyimle kabul ediyordu, bu ilişkinin yürümeyeceğine dair öne sürdüğüm bahanelere aldırış etmiyordu. Denemek istiyordu.

Gerçeği o zaman anladım güzel kız. Benim seninle ilgilenmemin başlıca sebebi, ulaşılamaz olmanmış. "O"nu sevdiğini en başından söylemiştin bana. "O"ndan başka kimseyi düşünemediğini. Bunu bile bile onca zamandır tüm sevgimi sana yöneltmem, nasıl olsa karşılık bulamayacağımı bilmemdenmiş. Çünkü karşılık bulduğum anda bağlanacaktım bu hayata. Şu an yaptığım gibi her şeyi silip atamayacaktım bir kalemde. Sorumluluklarım olacaktı. Bir eş, belki ileride bir çocuk. Bu yüzden kalbim birini sevmek için beni zorladığında, seni sevmeye karar vermişim. Asla sahip olamayacağım, dolayısıyla beni acı veren rutine zincirlemeyecek birini.

İşte bu yüzden, lüften ortadan kayboluşum yüzünden suçluluk duyma meleğim. Gidiyorum, çünkü yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Kendime farklı bir yaşam kurmaya. Sana hâlâ her şeyi anlatmadım, anlatmaya kalksam bir mektup yetmezdi. Kısaca şunu söyleyebilirim: Seneler önce birini tanımıştım ve çok sevmiştim. Adı Ahmet'ti, yaşıt sayılırdık. Uzun zaman birlikte aradık hayatın anlamını. O daima benden daha akıllı, daha azimliydi. Ama bunu bir kez olsun yüzüme vurmadı. Cemaatten kopabilmemi de ona borçluyum, sanırım tek başıma cesaret edemezdim yeni bir hayatı denemeye. Bu işe başlarken ondan ayrıldım, çünkü arayıştan yorulmuştum, dediğim gibi, sıradanlaşmak istiyordum. Sıradan bir hayatın bana huzur verip vermeyeceğini merak ediyordum. O askerden sonra yurtdışına gitti, bir akrabasının yanına yerleşti ve bir daha görüşemedik.

Geçen yıl dostumun ölüm haberini aldım. Saçma sapan bir iş kazası... Perişan olmuştum, aylarca kendime gelemedim, o buhranlı zamanımı hatırlarsın, sebebi buydu. Sana söyleyememiştim,

çünkü cemaatle ilgili anılarımı kimseyle konuşmak istemiyordum. Beni anlayabileceğini de zannetmiyordum. Birkaç hafta önce bir e-posta aldım, birlikte yaşadığı akrabası birkaç günlüğüne Türkiye'ye gelecekmiş. Benimle tanışmak istiyormuş. Söylediğine göre Ahmet'in bana bir emaneti varmış. Nasıl heyecanlandığımı bilemezsin! Son günlerinde onun yanında olan biriyle konuşmak acımı azaltabilirdi belki. İstanbul dışında olacağını öğrenince, yanına gidebilmek için şirketten izin istedim, ama tahmin et ne oldu, o izni vermediler bana. Büyük bir işin peşindeyiz, şehir dışına gidip birkaç görüşme yapman lazım, bunu senden başkası halledemez dediler. İşin sonunda yüklü bir prim alacağımı da eklediler sırıtarak. Hiçbir şey bundan daha önemli olamazmış! Hem artık dostum için yapabileceğim bir şey yokmuş, öyle değil miymiş?

Haklıydılar. Ahmet için yapabileceğim bir şey yok artık. Ama onun bu ani ölümü beni kendime getirdi. Bir yıldır yavaş yavaş soğudum bu saçma hayattan. Huzurum için hâlâ bir şey yapabilirim, bunu da geç olmadan yapacağım. İyi insanlarla çevrili olacağım yeni bir yaşam kuracağım. Paradan başka şeylere de önem veren insanlarla... Ayak uydurmak için kendime olan saygımdan vazgeçmek zorunda kalmayacağım kişilerle.

Bu adam ne yer ne içer diye dertlenme. Şehir dışından bir iş teklifi almıştım. Eski bir müşterimiz. Buradakinden düşük bir maaş önerdiler, ama tanıdığım kadarıyla suratlarına bakmaktan daha çok keyif alacağım insanlar. Kazanmak için her şey mubah demiyorlar, içlerinde biraz vicdan kalmış. Şimdiki kadar acımasız olmam, bu kadar sık yalan söylemem gerekmeyecek en azından. Bana ilk geldiklerinde parayı az bulup tekliflerini reddetmiştim, dün konuştum, beni hâlâ istiyorlarmış. Çok da aceleleri yokmuş, üç ay mühlet verdiler. Onlara söylemedim elbet, ama bu süreyi hayatta gerçekten ne istediğimi aramak için kullanacağım. Daha iyisi gelmezse aklıma, işte o zaman tekliflerini kabul ederim. Şayet orada mutlu olmazsam yine denerim, bankada birkaç yıl idare edecek param var. Ev almak için biriktiriyordum, biliyorsun.

İçinde rahat uyumayacağım bir evi ne yapayım?

Kesin olan tek şey, bundan sonra koşulların beni sürüklediği yerlerde, mutluluğum ve huzurum pahasına çöreklenip kalmayacağım. Doğru yerde olmadığımı fark edersem, yeniden başlamayı göze alacağım.

Tüm bu laflardan sonra komik gelecek, ama söylemezsem içimde kalır. Seni hâlâ seviyorum Hande. Sanırım her zaman yüreğimin bir köşesinde sevmeye devam edeceğim. Bu bir aşk değil, beni her şeyden, özellikle de bu arayıştan vazgeçirebilecek kadar güçlü bir sevgi değil, yine de birçok çiftin daha iyisini bulamamaya dayalı sevgilerinden derin, inan bana. "O"nu çok mutlu edeceğine eminim. Umarım sen de çok ama çok mutlu olursun.

Seni asla unutmayacağım meleğim.

Kendine iyi bak.

Ve bana şans dile.

UNUTULMAYACAK BIR SUNUM

Nergis Otel'in güvenlik görevlisi Hüseyin Demir, bu kadar takım elbiseliyi tövbe bir arada görmemişti. Geçen hafta işbaşı yaptığında, arada bir danışmanlık şirketlerinin otelin konferans salonunda eğitimler düzenlediği söylenmişti söylenmesine, neye benzeyeceğini az çok hayal etmişti, ama şu an yaşadığı gerçek hayalinin ötesindeydi. Katılımcıların çoğu tam konferans başlamak üzereyken damlayınca, lobi birden millet meclisini andırır bir hal almıştı. Hani erkekler neyse de kadınların da takım giymesine alışık değildi, bu yüzden paltosunu teslim etmek için resepsiyonun önünde birikmiş kalabalığa hayvanat bahçesinde ilk kez kaplan görmüş bir çocuğun bakışlarıyla bakıyordu.

Büyük şehirde çok şeye şaşacaksın demişti babası, haklı çıkmıştı. Herkesin bu kadar acelesinin olmasına şaşmıştı örneğin. Yollarda koşar adım yürüyen insanlara, omuz atıp geçenlere, trafik ışıklarında iki dakika bekleyince çılgına dönenlere hayret etmişti. Dağ gibi binaları, traktörden iri arabaları, yarı çıplak dolaşan kadınları, kadınlardan emir alan erkekleri, bir sürü şeyi garipsemişti başta. Televizyonda görmüştü elbet hepsini, ama gerçek gibi değildi ekranda, dibinden bakmak farklı oluyordu, başı dönmüştü, gerisin geri tabanları yağlamak istemişti bir süre, imkânı olsaydı bunu yapardı da. Ama alışmıştı. İnsan dediğin her şeye ayak uyduruyordu zamanla.

Amiri Mustafa, onu çatık kaşlarla uyarınca kendini işine verdi. Metal dedektöründen geçen çantaları kontrol etmeye döndü.

Nergis Otel'in konferans salonu iki yüz kişilikti. Oldukça şık sayılırdı, pencerelerinde kırmızı kadife perdeler asılıydı, tavanda Topkapı Sarayı'ndan esinlenilmiş gösterişli avizeler vardı. Duvarları kahverengi, tiyatro koltuklarını andıran rahat mı rahat koltukları maviydi. Sunumlar için avizelerin arasına monte edilmiş teknoloji harikası projektörler kullanılıyordu. Koltukların baktığı duvara mütevazı bir sinema perdesi büyüklüğünde beyaz bir perde yerleştirilmişti. Sahnede konuşmacıların serbestçe dolaşabileceği bir platform bulunuyordu. Platformun bir köşesinde dizüstü bilgisayarı, kristal sürahi ve bardaktan oluşan standart konferans donanımlı bir kürsü yükseliyordu. Kürsünün dinleyicilere bakan yüzüne, haleyle çevrelenmiş kocaman bir nergis motifi işlenmişti.

Gerektiğinde anında çeviri de yapılıyordu bu tür konferanslarda. Otelin çevirmeni anne tarafından yarı İngiliz bir Rus'tu, Rus elçiliğinde çalışırken gönlünü bir Türk'e kaptırmış, temelli yerleşmişti İstanbul'a.

O gün, eğitimi düzenleyen şirketin ismi Başarı Hizmetleri idi. Yeni kurulan ve müşteri portföyünü genişletmek isteyen şirket, bu konferansa büyük önem veriyordu. Bu yüzden iki genç ve gereğinden ukala görevlisi sabahın köründe otele damlamış, tüm hazırlıkların eksiksiz olup olmadığını kontrol etmişlerdi. Bu tür organizasyonları yıllardır yapan otel çalışanları onlardan hiç hazetmemişlerdi tabii. Yine de neticede müşteri olduklarını unutmayarak yüzlerine bol bol gülmüşlerdi.

Sonuç olarak her şey mükemmeldi. Tüm elektronik aletler sorunsuz çalışıyordu, katılımcılara verilecek yaka kartları tamdı, konferans programını ve pek tabii Başarı Hizmetleri'ni tanıtan broşürleri içeren dosyalar koltuklara bırakılmıştı, kahve arasında sunulacak tatlı ve tuzlu kanepeler, sıcak ve soğuk içecekler Nergis Otel kalitesine yakışacak lezzetteydi. Bazıları, şirketlerin bu oteli konferans salonunun iyi olması ya da merkezi konumu yüzünden değil, sadece ve sadece ünlü portakallı kanepeleri için ter-

cih ettiklerini söyler, ama inanmayın, bu yalnızca bir plaza efsanesidir.

Murat salona en son girenlerden biriydi. Başarı Hizmetleri'nin üst düzey yöneticilerinden bir kadın tarafından ablukaya alınmıştı. Eline tutuşturulan kahveye, önüne sürülen tatlı ve tuzlu dolu tabağa hayır deme fırsatı olmamıştı. Kadın öyle kibar, öyle kibardı ki Murat'ın karşısında eriyip bitmişti. İltifatlar mı istersiniz, Murat'ın ağzından çıkan her söz karşısında ilahi bir cümle duymuş gibi tepki vermeler mi, her şey dört dörtlüktü. Eh, A.R.T.'nin, yeni palazlanan şirketlerinin en büyük müşterisi olduğu düşünülürse bu hiç mi hiç garip sayılmazdı. Ne de olsa Murat yakasında A.R.T. kartı taşıyordu. Bir de gelmiş, satış teknikleri konusundaki tecrübelerini beş kuruş almadan katılımcılarla paylaşacaktı. Daha ne olsun! Başka zaman olsa Murat bu profesyonelliği takdir edebilirdi, ama o an o ruh halinde tek duyumsadığı yoğun bir boğulma hissiydi. Neyse ki uzun sürmedi.

Murat, kadından kurtulur kurtulmaz, kendine kapıya yakın bir yer buldu. Böylece ona sıra gelmeden cesaretini kaybedecek olursa kolayca kaçabilecekti. Ceketinin cebindeki disket birkaç kilo ağırlığındaydı sanki. Sonra her zamanki alışkanlıkla etraftakileri gözlemeye başladı. Böyle anlarda oynadığı bir oyun vardı. İnsanları nasıl oturduklarına, ne yaptıklarına, yanındakilerle ilişkilerine bakarak tanıdığı kişilerle eşleştirmeye çalışırdı. Çok eğlenceli miydi? Pek değil, ama en azından vakit geçirmesine yardımcı oluyordu. Belki şu an, sahne korkusuna da iyi gelirdi.

Koltuğunda kaykılmış, bıkkın bir ifadeyle oturan genç bir adam gördü. Kravatını hafiften gevşetmişti. Etrafına ilgisizdi. Muhtemelen yalnız gelmişti, zorla gönderildiğine kalıbını basardı. Yüzünde, ben bunları çok dinledim gibisinden bir ifade vardı. Patronu, git bir bak bakalım neler söyleyecekler, demişti büyük ihtimalle. Ne yaptığı işe ne de öğüt dinlemeye düşkün görünüyordu. Dizlerinin üstüne koyduğu ajandasına anlamsız şekiller çizmekle meşguldü. Konuşmalar bittiğinde en çok sevinecek kişilerden biri olacağı kesindi. Tabii sonuna kadar dayanabilirse.

Benim son aylardaki halim, diye düşündü Murat. Etrafa pek belli etmeden güldü.

Delikanlının zıttı olan birini aradı. Gözleri uzun boylu, alımlı bir genç kadına kaydı. Süsü püsü yerindeydi hatunun. Koltuğunda dimdik oturmuştu, bakışları av peşinde bir kartalı andırıyordu. Daha konuşmalar başlamadığı halde gözleri sahneye kilitlenmişti. Sanki boş beyaz perdede ilahi kurallar yazıyordu. Yüzü buz gibiydi, etrafıyla tamamen ilgisizdi. Arada bir sabırsızca saatine bakıyor, broşüre göz atıyor, cümlelerin altını çiziyordu.

Erkek olsa işteki ilk yıllarım derdim ama... diye geçirdi içinden. Kim olabilirdi? "Didem Hanım için çok genç. Tamam! Aydan!"

Şimdi göz hapsinde iki kişi birden vardı. Yan yana oturuyorlardı. Biri topluca, orta yaşlı, şen şakrak bir adamdı. Diğeri ciddi görünüşlü, toy bir delikanlı. Yaşlı olan etrafı meraklı bakışlarla kesiyor, gözleri bazen bir noktaya takılıyor, sonra dolanmaya devam ediyordu. Delikanlı ona heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu, o da dinliyor numarası yapıyordu çaresiz, ama aklının başka yerlerde olduğu belliydi. Delikanlı bazen broşürdeki bir grafiği işaret ediyor, beriki başını bir hmmm eşliğinde sallayıp tekrar kendi âlemine dönüyordu. Oturduğu yerden yaka kartlarını okuyabiliyordu, küçük bir bankada çalışıyorlardı.

Şu adamcağız buraya birkaç saatliğine işten kaçmak için gelmediyse ne olayım! Bir dahaki sefere delikanlıyı getirmez yanında. Kafası şişti be herifin. Mustafa ve... tabii ya! Ali Bey.

Tam cep telefonundan mesaj çeken yaşlıca bir kadına odaklanmıştı ki sahneden gelen sesle dikkati dağıldı. Şov başlıyordu. Kendisini umduğundan rahat hissettiğini fark edince gülümsedi.

Gözlerini kalabalığın üzerinde, az önce seyrettiklerinde biraz daha uzun durarak gezdirdi. P. haklıydı. Bu birçokları için asla unutulmayacak bir sunum olacaktı. Belki içeriği yüzünden değil, ama bugün, böyle bir ortamda yapılmış olmasından...

Açılış konuşmasından sonra sırayla danışmanlık şirketinden bir yönetici ile misafir konuşmacılardan bir bankacı söz aldı. Su-

numlar fena değildi, özellikle bankacının yaptığı. Renkli yazılarla, neşeli resimlerle daha az sıkıcı hale getirilmeye çalışılmıştı. Murat, adamın iyi bir konuşmacı olduğuna karar verdi; sesi toktu, her noktadan duyuluyordu, cümleleri düzgündü. Ne çok hızlıydı ne çok yavaş. Sunumu gereğinden uzun değildi. Kendisi kadar bezgin olmayanlara anlamlı gelebilecek şeyler de söylemişti. Takdir etti.

Yine de herhalde en kısa sunum, onunki olacaktı.

On beş dakikalık kahve arasında fazla dikkat çekmeden platforma ulaştı. Başarı Hizmetleri'nden genç bir hanım, bir soru mu soracak düşüncesiyle yüzünde iyi çalışılmış bir tebessümle o yöne seyirtti. Tam kürsünün dibinde karşılaştılar.

"Buyurun. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi günler," dedi Murat bozuntuya vermeden. İki parmağını birleştirip yaka kartına dokundu.

"A.R.T.'den geliyorum. Son sunum benim. Akşam ufak bir değişiklik yaptım, size ulaştıracak vaktim olmadı. Disketle getirdim, şurada yükleyivereyim."

A.R.T. bugün sihirli sözcüktü. Kadının temkinli ifadesi bir anda eridi. Yaka kartına göz attıktan hemen sonra, "Ah elbette," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Murat Bey, öyle değil mi? Sizin hakkınızda çok şey duydum. Tam bir satış canavarı olduğunuzu söylüyorlar. İsterse size çöpü bile satar!"

Bu bir iltifattı herhalde. Murat hissettirmeden iç geçirdi.

O sırada kadının çok güzel yeşil gözleri olduğunu fark etti. A.R.T. aşkına akşam bir yerlerde kadeh tokuşturmayı teklif etse miydi acaba?

Yok artık, o kadar da değil.

"Sunumu merakla bekliyorum. Size kahve getirmemi ister misiniz?"

Hayır, Murat kahve istemiyordu. Ama genç kadının tepesinde dikilip güzel gözleriyle dikkatini dağıtmasını da istemiyordu. Tek istediği bir an evvel işini halledip yerine dönmekti. Bu yüzden, "Çok teşekkürler, harika olur," dedi, gülümseyerek. Kadını

başından savdıktan sonra disketi çıkardı, ezberlenmiş hareketlerle yerine taktı, sunumu farenin beyaz okuyla masaüstüne taşıdı. Geçen hafta onaydan geçirdikten sonra yöneticisini de bilgilendirerek e-postayla gönderdiği şirket sunumunun tam üstüne bıraktı.

AYNI İSİMLİ BİR DOSYA VAR.
ÜZERİNE KAYDETMEK İSTER MİSİNİZ?

Hem de nasıl...

Yerine dönerken yolun yarısında güzel gözlü genç kadınla karşılaştı. Kadıncağız özenmiş, kahvenin yanında porselen bir tabakta kanepeler de getirmişti. Başka zaman olsa hoşuna giderdi, ama şu ruh halinde değil... Genç kadınla göz göze geldiklerinde, yapacağı şey için suçluluk duydu. Bunca emek harcanmış organizasyonun içine edecekti. Ama şayet son dakikada korkup cayarsa, yine kötü hissedeceğini biliyordu. Ne olacaksa olsundu artık.

Teşekkür ederek kahveyi ve tabağı aldı, birkaç adım attıktan sonra çaktırmadan boş koltuklardan birine bıraktı.

Çok geçmeden yeni konuşmacı yerini aldı.

Sıra kendisine yaklaştığında, yapmayı planladığı sunumu aklından geçirmeye koyuldu. Hızlı konuşması gerekecekti, ne yaptığı anlaşılmadan, görevliler müdahale etmeye vakit bulamadan içindeki her şeyi dökmeli, ilk şok atlatılmadan önce kürsüdeki yerini mağrurca terk etmeliydi. Hayatının en çılgınca işini yapacaktı, gemileri yakmış olmanın rahatlığı içindeydi.

Hayalinde kendini sahnede canlandırdı.

Ve sunum başladı.

1. Slayt: Beyaz bir fon. Slaytın tam ortasında, mavi renkte devasa harflerle tek bir cümle yazılı. ON YIL SONRA KİM OLACAKSINIZ?

"Evet arkadaşlar. Hepinize hoş geldiniz diyorum. Şimdiye kadar bizi aydınlatan tüm konuşmacılara kendi adıma teşekkür ediyorum. Benden satış teknikleri konusunda tavsiyeler bekliyor-

sunuz. Bunun farkındayım. Neyi kime nasıl satabilirsiniz? Bu önemli bir soru. Dünya ikna üzerine dönüyor, öyle değil mi? Ama gelin, bugün biraz daha farklı bir şey yapalım sizinle. Her şeyden önce neden bu işi yapıyoruz? Birlikte biraz bunu konuşalım istiyorum. Aslında bu seferlik ben konuşacağım siz dinleyeceksiniz. Katılıma açık bir sunum olmayacağını baştan söyleyeyim. Merak etmeyin, uzun tutmayacağım sizi.

"Satış ya da herhangi bir iş. Para kazanmak için yapılır, sanırım bunda hemfikiriz. Burada ben işimi seviyorum diyenler vardır mutlaka. Ama şirketleri onlara para vermiyor olsa, sırf bu sevgi hatırına çalışmaya devam edeceklerinden kuşkuluyum. Her zaman için işten daha eğlenceli bir şey bulunabilir, yanılıyor muyum?

"Para kazanmak için çalışıyoruz. Bu doğru. Çok açık. İlk bakışta masumane. Peki neden para kazanmak istiyoruz, bunu hiç düşündünüz mü? Sadece hayatta kalmak için mi? Karnımızı doyurmak, başımızı sokacak bir evin masrafını karşılamak. Çocuklarımızı iyi okullarda okutmak. Tek derdimiz bu mu?

"Zannetmiyorum. En azından buradaki arkadaşların daha başka arzuları da olduğundan eminim. Güzel bir araba mesela? Ya da etkileyici bir unvan. Çarpıcı bir kartvizit... Sadece bir ev değil, Boğaz gören bir ev. Öyle değil mi? İnsanların saygısı. Elbette güç sahibi olmak, insanlar bu uğurda asırlardır yarışıyor. Lüks bir spor salonuna üyelik, şöyle güzel kızların yakışıklı beylerin takıldığı bir yer, ne dersiniz? Tatillerde Madrid'e, Paris'e, New York'a gitmek, laf aramızda, Madrid de yazları pek güzel olur! Kısaca söyle söyleyebiliriz, aslında hepimiz başka biri olmak, para ile farklı bir kimlik satın almak istiyoruz.

"Şu ankinden daha iyi bir arabaya, daha iyi bir eve, bankada daha çok paraya, belki daha güzel ya da yakışıklı bir sevgiliye sahip, daha iyi giyinen, daha pahalı kokular sürünen, daha şık yerlerde tatil yapan, daha güçlü, daha önemli biri. On yıl sonra kendimizi böyle görmek istiyoruz. Bunun için bu amansız yarış.

"Bu yarışta bazılarınız kazanacak, bazılarınız kaybedecek. Bazıları istediği kişi olacak, bazılarınız olamayacak. Ve biliyor

musunuz, eğer mutlu olmak için daima daha iyisini, daha fazlasını isterseniz hiçbir zaman istediğiniz kişi olamayacaksınız. Dolayısıyla hiçbir zaman *mutlu olamayacaksınız.* Merdivenin her basamağında, bir sonrakine bakıp özeneceksiniz, kendinizi hâlâ yeterince yüksekte hissetmeyeceksiniz.

"Kulağa hüzünlü geliyor...

"Size on yıl sonra kim olacağınızı söyleyemem. Bunu bilmiyorum. Kimse bilemez. Belki başarılı, belki başarısız. Belki hayallerine ulaşmış, belki yarı yolda kalmış. Ama başka bir şey söyleyebilirim. Emin olduğum tek şeyi...

2. Slayt: Beyaz bir fon. Slaytın tam ortasında, slaytın çoğunu kaplayan, tüm detayları seçilen bir kurukafa var.

"Yüz yıl sonra kim olacağınızı...

"Bu belki zengin bir adamın kafasıydı, belki de fakir. Belki başarılıydı, belki de başarısız. Belki güzel bir arabası, hoş bir sevgilisi vardı, belki yoktu. Ne fark eder... Bu dünya milyarlarca yıldır burada, insanoğlu delilik etmezse bir bu kadar daha durur sanırım. Bu kafatası bir sultana da ait olabilir, kölelerinden birine de. Bir şirketin genel müdürüne de, temizlik işçisine de. Ne yaparsak yapalım yüz yıl sonra bu olacağız. Kaçışımız yok. Saklanacak bir yer de. Bu romantik bir slogan değil. Gerçeğin ta kendisi.

"Önemli olan yaşarken mutlu olabilmek.

"Sizden ufak bir ricam olacak. Hayatınızda mutlu olduğunuz anları hayal edin. Hiç o anlarda birine bağırma ihtiyacı duydunuz mu şimdiye kadar? Küçücük sorunları gözünüzde büyüttünüz mü? Hayır, bu mümkün değildir, ancak keyfimiz yokken yaparız bunları. Mutlu insan başkasını kırmaz kolay kolay, aklına bile gelmez bu. Benim tanıdığım en sert insanlar, en sık bağırıp çağıranlar başkalarının çok başarılı bulduğu sevgili şirketim A.R.T.'nin pek saygın yöneticileri. Beyefendiler her gün içimizden en az birini azarlarlar. Yani her gün en az bir kişiyi üzme ihtiyacı duyacak kadar mutsuzdurlar.

"Mutsuz olmanızı istemem dostlarım...

"İşte bu yüzden, insanları dolandırmadan, kandırmadan, zar zor kazandıkları paraları dalavereyle almadan, verginizi kaçırmadan, kalp kırmadan, aynaya huzurla bakmanızı engelleyecek işler yapmadan yarışacaksanız, size kolay gelsin. Birileri bu işi yapmalı! Ekmek parası. Hem bazen eğlenceli de olabiliyor yarışmak, kabul etmeliyim. Hayata bir renk katıyor. Ama her koşul mubah diyerek vahşileşmeyin, değmez dostlarım. İşler istediğiniz gibi gitmezse bunu abartmayın. Etrafınıza öfke saçmayın. Ne kendinizi paralamaya değer ne huzurunuzu bozmaya. Ne de başkalarını kırmaya...

"Sonuçta yüz yıl sonra, sizler de kızdığınız kişiler de toprak olacaksınız.

"Umarım bunları unutmazsınız. Unuttuğunuz zaman şu arkamda gördüğünüz geleceği aklınıza getirirsiniz belki. Dilinizin ucuna gelen kötü sözleri, yüreğinizde kabaran öfkeyi bastırırsınız. İnsanların duygularını doymak bilmeyen hırslara kurban etmezsiniz.

"Bunlar A.R.T.'nin değil benim sözlerim. Şu anda işten ayrıldığımı söylemekten mutluluk duyuyorum. Hayatta en değer verdiğim insanla ilgili bir konu için bile olsa, tek bir satıştan vazgeçmeme hoş bakmayan, yüklü bir prim vaat ederlerse benim de buna boş verebileceğimi düşünen, duygularımı bu kadar hor gören pek değerli patronlarım, sanırım yerimi doldurmakta zorluk çekmezler.

"Üniversiteler onların istedikleri türde insanlar yetiştirip duruyor nasıl olsa.

"Dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Adının söylendiğini duyunca irkildi, düşünceler silinip gitti. Konferansın sunucusu onu öyle bir takdim etti ki, salondakiler ağzından çıkacaklara kulak kesildiler. Öyle böyle değil, son üç yıldır kendi alanında bir numara olan şirketin en başarılı satış uzmanını dinleyeceklerdi. Piyasanın yüzde otuzuna hâkim bir firmanın temsilcisini. Her gün karşına çıkmaz.

Murat üzerine odaklanmış gözlere sıkılgan bir ifadeyle baktı. Sunucu onu tanıtırken adını bir kez, A.R.T.'yi ise dört kez anmıştı. Övgülerin bini bir paraydı. Bazıları şirketin ismini duyunca oturdukları yerde toparlanmışlardı. Ayağa kalktı, ceketini düzeltti, platforma doğru acelesiz adımlarla yürümeye başladı. Tam ortasından geçtiği kalabalığın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Birkaç kişinin A.R.T. hakkında fısıl fısıl konuştuğunu duydu. Bazılarının da, "Ne kadar da genç," diye mırıldandığını. Kendisini sahneye çıkaracak merdivenlerin başında durdu, birkaç saniye hiçbir şey düşünmeden kürsüyü süzdü, sonra arkasına döndü. Gözleri takım elbiseli kadın ve erkeklerin üzerinde dolaştı. Bazıları saatini kontrol eden, konferans bitsin de eve gidelim diye bekleyen, çoğu saatlerdir oturmaktan bezgin, birkaçıysa merakla onu seyreden insanların suratlarına baktı. Sanki insanlar kendisini değil de yaka kartını süzüyorlardı. Kimi hayranlık kimiyse gıptayla. Bakışları yeşil gözlü genç kadınınkilerle buluştu, kadın gülümsedi. Bir elini yumruk yapıp baş parmağını dikerek, göğüslerinin hizasında başarılar işareti yaptı Murat'a.

Hayır, anlamayacaklardı. Buraya Murat Arıkan'ı dinlemeye gelmemişlerdi, yapmayı tasarladığı şey bu insanlar için evlerinde gülerek anlatacakları bir ukalalıktan öteye gitmeyecekti. Oyunbozanlığa gerek yoktu. Onların değer verdikleri, dinlemek istedikleri A.R.T.'nin en başarılı satış uzmanıydı, o kadar.

Ye kürküm ye...

O anda birdenbire bu insanlara tek bir kelime etmek istemediğini fark etti. Birkaç dakika önceki hevesi, hayali gerçeğe dokunduğunda uçup gitmişti. Yapamayacaktı. Bir anlamı olmayacaktı.

Yakasındaki şirket kartını usulca çıkardı, platforma bıraktı ve herkesin şaşkın bakışları arasında salondan yürüdü çıktı.

ILK DURAK

Saatler 10:23'ü gösterirken, Derelioğlu Tesisleri'nin batı kapısında beyaz bir Hyundai Getz göründü. Tesisin girişindeki benzin istasyonunun çalışanları, araba önlerinden geçerken şöyle bir başlarını çevirip baktılar, pek ilgilenmediler. Getz sevimlidir, ama tüm reklamların aksine, öyle dikkat çekici bir araba değildir. Bizim Getz'imiz de kardeşlerinden farksızdı, ne bir eklemesi vardı ne de göze çarpacak bir süsü. Arka camında allı pullu çıkartmalar ya da Sollama Beni Sollarım Seni gibisinden sloganlar da yoktu. Eh, içinde şöyle alımlı bir kadın da oturmadığına göre, istasyondakilerin arabayı yalnızca birkaç saniye süzmelerini, benzin almayacağını anladıkları anda ilgilerini yitirmelerini anlayabiliriz.

Murat, Getz'i siyah bir BMW ile miniminnacık, pek sevimli, civcivi andıran sarı bir Toyota'nın arasına park etti. Arabadan çıktıktan sonra başını çevirip Toyota'ya alıcı gözle baktı, gülümsedi. Oldum olası minik arabaları severdi, ufak tefek kızları sevdiği gibi. Bilinçaltının aynı noktasından mı acaba? Araba pırıl pırıldı, yeni yıkanmış olsa gerek. Yaşını belli etmiyordu, bakımlıydı. Ön camına İstanbul Teknik Üniversitesi'nin amblemi yapıştırılmıştı.

Cüzdanının ceketinin cebinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra, ciğerlerini temiz havayla iyice doldurdu. Alçakgönüllü bir ormanın hemen önüne kurulmuş tesise acelesiz adımlarla yürümeye başladı.

Güzel bir binaydı Derelioğlu Dinlenme Tesisleri. Sıradan bir kibrit kutusu değil. Osmanlı mimarisinden esintiler taşıyordu, sağ ve sol uçlarında, az da olsa Galata Kulesi'ni anımsatan mütevazı birer kule yükseliyordu. Tepesinde bir sıra küçük kubbe diziliydi, yola ve park yerine bakan yüzü neredeyse tamamen camdı. Girişi mavi beyaz çinilerle bezenmişti, oraya uzanan merdivenin iki yanına büyük vazolar içinde rengârenk çiçekler konulmuştu. Merdivenin yirmi adım uzağında, park yeri ile binanın arasında damarlı beyaz mermerden dikdörtgen bir havuz vardı. İki ince fıskiyeden fışkıran sular, birer çiçek gibi açıldıktan sonra havuza düşüyordu.

Murat, gözlerini havuzdan ayırmadan merdivenleri çıktı. En üst basamağa gelince etrafa bakındı, çıkışta ihtiyacı olabilir düşüncesiyle tuvaletin yerini keşfetti. Hediyelik eşyaların satıldığı kuleye ilgisizce baktı, gittiği yerde onu bekleyen yoktu, eh, doğal olarak hediye bekleyen de. Kulenin girişinde, bir tabureye oturmuş saz çalan, ceketli bir ihtiyar gördü. Daha önceki gelişlerinde onu fark etmemişti, yeni biri olmalıydı. Dilenciye benzemiyordu, tesisin adamıydı herhalde. Hiç de fena çalmıyordu doğrusu. İhtiyarı süzerken plazadaki temizlik görevlisi geldi aklına, kendisini bir daha göremeyince meraklanır mıydı acaba? Ela gözlerine bir hüzün değip geçti.

Murat tesisten içeri ilk adımını attığında, onu iki adam boyunda, en az yedi kulaç genişliğinde, göz alıcı bir köy manzarası karşıladı. Fıçıların içinde üzüm ezen başörtülü genç kızlar, yüzlerinden sağlık fışkıran çocuklar, tırmığını omzuna vurmuş köy çıkışına doğru yürüyen dipdiri delikanlılar, bir köşede koklaşan iki siyah at, sağda solda gezinen tavuklar, boyaları solmamış tek katlı sevimli evler, çiçekli bahçeleri çevreleyen tahta çitler, ellerinde kovalarla kadınlı çocuklu bir kalabalığın başında bekleştiği taştan bir kuyu, hepsini ortalayan, sanki yaşamın merkezini oluşturan, sırtındaki çuvalın altında iki büklüm olmuş, ama hayatının en mutlu anını yaşıyormuş gibi gülümseyen ihtiyar bir adam. Tablonun üzerinde hareketsizdiler.

Ressam sanki gördüğünden büyülenmiş, bu sahneyi sonsuzlaştırmak istemişti. Belki de bunları sadece hayal etmiş, bir daha edemez korkusuyla çizmişti bu resmi.

Çarpılmış bir halde olduğu yerde dikilirken, ensesine dokunan bir sesle irkildi. Topuklarının üstünde askerce döndü, orta boylu genç bir adamla burun buruna geldi. Üzerindeki mavi üniformaya bakılırsa tesisin görevlilerinden biriydi bu adam. Saçları kıvırcıktı, yüzüne yakışan, ince çerçeveli bir gözlüğü vardı.

"Kusura bakmayın beyefendi," dedi görevli nazikçe. "Yolu kapatıyorsunuz."

Murat gayri ihtiyari kapıya baktı, elleri kolları bavul dolu kalabalık bir grubun içeri girmekte olduğunu gördü. Yabancı turistlere benziyorlardı, tiplerine bakılırsa büyük ihtimalle Alman. İçlerinden biri pankreas güreşçileriyle yan yana dursa ayırt edilemeyecek ebatlardaydı, gözü en çok ona takıldı. Anlayışlı bir ifade ve bir gülümseme eşliğinde, "Özür dilerim," dedi. Eliyle tabloyu işaret etti. "Şu resim... Çok güzel, çok beğendim. Daha önce hiç bu kadar canlı bir tablo görmemiştim. Ressamın adını öğrenebilir miyim?"

Görevli yan gözle tabloyu süzdü, belki birinci bakışı olduğundan gözlerinde öyle hayran bir ifade yoktu. İlk gördüğünde o da beğenmişti galiba, ama güzellikler zamanla etkisini yitiriyordu. Buna rağmen profesyonel nezaketini kaybetmeden, "Üzgünüm," diye yanıtladı. "Bilmiyorum. Müdürüm biliyor olmalı. Dilerseniz sorabilirim."

"Gerek yok," diye başını salladı Murat. "O kadar önemli değil. Yine de sağ olun." Koklaşan atlara son bir kez baktı, sonra kalabalığın önünden çekildi. Buraya neden geldiğini kendine hatırlattı, tabloyu aklından çıkardı. Ona biraz daha odaklansa, alıp başını köylere vuracakmış gibi hissetmişti. Daha önce bir köyde tek akşam geçirmemişti, denemek isterdi doğrusu. Hoşuna gidip gitmeyeceğini öğrenmek. Ama yola çıkarken nereye gideceğine çoktan karar vermişti. Bir yolcuk bitmeden diğerine başlanmaz.

Ne yiyeceği konusunda kesin bir fikri yoktu. Tesisten çıktık-

tan sonra uzunca bir süre mola vermek istemediğinden karnını iyice doyurmak niyetindeydi, o kadar. Salonun bir köşesinde yolda atıştırabileceği bisküvi tarzı şeylerin satıldığı minik bir market görünce bunu aklına not etti. Belki bir de gazete alırdı çıkarken. Önündeki koridorun bitiminde sağ yakada zengin çeşitleri olan bir pastane solda ise lokanta vardı. Çok düşünmeden solu tercih etti. Etrafında koşturan kalabalıkla pek ilgilenmeden tepsilerin durduğu yere yürüdü.

Ana yemekleri çabuk seçti: Birer tabak brüksellahanası ve patates püreli tavuk. Suyunu ve kepekli ekmeklerini de aldıktan sonra salata barında epey oyalandı, çeşitler boldu, sevdiği hemen her şey vardı, ama hepsinden alacak hali yoktu. Sonunda tabağını bolca rendelenmiş havuç, yeşillik, turp ve biraz da haşlanmış fasulye ile doldurup kasaya yöneldi. Sırada beklerken gözüne az ötedeki bahşiş kutusu ilişti, ama hesabı tuzlu bulunca kutunun yanından geçerken eli cebine gitmedi. Salonun ormana bakan yüzüne yakın bir masaya oturdu, çam ağaçları ve küçük bir bekçi kulübesinden ibaret bol yeşilli manzarayı uzunca bir süre huzurla seyretti.

Yemeğe başlamadan önce cep telefonunu çıkarıp tepsinin yanına bıraktı. Minik ekrana bakarken şu an arkadaşlarının fellik fellik kendisini aradıklarını düşündü, suçluluk hissetmesine rağmen gülümsemesine engel olamadı. Özellikle Mustafa şok geçiriyor olmalıydı. Bunu er geç yapacağını ona defalarca söylemişti, ama kendisini hiç ciddiye almamıştı kerata.

Hoş, o zamanlar bunu söylerken gerçekten de ciddi değildim ya...

Onu cepten arayanlar ulaşılamıyor mesajıyla karşılaştıklarında ne düşünmüşlerdi acaba? Başına kötü bir şey geldiğini, hatta kendine bir şey yaptığını sananlar çıkacaktı kuşkusuz. Kimseyi üzmek, meraklandırmak istemezdi, özellikle de Zeynep'i... Ama her şeye baştan başlayabilme cesaretini bulması için geçmişle tüm bağlarını kesmesi gerekiyordu. Bir anda ve tereddütsüz.

Bir kişi hariç. Ona bir mektup göndermişti. Herhalde birkaç

gün önce eline geçmiş olmalıydı. Hande'ye bu yaptığının onunla alakalı olmadığını söylemek zorundaydı. Kızcağızın yok yere vicdan azabı çekmesine izin veremezdi. Anlayabilmesini umuyordu. Anlamazsa da yapabileceği bir şey yoktu.

Telefonu aldı, yeni numarasını bilen tek dostuna kısa bir mesaj attı: YOLA ÇIKTIM.

Sonra büyük bir huzurla yemeğini kaşıklamaya başladı.

Murat sakin bir şekilde salatasını yerken ve havuçların göründükleri kadar lezzetli olmamaları dışında bir derdi yokken, Derelioğlu Dinlenme Tesisi'nin müdürü Kemal Ulucan, on dakikadır kafasını şişiren bir kadına söylediği bir cümleyle hem o kadının hem de Murat'ın hayatlarına dokunacağını tahmin edemezdi. Aslında Kemal Bey gibi kibar bir adamın bir müşterisine bu tür şeyler söylemesi de beklenmezdi, ama işte, her nasıl olduysa o sabah karısıyla yaptığı tartışma hâlâ canını sıkıyordu ve birdenbire parlayıvermişti. Karısı dün akşam en yakın arkadaşının genç sevgilisiyle tanışıp adamın ne kadar yakışıklı olduğunu görünce kıskançlığa kapılmasaydı, muhtemelen bu sabah o gereksiz tartışma da yaşanmayacaktı. Keza karısının arkadaşı kendine yeni bir sevgili bulmasaydı zaten bunların hiçbiri olmayacaktı. Ama buldu, hem de ne sevgili. Uzun boylu, hoşsohbet, karizmatik. Tam bir jigolo olduğu belliydi, yine de Kemal Bey'in karısı onu kıskandı. Sabah yataktan kalktığında, saçı başı karışık, gözlerinin altı morarmış, yüzünde yaşının ve yoğun çalışmanın izleri olan kocasına bakarken bir ucube gördü sanki. Evlendiklerinde ne yakışıklı herifti oysa. Herkes kıskanmıştı kendisini, şanslı kız demişlerdi, kaptı dalyan gibi adamı. Şu halini görseler ne derlerdi kim bilir. Arkadaşı gibi her yıl başka bir kalbe girmek varken niye kendini tek bir bedene armağan etmişti sanki. Yanı başında çürüyüşünü seyretmek için mi? Huyunu suyunu azıcık sevse katlanabilirdi belki, ama mıymıntı herifin, bencilin teki. Bir de cimri ki hiç sormayın. Güzelliğine aldandı, hep öyle kalacak sandı, ama şimdi gerçekle yüz yüze yaşamak zorunda işte.

Karısı bu duygularla çıktı yataktan. Biraz rahatlamak umuduyla sudan bir sebepten kavga çıkardı. Kemal Bey nedenini anlayamadığı bu tartışmanın etkisiyle işe canı sıkkın geldi. Bu yüzden her zamanki profesyonelliğini bir kenara bırakıp dır dır eden müşterisini başından savdı. Ve tüm bu olaylardan uzak yemeğini kaşıklayan birinin kaderi değişti.

Hayat böyledir.

Birbirini devirir domino taşları.

"O zaman otostop yapın hanımefendi!"

Kemal Bey'in söylediği söz buydu. Ciddi değildi aslında. Ciddiye alınmayı da hiç beklemiyordu. Bu yüzden masanın diğer yanında, ellerini beline koymuş burnundan soluyan genç kadın "Pekâlâ!" deyince afalladı. Kadın ofisinden en az içeri girişi kadar hışımla çıkarken, arkasından ağzı açık bakakaldı.

Halbuki konuşmaya ne kadar sakin başlamıştı.

Kadın ofisine hiddetle daldığında, onu her şeye hazır bir gülümsemeyle selamlamıştı. Karşısındaki henüz otuzuna varmamış, alımlı bir hanımdı. Orta boylu, beyaz tenli, hatları düzgün, başka zaman başka yerde alıcı gözle bakabileceği kumral bir hatun. Yüzündeki öfkeli ve sitemkâr ifadeden bir sorun olduğu anlaşılıyordu, ama yılların tesis müdürünün halledemeyeceği bir şey çıkmasını beklemiyordu. Belki satıcı kızlardan biriyle tartışmıştı ya da yemeğinden kıl çıkmıştı, kim bilir. Böyle müşteriler sorunlarına ilgi gösterilince, içten bir özür dilenince, en kötü ihtimalle ellerine hediyelik eşya reyonundan birkaç armağan tutuşturulunca çabucak erirlerdi. Dolabının alt gözünde acil durumlar için birkaç hediye paketi bulundururdu daima. Ama ne yazık ki kadının derdi daha ciddiydi. Otobüsü onu beklemeden gitmişti ve bundan tesis yönetimini sorumlu tutuyordu.

"Anons yapıldığını duymadım," demişti suçlayıcı bir tonla. "Yapılmıştır mutlaka, ama o sırada benim olduğum yer neresiyse, oraya ses ulaşmıyor demek ki!"

"Çok üzüldüm hanımefendi. Lütfen içeri buyurun, şöyle oturun. Ne içersiniz, çay, kahve? Ya da soğuk bir şey?"

"Bir şey istemem efendim. Bu sorunu nasıl çözeceksiniz, onu söyleyin siz."

"Hallederiz efendim. Merak buyurmayın. Oturun, hele biraz soluklanın."

"Yok efendim, ben böyle gayet iyiyim! Evet. Bir cevap bekliyorum!"

Kadına aynı yere giden ilk otobüste bedava bilet önermişti, ortam biraz yumuşamıştı, bu otobüsün tesise dört saat sonra geleceğini söyleyince ise kıyamet kopmuştu. O kadar bekleyemezmiş. Cak cak cak. Hayatının dört saatini çalmak bu kadar ucuz muymuş. Cak cak cak. Kaçıracağı fırsatların hesabını kim verecekmiş. Ya da yaşanmayacak anların. Vesaire. On dakika azar işitince o lanet cümle ağzından kaçıvermişti.

Ah sabrını tüketen şu karısı olmasa...

"O zaman otostop yapın hanımefendi!"

Kısa ve gerilimli bir sessizlik olmuştu. Kemal Bey kırdığı potu fark etmiş, tam telaşla özür dileyecekti ki, kadın omuzlarını öfkeyle kaldırıp, "Pekâlâ!" deyivermişti. "Ama bunu unutmayacağım."

Sonra donup kalmış adamın tek kelime etmesine fırsat vermeden dönüp çıkmıştı.

Tesis Müdürü Kemal Bey, bezgin bir tavırla ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Yakasını gevşetti. Gözlüğünü düzeltti. Biraz ürkek bakışlarla başını uzattı, aşağıdan görünmemeye özen göstererek park yerini gözledi.

Valla oradaydı kadın. Sırtını duvara vermiş, kollarını kavuşturmuş, arabaları kesiyordu. "Bak şu işe," diye geçirdi içinden samimi bir kaygıyla. "Fıstık gibi de kız... Umarım başına bir iş gelmez!"

Murat yemeğini bitirdikten sonra, birkaç paket bisküviyle bir gazete alıp arabasına yollandı. Oyalanmak istemiyordu, vaktini şehirde geçirmeyi tercih edecekti. Dışarı çıktığında temiz havayı ciğerlerine doldurdu, normal şartlarda şu an içinde olacağı plazanın

metal kokusunu hayal etti, gülümsedi. Gelecek için kuşkuluydu, ama o an gerçekten mutluydu. Merdivenlerde bekleyen alımlı bir kız bu gülümseyi üzerine alındı, ukala bir tavırla başını başka yöne çevirdi. Genç adamın gülümsemesi genişledi.

Ah şu güzel kadınlar... Tüm dünya etraflarında döner sanırlar.

İki basamak inmişti ki durdu, önündeki uzun yolu düşünüp döndü, tuvalete uğradı. Kabinleri temiz pak bulmak, giriş çıkışta hâlâ para alınmıyor olması hoşuna gitti. Geniş, oval aynada saçlarını üstünkörü düzeltirken kendini iyi hissediyordu. Sanki iki hafta önce, gitme kararı almamışken bambaşka biriydi, gözlerindeki ışıltı bile farklıydı. Sadece hırstan doğan bir ışıltı: Bugün çok para kazanacağım! Rahatladıktan sonra yüzüne iki avuç su vurup kurulanmadan dışarı çıktı. Serinliği seviyordu.

Yanından geçtiği ihtiyar müzisyeni selamladı, yerdeki süslü, tahtadan kutuya bir lira bıraktı. Birkaç adım uzaklaşmıştı ki, sazın tellerinden esen müzik onu olduğu yere mıhladı. Uykuya dalar gibi gözlerini yavaşça yumdu. Eskilerden kalan, çok sevdiği bir melodiydi bu, çoktandır dinlemediği. Onu geçmişe götürdü, dönmek için yola çıktığı yere, sanki bütün bu yolculuk gereksizmiş, müzik bunun için yeterliymiş gibi. Notalar içinden aktı geçti. Kısa süreliğine bütün evren müzik oldu, dinlendiren, huzur veren, aynı anda herkesin paylaşabileceği bir mutluluk. Sonra gözlerini açtı. Annesinin elinden tutmuş, kendisine garip garip bakan bir çocuk gördü, kabul etmeliydi, yolun ortasında gözleri kapalı duran bir adam bakılası bir sahneydi. Bir sırrı paylaşır gibi ona göz kırptı.

Çocuk gülümsedi.

Arkasına dönüp iki adımda ihtiyarın yanında bitti. Çaldığı müziğe dalmış olan adam, onu fark etmiyor gibiydi. Cüzdanından iki lira daha çıkardı, yukarıdan atmaya utandı, dizini kırıp parayı süslü sandığa usulca bıraktı. İçinde pek bir şey olmadığını görünce hüzünlendi.

Merdivenleri inerken gözleri havuzdaydı. Havuzun kenarına

oturmuş, elini suyun yüzünde gezdiren bir çocuk gördü, iki metre ötede onun fotoğrafını çekmekte olan genç bir kadın ve birbirleriyle tatlı tatlı oynaşan iki iri köpek. Köpekler sahipli olmalıydı, tasmaları vardı, hoş, tüylerinin temizliğinden de belliydi bu.

Arabasına vardığında, Getz'in hemen yanında genç ve oldukça güzel bir kadın bulmak Murat'ı şaşırtmıştı. Önce ilgilenmeyecekti. Kim bilir kimin nesi. Tanımadığına emin. Ama kadın dosdoğru suratına bakınca görmezden gelemedi. İlk sözü ona bıraktı.

"Özür dilerim beyefendi," dedi genç kadın bir tebessüm eşliğinde. Gözlerinde yardıma ihtiyacı olan birinin bakışları vardı.

"Nereye gidiyorsunuz, sorabilir miyim?"

Bir at görüyor. Çok büyük, görkemli, yelesi sırma gibi parlayan, burnundan dumanlar çıkan, uzun çimenler arasında dörtnala koşan, eyersiz, tek başına, özgür bir kısrak. Sonra bir nehir görüyor. Doludizgin. Suları köpüren. At nehre yaklaşıyor, tam dibine geldiğinde sıçrıyor, havalanıyor, uçmaya başlıyor. Gökyüzü mavi, bulutsuz. Böyle fazla ıssız buluyor, o an her yer buluta kesiyor. Kısrak sanki ayakları hâlâ yere değiyormuş gibi koşmaya devam etmekte. Yelesi dalgalanmakta. Bir kuş sürüsünün içine dalıyor, kuşlar kaçmıyorlar. Sanki hiç korkmuyorlar. At aralarından öyle bir geçiyor ki rüzgârın ta kendisi. Hiçbiriyle çarpışmıyor.

Bunun bir rüya olduğunu biliyor. Uyanmak istemiyor.

Bir ses duyuyor.

Sanki biri onu sesiyle dürtüyor.

At kayboluyor, gözlerini isteksizce açıyor. Tepesindeki ampulü görüyor. Görüntü önce bulanık, sonra çabucak netleşiyor. Ampul su damlasına amma da benziyor.

Ampullerden oluşan bir yağmur düşlüyor, sağa sola kaçışan insancıklar, aman başlarına düşmesin, canları yanar sonra. Yerle buluşan ampul yok oluyor, cam kırığı falan uçuşmuyor.

Bu hayalden çabuk sıkılıyor. Atı özlüyor.

Hiçbir hayal düşlerin yerini tutmuyor.

Yeniden uyuyamaz, hiçbir zaman uyandıktan sonra en az bir-

kaç saat geçmeden uyuyamadı. Bir tür lanet olmalı bu.

Başını zoraki çevirip sesin kaynağını arıyor. Cep telefonu gözüne çarpınca içinden kendine çıkışıyor.

Tatil sabahına alarm mı kurdun be Yusufçuk!

Telefonun ekranında yanıp sönen bir zarf resmi görünce mesaj geldiğini anlıyor. Allah Allah bu da kimden şimdi?

Birden heyecanlanıyor. Yoksa bu... Olabilir mi gerçekten? Dünkü gözyaşları dua niyetine mi geçti yoksa? "Arzu..." diye mırıldanıyor, farkında olmadan yüksek sesle. Yanakları kızarıyor.

Akşam yatarken onu tamamen kaybettiğini kabullenmişti aslında. Günlerce süren bir mücadelenin son raunduydu bu. Bir daha onu hiç aramayacak sormayacaktı, tamam, her şey bitmişti, madem kız öyle istiyordu... Zorla güzellik olmaz ya!

Bir şeyler değişmiş olabilir mi? diye geçiriyor içinden. Belki de ayrı kalınca kızcağız değerini anlamıştı, ondan kopamayacağına karar vermişti. Eski güzel günlere dönmek istiyordu o da. Bunun olmasını umut ettiğini fark edince kendini zayıf hissediyor, halbuki gece nasıl da emindi onu aklından çıkardığına!

Tuşlara aceleyle basıyor, bu arada ekrana bakmamaya özen gösteriyor. Sonunda baktığında mesaj metnini görüyor doğrudan.

RAMAY GİYİM MAĞAZALARINDA
BÜYÜK İNDİRİM.
YILBAŞI ARMAĞANINIZ
RAMAY'DA SİZİ BEKLİYOR.
%60'A VARAN İNDİRİMLER
VE ANLAŞMALI KREDİ
KARTLARINA +1 TAKSİT

Gülümsüyor.

Miskin hareketlerle giyinirken gözü saate takılıyor. Bir duvar saati bu, ucuz lokantalarda görülecek türden, daire şeklinde, roma rakamlı, akreple yelkovanın buluştuğu yerde iri harflerle BOSSAN yazıyor, bir armağan aslında.

"Ulan Yusufçuk," diye takılıyor kendine. "Saati iki etmişsin, ne sabahı... Uykucu herif seni."

Bu saatte hâlâ aç olmamasına şaşıyor.

Odası yalnız yaşayan bir adam için oldukça derli toplu. İkiz yatağının bitişik olduğu duvarda üç poster var, biri Amsterdam manzarası, diğer ikisi spor araba. Ne yurtdışına çıkmışlığı var ne de araba meraklı, posterler de armağan, hediye edenler uğradığında sevinsinler diye asmıştı, sonra indirmeye üşendi. Yerde daire şeklinde bir halı var, parke zeminin yalnızca küçük bir kısmını kaplıyor. Yuvarlak nesnelere düşkün, bunu inkâr edecek değil. Sebebini bilmiyor.

Üç ayaklı, şık bir sehpanın üstünde cam bir küllük duruyor. İçi boş, sigara kullanmaz, lisedeyken denedi ama hiç sevmedi. Sonradan da özenmedi. Küllük eski sevgililerinden birinin armağanı. Daha doğrusu kendisi için getirmişti, günün birinde telefon açıp, "Nişanlandım. Beni bir daha arama," dedikten sonra küllük de burada kaldı. Demirbaşa yazıldı.

Gardırobunun yanında dikine duran bir ütü masası, banyoya açılan kapının koluna asılı bir havlu, ağzına kadar dolu ahşap kitaplık, evin diğer odasına yani misafir odası-yemek odası-okuma odası-televizyon odası olarak kullanılan salona açılan kapıya yapıştırılmış bebek resimli takvim göze çarpan diğer detaylar.

Hayır, takvim hediye değil. Onu kendisi aldı.

Giyindikten sonra, üç kişinin sığamayacağı kadar küçük mutfağa seyirtiyor. Alelacele atıştırıyor, daha yüzünü bile yıkamadığını fındık ezmesi sürülmüş ikinci dilim ekmeğini ısırırken hatırlıyor.

Aldırmıyor.

Tuvalette işini gördükten sonra aynada kendine şöyle bir alıcı gözle bakıyor. Gördüğünden pek memnun kalmıyor. Sonra gülüyor.

Kız istemeye gitmiyorsun be Yusufçuk.

Kapının yanındaki sehpada duran cevşeni alıyor, biraz mahcup bakıp cebine koyuyor. Güya dün bunu okuyacaktı, gece Ar-

zu'yu düşünerek geçti. Abiler bir bilse!

Kendini sokağa atıyor.

Hava serin. Hafifçe rüzgâr esiyor. Ellerini ceplerine sokup minibüs durağına doğru yürümeye başlıyor. Yani polis beklemediği zamanlar minibüslerin durak niyetine duruverdikleri köşeye. Bir kedi önünden koşup geçiyor. Beyaz bir arabanın motoru çalışıyor, fazlasıyla gürültülü. Birbilerine sokulmuş, gülüşerek yürüyen bir çift görüyor.

Başını kaldırıp ışıl ışıl yanan güneşe bakıyor, bulutları hayranlıkla izlerken ampulden damlaları düşlüyor. Sadece bir kez olsun bunu görebilmek isterdi. Ampulden bir yağmur, acaba bulutu neye benzerdi?

Bir ıslık tutturuyor.

En iyi yaptığı iş.

Yanından geçtiği kara kuru, oyuna çıkmış bir çocuğun saçlarını okşuyor, bu onu yüzüne vurduğu sudan, yemekten, havanın serinliğinden daha çok uyandırıyor.

Yapacak işlerimiz var... Toplan artık Yusufçuk!

h Tanrım... Ben de oraya gidiyorum!" diye bağırdı Elif. Sanki piyango kazanmış kadar sevinmişti. Karşısında ezik bir ifadeyle duran adama gülümsedi. Adamın gözlerinde biraz hüzünlü, şefkat uyandıran bir bakış vardı, tehlikesiz, yakından daha da belliydi bu. Doğru bir seçim yaptığından kuşkusu kalmadı, içi rahatladı.

"Otobüsüm beni burada unuttu ve ne yapacağımı bilemiyorum. Tesistekiler hiç yardımcı olmadılar bana. Saatler sonra gelecek bir otobüs önerdiler utanmadan. Çok önemli bir toplantıya yetişmem lazım, burada geçirdiğim her saniye bir kayıp. Sizden rica etsem beni yanınıza alır mısınız?" Başını yana kırdı, masum bir ifade takındı. Bir çocuk gibi gözlerini kırpıştırdı. "İnanın size hiç sıkıntı vermem," dedi. Eliyle dudaklarına fermuar çekti. "İstemezseniz yol boyunca ağzımı bile açmam. Benzin parasını da paylaşırım dilerseniz. Çok rica ediyorum."

Murat şaşırdı. Böyle bir teklif beklemiyordu. Kaşlarını kaldırıp kadına boş boş baktı. Sonra kendini topladı, sırtını Getz'in kapısına dayayıp ellerini beline koydu. Sürprizlerden hoşlanan biri olduğu söylenemezdi. Özellikle her şeyi bir plan dahilinde yapmaya karar vermişken. Sürprizler planları bozabilirdi.

Kadını bir kez daha, ama bu kez alıcı gözle süzdü. Otuzuna varmadığına kalıbını basardı. Kumral dalgalı saçları, beyaz teniyle uyumluydu. Mükemmel olmasa da sevimli bir yüzü vardı ha-

tunun, kot pantolonu ve dar mavi kazağı, birçok erkeği kolayca baştan çıkaracak hatlarını cömertçe sergiliyordu.

"Bu mümkün değil hanımefendi..." dedi babacan bir tavırla. "Bir yolcu istediğimi zannetmiyorum. Ayrıca işinize karışmak istemem, ama bu yaptığınız akıllıca bir hareket sayılmaz. Önünüze çıkan ilk adamın arabasına binmek için fazla hoş bir bayansınız. Hiç gazete okumuyor musunuz? Yolda başınıza kötü işler gelebilir. Bence telefon edip toplantıyı erteleyin ve o otobüsü bekleyin."

Elif, kollarını kavuşturup Murat'a dimdik baktı. Yüzü sertleşmişti. Aslında aldığı iltifattan hoşnuttu, ama hafife alınmayı hiç sevmezdi. Bir kaşını kaldırıp bilgiççe gülümsedi.

"İlk olarak, beni düşündüğünüz için teşekkür ederim beyefendi. İkinci olarak, önüme çıkan ilk adamın arabasına binmiyorum. Bunu da nereden çıkardınız?"

"Ama ben..." diye mırıldandı Murat suçlulukla. "Sanmıştım ki..."

"Yirmi dakikadır burada dikiliyorum. Dışarı çıkanları gözlüyorum. Sizden önce iki delikanlı geldi, daha yolun yarısında beni kesmeye başladılar, gözüm tutmadığı için yanlarına bile yaklaşmadım. Onlardan önce de bir kamyon şoförü çıktı. Efendi birine benziyordu, ama bilirsiniz, kamyoncuların haklı bir ünleri vardır. Şansımı zorlamak istemedim. Bu arada genç bir çift de gördüm, yol boyunca koklaştılar, sorsam yardım ederlerdi bence, ama bir yabancının yanında gönüllerince davranamazlar diye kendi hallerine bıraktım. Keyiflerini kaçırmak istemedim."

"Peki ama neden ben?" diye sordu Murat samimi bir merakla.

Rüzgâr sert esti, kadının saçları yüzüne dağıldı. Saçlarını bir eliyle topladı, geriye attı. İfadesini bozmadan cevap verdi.

"Siz kötü birine benzemiyorsunuz. Ayrıca yalnızsınız, öyle değil mi? Sessizlik isterseniz dediğim gibi, yol boyunca ağzımı açmam. Konuşmak isterseniz, kim bilir belki arkadaşlığım hoşunuza gider. Yine de hayır derseniz, söyleyecek lafım yok. Benim daha fazla bekleyecek sabrım kalmadı. Bundan böyle dediğiniz

gibi şu kapıdan çıkacak ilk kişinin arabasına bineceğim. Vebali boynunuza!"

Elif elini kaldırıp tesise doğru uzattı. Gayri ihtiyari ikisi de başlarını çevirip oraya baktılar. Tam o anda dışarı en az yüz elli kilo çeken sakallı bir adam çıktı. Saçları at kuyruğu yapılmıştı. Üzerinde deri bir ceket vardı, geniş camlı bir güneş gözlüğü takmıştı. Ucuz Amerikan filmlerinden fırlamış bir karaktere benziyordu. Dümdüz yürüdüğü yönde kendisi kadar iri bir motorsiklet duruyordu.

Elif yüzünü buruşturdu. "Kahretsin..." dedi zor duyulan bir sesle. Murat'la bakıştılar, genç adamın gülümsediğini görünce, o da güldü.

"Bakın, yanlış anlamayın," dedi Murat. "Kabalık ediyorsam özür dilerim. Sadece şu an yalnız kalmak istiyorum... Siz bilirsiniz, aklınıza yatan biri olursa şansınızı deneyin. Ama bence bir daha düşünün, belki o toplantı o kadar da önemli değildir." Bunu söylerken aklına işyerinde katıldığı yüzlerce toplantı geldi. "Emin olun, hiçbiri değildir," diye içini çekti.

Elif hayal kırıklığına uğramış bir şekilde Murat'ın yüzüne baktı. Az önceki güçlü ifadesi kaybolmuştu. Murat birden, karşısında kırılgan bir kız çocuğu görür gibi oldu. Kadını bir gazetenin üçüncü sayfasında hayal etti: *Kimliği belirsiz bir kadın, karayolunda ölü bulundu. Tecavüz edilmiş ve dövülmüş.* Aklına Ahmet'in resim koleksiyonu geldi. Üniversitede yaşıtları gazetelerden manken ya da araba resimleri keserken, Ahmet acı çeken insanların, hatta hayvanların fotoğraflarını keserdi. Onları ranzasının duvarına yapıştırırdı, fotoğraf kütlesinin tam ortasına da küçük sarı bir kâğıt. Üzerinde el yazısıyla *Birileri Bir Şey Yapmalı* yazıyordu. Deli çocuk...

Onunla bu resimler sayesinde tanışmıştı. Onları duvarda görür görmez çarpılmıştı, sahiplerini sormuştu odadakilere. Kendini ruh ikizini bulmuş gibi hissetmişti. Hem de gökte ararken yerde. Onun Hizmet'ten olmadığını, hatta dinle diyanetle pek ilgilenmediğini anlayınca amma şaşırmıştı. Cennet vaadi ya da cehen-

nem korkusu olmadan böyle hissedilebilir miydi gerçekten, yoksa yalnızca gösteriş miydi?

Fotoğraflarını bazılarını hâlâ gözünün önünde canlandırabiliyordu. Kalesinin dışından atılan taşlar yüzünden gözleri kör olmuş bir gergedan vardı. Bir tabutun başında üzerlerini paralayarak ağlayan başörtülü kadınlar, galiba Bosna Hersek'ti. Ellerinde sopalar ve taşlarla bir polis barikatına yürüyen siyah tenli bir kalabalık. Polisler de siyahtı. Napalm bombalarıyla yüzü gözü yanmış, babasının kucağında otururken sitemkâr gözlerle kameraya bakmış minicik bir çocuk. Depremde yerle bir olmuş bir şehir. Ahmet bazen bu resimlere dakikalarca bakakalır, hiç konuşmaz, kendisi de buna bir ibadetmiş gibi saygı gösterir, böyle anlarda dostunu rahatsız etmemeye dikkat ederdi.

Birdenbire hayalindeki resimlerin arasına az önce kurduğu da katıldı, yolun kenarında boylu boyunca uzanmış, üzeri gazete kâğıtlarıyla örtülü genç bir kadın.

Görüntüyü kafasından kovaladı. Gerçekten olmaz mı? diye geçirdi içinden. Peki ama neden? Tamam, oldu olası ani gelişmelerden, sürprizlerden hoşlanmazdı. Çabuk karar almaktan da. Ama be adam bu yolculuğa hayatını değiştirmek için çıkmadın mı? Yolculuğun başında tanıdığın herkese hayatlarının sürprizini yaşatmadın mı? Eski alışkanlıklara takılı kalmak da ne oluyor...

Elif, "İyi yolculuklar," diye mırıldandı keyifsiz bir ifadeyle. Arkasını dönüp birkaç adım attı, bir elini omzuna asılı deri çantanın kayışına sarmış, diğerini cebine sokmuştu. Hayal kırıklığına uğramıştı adamın tavrından, cesareti de kırılmıştı biraz. Otostop çekmek belki sahiden de çok iyi bir fikir değildi. Tartıştığı tesis müdürü aklına geldi, ukala herif, kendisiyle konuşurken nasıl da küçümseyen bir ifade vardı yüzünde. Başını hafifçe çevirip otoparkın girişine baktı. Acaba otobüsü beklese miydi gerçekten?

Aniden arkasından gelen bir ses onu tuttu, durdurdu, gerisin geriye döndürdü.

"Merak ettim," dedi Murat içten bir tebessümle. "Benim kötü biri olmadığıma nasıl karar verdiniz? Tamam, ürkütücü görün-

müyorum, ama bunu öyle emin söylediniz ki biraz şaşırdım. Kötüleri tanımanın bir yolu var mı?"

"Hayır," diye başını salladı Elif. Yüzü ışıldamıştı. "En azından benim bildiğim bir yolu yok. Ama eğer bir adam ihtiyar bir müzisyeni dinlemek için yolun ortasında mutlu bir gülümsemeyle duruyor, kendisini seyreden çocuğa göz kırpıyor, müzisyene para verirken tepeden bırakmak yerine diz çökmeyi akıl ediyorsa, onunla şansımı deneyebilirim. Hayatta her zaman risk vardır. Önemli olan derecesi."

Az önceki sakallı dev, BMW motoru gürültüyle çalıştırdı. Pat patlar çıkartarak uzaklaştı. Karşı tepede ufak tefek bir adam yirmi koyundan mürekkep sürüsünü otlatıyordu. Çobanla koyunlar arasında koşturup duran kocaman bir kangal vardı. Rüzgâra teslim çimenler uzaktan yeşil mi yeşil, dalgalı bir denizi andırıyordu. Park yerine arkasına karavan takılı gri bir pikap girdi. Oldukça bakımsızdı, tamponu göçüktü. Neredeyse bir kazadan çıkmış gibiydi, belki de gerçekten öyleydi. Park yerinin duvarına bitişik bir ağaca iri bir kuş kondu, aynı anda iki kuş da havalandı. Sanki nöbet değişimi yapmışlardı.

"Peki tamam, siz kazandınız," dedi Murat kadının gözlerine bakarak. Çocuğunu tembihleyen bir baba gibi işaretparmağını sallayıp gülümsedi. "Sizden iyi satışçı olurmuş valla! Ama çok rica ediyorum, yolda fazla konuşmak yok. Kendimi fena halde yorgun hissediyorum, kafamda bir sürü şey var."

Elif, adamın suratından kendisinden etkilendiğini okudu, en azından gözlem yeteneğinden ve dikkatinden. Kadını bir gurur duydu, sallanan parmağın esprisini bozmadan, "Emredersiniz patron," dedi bir reveransla. "Peki öne oturabilir miyim?"

"On iki yaşından büyüksünüz öyle değil mi?" diye takıldı Murat. "Neden olmasın? Adım Murat, ya sizinki?"

"Elif."

"Şoförlüğüme karışmak da yok, tamam mı? Çok sinir olurum. Merak etmeyin, on yıllık şoförüm ben."

"Gıkım çıkmaz! Söz veriyorum."

Tesis Müdürü Kemal Bey, dakikalardır çaktırmadan izlediği kumral kadın beyaz bir Hyundai Getz'e binerken derin bir iç çekti. Pencerenin önünden usulca çekildi, ensesini sıvazladı. Arabanın sahibine imrenmişti doğrusu. Şanslı herif diye geçirdi içinden, durduğu yerde malı götürdü...

Masasına döndü, buraya ilk atandığı gün satın aldığı deri kaplı kocaman koltuğa oturdu. Neredeyse içinde kaybolmuştu koltuğun. İthaldi bu meret, markasını hiç duymamıştı, bu işlerden anlayan bir arkadaşı tavsiye etmişti ona. Sırt ağrılarına iyi gelir demişti, ama pek faydası olmamıştı.

Sabit telefonda yanıp sönen kırmızı ışığa gözü kaydı, telesekreterine mesaj bırakılmış olmalıydı. Muhtemelen karısı, bu saatte başka kim olacak? İş için olsa cep telefonunu ararlardı, öyle tembihlemişti herkese. Sabahki tartışma cadıyı kesmemişti anlaşılan. Akşam onu evde neler bekliyordu bakalım.

Ne diye dinlememişti annesini, bu karıdan sana hayır gelmez, canına okuyacak bir gün dediğinde?

Derin bir of çekti, başını arkaya attı. Tavandaki çember floresanslara boş gözlerle baktı. Kaçıp gidebilse bir yerlere, her şeye yeniden yeni biriyle başlasa... Ama yok, bu kadın Ağrı Dağı'nın tepesinde bile bulur onu.

Masanın gözünü açtı, çıkardığı paketten filitreli bir sigara çekti, yaktı. Açık gri duman dans ederek yükseldi, dağıldı, soluklaştı, sanki başka bir âleme geçiyormuş gibi yavaş yavaş yok oldu.

Tesis Müdürü Kemal Ulucan, efkârını dağıtmak için o an aklına gelen tek şeyi yaptı.

Adını bile öğrenemediği diri göğüslü kumralla eğlenceli bir gece hayal etmeye başladı.

orda mısın şekercik?

evet?

hadi bana ahmetl
anlat biraz.

....

sır tutabileceğinden
emin misin?

....

! ? * & x !

tamam tamam :-)
kızma hemen. senden
neyi gizledim şimdiye
kadar?

hadi ama M... ölücem
meraktan.

tam bir kadınsın P.
her şeyi öğrenmezsen
çatlarsın.

iltifat kabul
ediyorum.....

....

öyle zaten :-) Kadınları
severim.

en iyi dostum dediğin
kişiyi tanımak
istiyorum.Şimdi buna
da kıskançlık dersin!

kızma meleğim.
takılıyorum sadece.
Mesajla ne kadar
anlatılır bilmem.Yine
de elimden geleni
yapacağım. İzin ver
hafızamı tazeleyeyim.

İSTİŞARE

Yine geç kalmıştı!

Bu sefer kesin yiyecekti paparayı.

Mutfağa girdiğinde yüzünde kadere boyun eğmiş birinin ifadesi vardı. Kararlıydı, ne söylense ağzını açmayacaktı. Yüzüne tükürseler hak etmişti valla. Kapıdan bir adım içeride durdu, sırtı ona dönük delikanlıya usulca seslendi.

"Selamın aleyküm Cafer abi..."

Delikanlı, sesi duyunca irkildi. Arkasına dönüp sıcacık gülümsedi. Orta boylu, saçları kısa kesilmiş, temiz yüzlü bir çocuktu bu, taş çatlasa yirmi iki, yirmi üç yaşlarında ama daha olgun gösteriyordu. Sinek kaydı tıraşlı çenesinde iri bir et beni vardı. Burnu hafifçe kemerliydi. Kumaş pantolon giymiş, uzun kollu, beyaz gömleğinin eteğini dışarıda bırakmıştı. İnce, yazlık gömleğin kolları dirseklerine kadar kıvrıktı.

"Aleyküm selam Murat. Hoş geldin."

"Geç kaldım abi..." diye yüzünü buruşturdu Murat. "Kütüphanede ders çalışıyordum, saati unutmuşum."

"Önemli değil şakird," diye güldü Cafer. "Salona geç soluklan biraz, işim bitince gelirim ben de."

Murat'ın içi cız etti. Kahretsin ya! Çocuk ona bağırıp çağırsa böyle kötü hissetmezdi kendisini. Bugün o nöbetçiydi, istişare için hazırlık yapmak onun göreviydi. Cafer bunu unutmuş olamazdı, ama yüzüne vurmadan üstlenmişti işleri. Ne iyi adamdı bu!

Geç kaldığı için kendine lanet okudu.

"Abi ben yaparım sen geç içeri," diye karşılık verdi sıkılgan bir ifadeyle. "Benim sıram bugün."

"Ne fark eder," diye omuz silkti Cafer. "Ama istiyorsan gel yardım et. Sevabı bölüşelim. Ben bulaşıkları yıkayacağım sen de çayı koyarsan iyi olur. Çabuk bitiririz."

Murat sessizce çaydanlığın başına gitti, içine baktı, boştu. Raftan çay poşetini aldı, demliği doldurdu. Poşetin yanında duran açılmamış bisküvi paketleri dikkatini çekti. Kremalı, sade, çifte kavrulmuş, çikolata parçacıklı, farklı çeşitlerden sekiz paket.

"Bisküvileri açayım mı abi?"

"Aç istersen. Kimse ekmezse sohbette on dört kişi olacağız. Beş tabağa bölsen yeter."

"Sohbetten sonra istişare var mı abi?"

"Evet var. Çalışman gerekiyorsa raporunu ilk verir, sonra içeri kaçarsın. Sorun olmaz."

"Tamam abi," dedi Murat. "İyi olur valla." Çaydanlığın altına su koydu, ocağı yaktı. Sonra raftaki bisküvilere uzandı.

Kimse ekmemişti. Bu çok sık yaşanan bir durum değildi, Cafer mutluydu bu yüzden. Ev imamı görevine atandığından beridir ilk kez bu kadar kalabalık bir gruba sohbet yapacaktı. Birazcık heyecanlı olduğunu kabul etmeliydi.

Önce havadan sudan sohbet ettiler bir süre. Okuldan, derslerden, spordan, laf futbola gelince farklı takımları tutanlar arasında neşeli atışmalar yaşandı. Ezanın okunmasıyla birlikte evin iki tuvaleti önünde kısa birer kuyruk oluştu. Herkes abdestini alınca hep birlikte namaza durdular. Cafer küçük cemaatine imamlık ederken kimse sıkılmasın diye en kısa duaları tercih etti, sesi gürdü, ama komşulara ulaşmayacak düzeyde kalmasına da özen göstermişti. Sünnetleri kılarken ise sevdiği uzun duaları okudu, bu yüzden en geç bitiren iki kişiden biri oldu.

Diğeri her zamanki gibi Murat'tı. Onlar selam verip namazdan çıktıklarında, diğerleri çoktan koltuklara dağılmışlardı bile.

Cafer takkesini çıkarıp raflardan birine bıraktı, sonra kırmızı kapaklı kalın bir kitap alıp duvarı ortalayan bir yere geçti. Oturup

kapağı açarken hangi risaleyi okuyacağına çoktan karar vermişti. Dinleyicilerin hepsi daha önce birkaç sohbete katılmışlardı, yabancı değillerdi, Hizmet'i az çok tanıyorlardı. Bu yüzden kolay bir metin seçmesi gerekmiyordu. Birkaç gündür onu düşündüren gıybet konulu risaleyi açtı ve duygulu bir sesle okumaya başladı.

Murat bir yandan okunan risaleyi dinliyor, bir yandan da etrafa çaktırmadan pencereden dışarıyı, kışın güzelliğini seyrediyordu. Bu mevsimin renk cümbüşüne bayılıyordu doğrusu. Hoş bir manzarası vardı evin, önü açıktı, gelir düzeyi yüksek insanların oturduğu bir mahalleye bakıyordu, türlü çiçeklerle bezeli bahçeleri olan, çoğu iki katlı villalar, bordo kiremitli. Bazılarının bahçesinde havuz bile vardı. Evdeki tüm kitapları zaten okumuş olduğu için Cafer'i can kulağıyla dinlememesi ayıp sayılmazdı herhalde. Öyle olsa bile, aklının bir kısmı dışarıdaki güzellikteydi işte, elden ne gelir.

Risaleden sonra Cafer, Hocaefendi'nin kitaplarından da bazı bölümler okudu. Yine herkes ses etmeden saygıyla, ama sadece bir kısmı duyduklarını gerçekten anlamaya çalışarak, genç ev imamının davudi sesine kulak verdi. Okuma faslı sona erdikten sonra, Murat kimseden emir beklemeden kalktı, mutfağa gitti, bisküvi dolu tabakları getirip halıya aralıklı olarak dizdi. Sonra da ince belli bardakların sıralandığı tepsiyi ve buharı tüten çaydanlığı getirdi.

Gruptaki has şakirdlerden Kasım, çayları koymayı gönüllü üstlendi. Aslında üç kişi birden atılmıştı aynı anda, lakin sevabı o kaptı.

Tabakların etrafına ikişerli üçerli oturdular, bir yandan çaylarını yudumlayıp bisküvileri atıştırmaya, diğer yandan kendi aralarında sohbet etmeye başladılar. Has şakirdler, havadan sudan konuları er geç yönlendiriyor, lafı bir şekilde Hizmet'e getiriyorlardı. Diğerleri de zaten böyle olacağını bildikleri için onlara ayak uydurmakta zorlanmıyorlardı.

İkinci bardak çaylar konulurken, Cafer sessizce kalkıp kendi odasından bir kaset aldı, videoya yerleştirdi. Ekran biraz cızırda-

dıktan sonra karlı görüntü düzeldi, Türk bayrağının dalgalandığı bir bahçede sıralanmış takım elbiseli, siyah tenli minik çocuklar göründü. İstiklal Marşı'nı söylüyorlardı ince sesleriyle.

Grup neşeli bir şekilde cemaatin yurtdışındaki okullarını anlatan kısa belgeseli seyretti. Bu arada bir-iki misafir, akıllarına takılan dini konuları Cafer abileriyle paylaşıp fikrini aldılar. Cafer sorulardan çoğuna cevap verebilmişti, karmaşık bir problemi ise bölge imamına sorma sözü vererek defterine not etti. Bunu da yapacaktı mutlaka.

Kalabalık dağıldıktan sonra, Murat ve Kasım etrafı birlikte topladılar, bardakları ve tabakları mutfağa taşıdılar. Boş bir köşeye özenle dizdiler. Bulaşıkları yıkamayı sonraya bırakıp istişare için gecikmeden salona döndüler.

Murat kalanlara şöyle bir baktı. Ev cemaatini oluşturan beş kişi de buradaydı doğal olarak. Yurtta kalan talebelerden birinin yanlarında olmasına şaşırdı. Sarışın, sevimli bir çocuktu bu, adı Mustafa'ydı. Yüzünün en dikkat çeken yanı kalın kaşlarıydı. Hakkında pek bir şey bilmezdi, birkaç kez futbol oynamışlıkları vardı, bir de elbet bölgenin ayda bir yapılan toplu istişarelerinde görürdü onu. Normal şartlarda herkes bağlı olduğu yerin istişaresine katılırdı, başkasına iştirak etmelerine az rastlanırdı. Ancak olağanüstü durumlarda. O da mı eve yerleşecekti acaba? Belki de Cafer'le konuşacakları başka bir konu vardı.

Beni ilgilendirmez, diye düşündü, diğerleri gibi yere bağdaş kurup oturdu, hemen karşısında şakalaşan Kasım ve Halil'e gözü kayınca gülümsedi. Oturdukları yerde, sanki yıkmaya çalışırmış gibi birbirlerine omuz atıyorlardı. Sevimli şeylerdi bu keratalar. Hep birlikte gezerlerdi. Cafer abi konuşmaya başlayınca iki çocuk oyunlarını kesip ciddileştiler.

"Öncelikle hepinize teşekkür ederim şakirdler," dedi Cafer içten bir sesle. "Her birinizden Allah razı olsun. Böyle bir kalabalık beklemiyordum, herkes en az bir kişi getirmiş yanında. Yalnız çıtayı yükselttiniz, bundan sonra daima böyle istiyorum, ona göre!"

Kasım, "Yandık desene!" diye güldü. "Recep'i razı edene kadar neler çektim bilseniz! Bir dahakine zor gelir o."

"O zaman sen de bölümünden başka birini getir," diye göz kırptı Cafer. "Tüm kimyacıları şakird yapmadın ya? Kıyıda köşede kalmıştır bir kişi." Karşılıklı güldüler.

"Başlamadan bir şey sorabilir miyim?" diye parmağını kaldırdı Halil.

"Elbette mübarek," dedi ev imamı.

"Ya ben bir şey duydum, belki uydurmadır, şu televizyon sunucusu, Levent Toplu, şakird olmuş diyorlar, doğru mu? Sen duydun mu böyle bir şey?"

Herkes merakla Cafer'e baktı.

"Evet galiba doğru. Benim de kulağıma çalındı geçenlerde. Güvenilir kaynaklardan!"

"Helal olsun be!" diye güldü Halil. Elini dizine vurdu. "Nasıl olmuş bu iş ya... Çok ünlü biri o. Hem de öyle bir ortamda, Allah'a bin şükür."

"Sen Hizmet yalnız okullarda mı var sanıyordun?" diye lafa karıştı Kasım bilgiç bir ifadeyle. Kollarını kavuşturdu. "Televizyoncu abilerden biri kafalamış demek."

Cafer ona tatlı sert baktı. Genç şakirdlerin çoğu bu kelimeyi espri niyetine kullanırdı, ama yaptıkları işin ulviliğine ters düşüyordu, her şey de şakaya alınmazdı ki! Azardan çok uyaran bir sesle, "Kafalamak doğru kelime değil mübarek," dedi. "Elinden tutup cehennemin kenarından çevirmiş."

"Gerçekten televizyonda da bizim gibi hizmet ediyorlar mı?" diye merakla sordu Murat, Kasım'a bakarak.

"Elbette oğlum," diye güldü çocuk. Elini oooo daha neler var gibilerinden havada salladı. "Televizyonlarda, gazetelerde, dershanelerde. Yalnız bizimkilerde değil, ehl-i dünyanınkilerde de."

"Futbol takımlarında bile," diye araya girdi Mustafa. Kafasıyla hayali bir topa vurdu, ünlü bir golcüye gönderme yaparak.

"Yapı her yerde aynıdır," dedi Kasım. "Benim abim büyük gazetelerden birinde çalışıyor. Öz abim yani. Sen nasıl Ahmet'le

ilgileniyorsan, o da kendi çevresinden müspetlerle ilgileniyor. Herkes yapar bunu, esnaf işyerinde, doktor hastanede, sporcu takımında. Sevaptan mahrum mu kalsınlar? Polis eniştem bir keresinde..."

"Tamam Kasım," diye araya girdi Cafer. Sesi gürdü, çocuk sustu. Utanıp önüne baktı Kasım.

Bu boşboğazlık hoşuna gitmemişti imamın. Murat gibi cemaate yeni katılmış, bambaşka bir kültürde yetişmiş birine bu kadarı fazla gelebilirdi. Ne derdi Hocaefendi, "Her doğru her yerde söylenmez!" Isındıra ısındıra anlatmalıydılar, belki bazı şeyleri hiçbir zaman...

Kasım'ı yalnız yakaladığında bunu hatırlatsa iyi olacaktı. Murat'la baş başayken pot kırmasın.

"Konuyu dağıtmayalım mübarekler. Bu akşam istişareyi uzun tutmayacağım. Sınav dönemi, biliyorsunuz, benim de finalim var iki gün sonra. Konuşacağımız üç ana başlık olacak. Bir de abilerden gelen bazı istekleri paylaşacağım. Sonra raporlarınızı verip derslerinize dönersiniz."

Şakirdler kulak kesildiler. Sınavları hatırlamak onları durgunlaştırdı.

"Birincisi, bu hafta bir futbol maçı ayarlayalım istiyorum. İlgilendiğiniz çocukları mutlaka getirin bu maça. Kaynaşmış oluruz. Müspet çocuklar varsa onları da çağırın, geçen hafta esnaf toplantısı yüzünden işler yoğundu ilgilenemedik, ama bu hafta mutlaka yapalım şu işi. Son zamanlarda bölgede en az maç ayarlayan biziz, bu durumu düzeltmek lazım."

"Ama diğer evlerden birkaç oyuncu transferi yapalım," diye sızlandı Halil. "Tamam, Hizmet için oynuyoruz, yine de her maç fark yemek sinirime dokunuyor."

Herkes güldü. Cafer başını salladı eğlenerek.

"Oldu mübarek. Dert etme sen. Ben bir-iki kişi ayarlarım. Halil abiden rica ederim gelsin diye. Murat da takıma ısınıyor yavaş yavaş, bu kez fark yemeyiz korkma."

Murat, halının üzerindeki kuş desenlerine takıldı. Kafaları

kırmızı, gövdeleri gri, geniş kanatlı kuşlar. Karelerin ve üçgenlerin arasında süzülüyorlardı. Bir süre sessiz kaldı. Cemaatteki ilk günlerinde bu maç muhabbetlerini hiç anlamazdı, bu kadar ulvi bir mücadelede futbolu konuşmak abes gelirdi, sonraları Hizmet'in işleyiş prensiplerini kavradıkça aklına yatmıştı olay. Sonuçta sohbetlere çağrılacak, cemaate kazandırılacak çocuklarla tanışmanın iyi bir yoluydu bu. Şakirdlerle ilgilendikleri çocukların arkadaşlığını geliştiriyordu. Maç sonraları bir çay içelim bahanesiyle evlere çağırabiliyorlardı onları. Üstelik üniversitede kızların kesinlikle uzak durduğu az sayıda etkinlikten biriydi, onların tehdidi olmadan rahat rahat hizmet edebiliyorlardı.

Birçok eğlenceden mahrum şakirdler için de bir nefes alma yolu oluyordu bu.

"Beni orta sahada oynatırsanız daha çok işe yararım," dedi sakin bir sesle. "Bulabilirsen forvete adam bul abi. Ben pasörüm aslında."

Cafer bunu önündeki sarı sayfalı minik deftere not etti.

"Bu maç işini sana veriyorum Kasım. Halı sahayla konuş, bizim çocukları da organize et, herkes en az bir ehl-i dünya tutup getirsin. Yediye yedi yaparız maçı."

Kasım başıyla onayladı.

"İkinci konu," dedi Cafer sesini yükselterek. "Burslarda da geriyiz arkadaşlar. Hilmi abi bizden özellikle bu konuda gayret bekliyor. Biraz daha araştırmacı olun, öğrencilere destek veren başka şirketler de olmalı. Sizden iyisini mi bulacaklar? Murat sen hâlâ bir burs bulamadın, istersen ben birkaç adres araştırayım, sen sadece başvur."

Murat irkildi. Hemen cevap veremedi. Sonra yumuşak çıkmasına özen gösterdiği bir sesle, "Abi ben bu işe girmek istemiyorum," dedi.

Grupta bir sessizlik oldu. Kasım ve Halil sıkıntıyla önlerine baktılar. Murat'ın böyle çıkışlarına alışkındılar, yine de geriliyorlardı. "Anlayamadım mübarek," dedi Cafer içtenlikle.

"Burs işi... Bana ters geliyor. Ailemin durumu iyi, kimse ba-

na burs vermez normalde. Alabilmek için formları yalan yanlış doldurmak zorunda kalacağım. Bunu yapmak istemiyorum."

"Kendin için değil ki mübarek," diye kaşlarını kaldırdı ev imamı. "Burslar evlerin, istişarelerin, organizasyonların bütçesine katkı sağlıyor, biliyorsun. Tüm yükü şakird esnafın omuzlarına yıkmak daha mı iyi? Hem okulda o burslarla sabah akşam bara gidenler var, yalan mı?"

"Onlar beni ilgilendirmez," dedi Murat son söz olarak. "Kendi vicdanları. Lütfen abi, beni bunun dışında bırakın. O burslara ihtiyacı olan tanıdıklarım var bölümde, suratlarına bakamam konu açıldığında."

Cafer, delikanlının kararlı olduğunu anladı, ısrar etmedi. Murat gibi cemaate üniversitede katılmış olanların olaylara bakışı farklı oluyordu bazen, bunu biliyordu. Gerilim yaratmaya gerek yoktu.

"Peki şakird," dedi gülümseyerek. Bunu da not etti.

"Merak etmeyin az kaldı. Üçüncü ve son başlığımız yaklaşan Kurban Bayramı. Herkes şimdiden etrafından söz almaya başlasın. Kurban kesecek yakınlarınız derilerini başka birine vermesinler. Hizmet'ten daha iyi yer bulacak değiller. Hem onlar sevaptan olmasın hem de biz derilerden. Bu yıl yurtdışında üç yeni okul açılacak, derilerin parası oraya gidecek doğrudan. Soranlara böyle söyleyebilirsiniz."

"Deri toplamaya da çıkacağız, değil mi?" diye sordu Halil.

Cafer bu sorunun anlamını hemen çözdü. Bir ara abiler cemaate diş bileyen emniyetçilerin deri toplayan şakirdleri gözaltına alacaklarını duymuşlar, bunu da şakirdlere duyurmuşlardı. Ama sonradan cemaatten polislerin araştırmasıyla haberin asılsız olduğu ortaya çıkmıştı. Halil emin olmak istiyordu anlaşılan.

"Çıkacağız şakird. Sorun yok," dedi sadece.

Hemen ardından Murat'ın şen sesi duyuldu.

"İşte bunda varım!" dedi delikanlı gülerek. "O gün tüm evlerin kapılarını tek tek çalacağım, bakalım benden fazla deri bulan olacak mı aranızda!"

Cafer Murat'a yan gözle baktı, gülümsedi. Çocuk az önce yarattığı gerginlikten suçluluk duymuş, ortamı yumuşatmak istemişti sanki. Geçen sefer en çok deriyi o toplamıştı gerçekten, bunu nasıl becerdiğini hâlâ merak ediyordu. Ağzı laf yapıyordu keratanın, bu kesin. Duygulu bir çocuktu Murat, özel biriydi, bazı yönlerini törpüleyebilirse ileride değerli bir şakird olacaktı, bundan şüphesi yoktu. Törpüleme işinde ona da sorumluluk düşüyordu, ne de olsa ilk imamıydı. Bunları düşünürken az sonra açıklayacağı gelişme aklına geldi, biraz keyfi kaçtı. Sonra, "Ne yapalım, Hizmet," diye avuttu kendini. Hem bir sene sonra o da yurda atanacaktı muhtemelen.

"Bir de benim kendi özel ricam olacak arkadaşlar. Çevredeki şakird esnafları size bildirmiştim. Alışverişlerinizi onlardan yapmaya özen gösterdiğinizi umuyorum. Okula gelirken parkın karşısında Yıldız Market var, belki görmüşsünüzdür. Kurban için oranın sahibinden söz aldım, iki tane kesecekmiş, derilerini de bizim eve verecek. Hedefimizi tutturmak için iyi olacak. Çok aceleniz olmadığında ev alışverişlerini oradan yapın olur mu? Söz verdim adama. İlgilendiğiniz çocukları da bir bahaneyle oraya yönlendirin mümkünse. Çok zorlamadan tabii."

Şakirdler sessizce başlarını salladılar.

"Abi ben de bir şey sorabilir miyim?" dedi grubun sessizlerinden Kerim. İmam başıyla onaylayınca meramını anlatmaya başladı.

"Bilgisayar kulübü bünyesinde çıkardığımız dergi vardı ya, o konuda biraz sorunumuz var abi."

"Nasıl bir şey?"

"Yazılar tamam, reklam da bulduk. Grafik tasarımı Hizmet'ten bir şirket yapacak Allah razı olsun. Yalnız dergide ilgilendiğimiz çocuklar tutturdular resimlerimizi basın diye. Yani yazılarının yanında fotoğrafları olsun istiyorlar."

"Ee, sorun ne? Basın o zaman. Gerilim yaratmayın boşuna."

"Ama abi," dedi Kerim küçük bir tebessümle, "yazarların hepsinin erkek olması dikkat çekmeyecek mi? Dergi kadrosunda

bir tane kız olmadığını fark edecek herkes. Kulüp başkanı hemen uyanır valla."

Cafer biraz düşündü. Sonra çocuğun kaygısını haklı buldu. Başkanla takışmıştı zaten, işlerine hiç karıştırmadıkları için tedirgindi adam. Üniversite dergisinde yirmi tane erkek suratı gözden kaçmazdı, görülmüş şey değildi, hocalar bile sezebilirdi durumu.

"Kendi yazılarınızdan ikisini kız ismiyle çıkartın," dedi çözüm olarak. "Yabancı dergilerden vesikalık resim kesersiniz. Öğrenci olabilecek tipler olsun yalnız. Bu sorununu halleder mi?"

"Tamam abi," diye yanıtladı Kerim, rahatlamış bir ifadeyle.

"Neyse artık raporlara geçelim," dedi Cafer, bir gözü saatte. İstişareyi bir an evvel bitirmek istiyordu, finale daha hiç çalışamamıştı, kaygılıydı bu yüzden. Zaten iki dersten kalacağı kesindi, şu dönemde üçlemek hiç iyi olmazdı. Okulun uzaması söz konusuydu, bütün planlarını bozardı bu. Son maçta darbe aldığı bacağı da böyle bağdaş kurduğunda bir süre sonra ağrı yapıyordu. Hafiften başlamıştı karıncalanmaya.

"Öncelikle şunu söyleyeyim, ilgilendiğiniz çocukları bugünkü sohbete getirmeniz çok iyiydi. Ama bire bir markajı da es geçmeyin asla. Her hafta en azından bir kez ders çalışın birlikte, mümkünse sinemaya gidin. Sevdikleri şeyleri öğrenin, basket oynuyorsa siz de oynayın, bilgisayarla arası iyiyse sevdiği oyunlardan alın, yurttaki bilgisayar labında takılın birlikte. Mümkün olduğunca yanında olmaya çalışın. Sizi en iyi dostu bilsin ki bizim organizasyonlara çağırdığınızda kırmayıp gelsin. Hem sürekli yanında olursanız kız arkadaş bulma ihtimalleri de azalır. En büyük derdimiz bu oluyor, biliyorsunuz.

"Senden başlayalım Murat, olur mu? Ahmet'le işler nasıl gidiyor? O çocuk bana biraz zor biri gibi geldi, onunla devam etmek istediğine emin misin?"

Murat başını salladı. Ahmet ve yurttaki resimleri canlandı gözünün önünde. Ondan başkasıyla olmak istemediğine kesinlikle emindi. "O çok iyi bir çocuk," dedi içtenlikle. "Biliyor musun, gözleri görmeyen bir öğrenciye asistanlık yapmaya başladı ge-

çenlerde. Hiçbir karşılık beklemeden. Haftada üç kez, iki saat çalıştırıyor onu. Duyunca heveslendim aslında, ben de mi yapsam?"

Cafer başını iki yana salladı.

"Yok şakird sen karışma bu işe. Bu güzel bir şey, müspet biri olduğunu gösterir çocuğun. Ama haftada altı saat çok fazla. O zamanı Hizmet'e ayırsan daha iyi. Hem malum, önümüzde kurban dönemi var, yoğun olacağız."

"Ama bu da sevap abi," diye şansını denedi Murat.

"Hizmet'ten büyük sevap var mı şakird?" diye kestirip attı Cafer. Bu konuda taviz veremezdi. "Biz insanların ahiretlerini kurtarmaya çalışıyoruz. Bırak o sevabı da başkaları alsın."

Murat sessiz kaldı. O âmâ öğrencilere yardım edebilecek çok fazla kişi yoktu aslında. Ehl-i dünya gençler eğlence peşinde koşuyordu, kendileri de onları cehennemden kurtarma peşinde. Kim yapacak asistanlığı?

İkinci kez çıkıntılık yapmak istemedi, karşılık vermedi. Ama bozulmuştu biraz.

"Bu hafta Ahmet'le neler yaptınız?"

Cafer'in sorusu onu eve döndürdü. Bir kaşını kaldırdı, "Bir kez sinemaya gittik," dedi.

"Genelde birlikte çalışıyoruz. Bugün de kütüphanede beraberdik. Onun matematiği zayıf benimse kimyam. Birbirimizi tamamlıyoruz, iyi oluyor."

"Bu güzel," dedi ev imamı. "Ödevlerine falan da yardım et olur mu? Sana borçlansın biraz. Sonra sohbete çağırdığında daha zor reddeder."

Murat başıyla evetledi.

"Kız arkadaşı yok Ahmet'in, öyle değil mi?"

"Hayır, yok. Bana kalırsa pek de aramıyor şu an. Kendini derslere verdi iyice."

"Peki hiç namaz kıldı mı bu hafta? Seninleyken yani."

"Birlikte dolaştığımız zamanlar birkaç kez cemaat oldu bana. Denk geldiğinde yani. Ama yalnızken kılmıyor daha. En azından ben görmedim hiç."

"Hizmet hakkında soru soruyor mu? Şüpheleniyor mu senden?"

"Hizmet'i bildiğini zannetmiyorum," dedi Murat biraz tereddütlü. "Bazı soruları oldu, ama daha çok iman esasları hakkında. Soru da demiyelim de... Bazı ilginç fikirleri var..."

Murat sustu. Düşünmeye değer fikirler, diyecekti, imamı tedirgin etmemek için bunu kendine sakladı. Ama gözlerindeki bir bakıştan olsa gerek, Cafer kuşkulanmıştı.

"Tamam mübarek, sen geç dersine bak," dedi imam şefkatli bir sesle. "Biz devam ederiz. Gitmeden şunu al, abilerin gönderdiği haftalık ödevler. Sana çerez gelir ama..."

Güldü.

Murat uzatılan kâğıdı aldı. Bilgisayarda yazılmış bir ibadet listesiydi bu. Odasına geçerken keyifsizce göz attı.

– 1 cevşen
– Hocaefendi'nin kitaplarından 45 sayfa
– 30 sayfa Risale
– 1400 tekbir (Her güne dağılacak)
– 12 sayfa Kur'an
– 1 gün oruç

Bunlar onun namaza başladığından beri dört günde yaptığından azdı, keyifle yapıyordu her ne yapıyorsa. Huzur duyuyordu, kendini Allah'a yakın hissediyordu. Ama ibadetlerin böyle ödev mantığında verilmesi rahatsız etmeye başlamıştı onu. "Nerede kaldı ihlas?" diye geçirdi içinden sıkıntıyla. Kâğıdı buruşturup cebine soktu. Her şeye rağmen kurallara uyacaktı, Cafer'e sorun çıkarmak istemiyordu. Seviyordu bu adamı. İki gün sonraki fizik sınavını anımsayıp düşüncelerini ona yönlendirdi.

Cafer, Murat çıkarken arkasından dikkatle bakmıştı. Çocuğa önümüzdeki ay yurda geçeceğini herkesin ortasında söylemek istememişti, bunu karşılıklı konuşsalar daha iyi olacaktı. Ahmet'le aynı odada kalırsa daha hızlı sonuç alır diye düşünmüştü bu ka-

rarı verirken. Hem uzun süredir yurtta olan Mustafa bozulma emareleri göstermeye başlamıştı, onu da eve almak, bu nurlu atmosferde kendine gelmesini sağlamak istiyordu. Ama Murat'ın az önce Ahmet'ten bahsederkenki hali canını sıkmıştı. Sanki bu ehl-i dünya çocuktan fazla etkilenmişti şakird. Aman birini kazanalım derken birini kaybetmeyelim de? Hem de Murat gibi bir mübareği...

Diğerlerinin gözünün içine baktığını fark edince toparlandı, dikkatini onlara verdi. Bunu daha sonra düşünecek. Yumuşak bir sesle, "Evet Kasım Bey..." dedi gülümseyerek. "Siz neler yaptınız bakalım şu Özgür'le?"

PAPATYALAR

"Ne işle meşgulsünüz?" diye sordu Murat, gözünü yoldan ayırmadan. Arkasına düştükleri kamyon garip manevralar yapıyordu. Şoförü heyecan peşindeydi sanki, ya da fazlasıyla acemi. Dikkatli olmakta fayda vardı. "Demek istediğim, çalışıyor musunuz?"

Kısa bir sessizlik oldu. Murat başını çevirip yan gözle bakınca, Elif kaşlarını kaldırıp cevap verdi.

"Merkez İnşaat. Duydunuz mu bilmem, küçük bir şirkettir. Eskiden kocamındı. Artık benim. Aslında bir müdürü var, ama önemli toplantılarına katılırım genelde. Neler çeviriyorlar, bilmem lazım, öyle değil mi? Bu, İstanbul dışındaki ilk büyük projemiz olacak. Kocaman bir alışveriş merkezi yapacağız, üç şirket ortak girdik bu işe. Toplantıya hem belediyeden adamlar gelecek hem de diğer firmalardan."

Camdan dışarı baktı, bir soruya cevap verir gibi başını salladı. "Bu işi kıvırırsak başka projelerin de önü açılır. Önemli yani."

Murat, kocamındı kelimesindeki dı hecesine takıldığı için sonrakileri pek dikkatli dinlememişti. Kadın bu kelimeyi çok duygusal vurgulamamıştı. Parmaklarında alyans olmaması o an dikkatini çekti. Boşanmışlar mıydı? Yoksa artık acısı küllenecek kadar geçmişte kalan bir vefat mı?

Kamyon birden sola kaydı. Galiba önündeki aracı geçmek istiyordu. Halbuki hiç de yavaş gitmiyorlardı o an. Damperin arka-

sında "HATALIYSAM LÜTFEN: 314 18 78" yazılıydı. Taşımacılıkta kullanılan bir kamyon için böyle bir uyarıya şehir kodu eklenmemiş olması ironikti. Daha dikkatli bakınca, o kısmın sarı bir bantla kapatıldığını fark etti, herhalde şoförün marifeti.

Aklı gene dı hecesine gitti. Sorsam kabalık olur mu, diye düşündü. Ama belki de sormaması yanlıştı, ilgisiz görünecekti. Hoş, ilgili ya da ilgisiz olması neyi değiştirirdi ki? Sadece birkaç saatlik yol arkadaşıydılar.

"Kocam iki yıl önce vefat etti..." diye genç adamın düşüncelerini okumuş gibi devam etti Elif. Belki de konuyu oraya getirmeyi baştan planlamıştı. Bazı kadınlar laf nereden açılırsa açılsın, söylemek istediklerini araya sıkıştırmayı iyi becerirler.

"Başınız sağ olsun..."

"Kötü bir kaza. Bir trafik kazası. O günden beri araba kullanamıyorum. Yani o sırada ben yanında değildim, yine de içime işledi. Mecbur kalmadıkça arabaya da binmem, başkası kullansa bile... Otobüste daha rahat ediyorum."

Genç kadın camdan dışarı baktı. Yol boyunca ağaçların arasında elektrik direkleri sıralıydı. Bakışları birinden diğerine uzanan tellerde gezindi.

"İşlerin başıma kalması en son isteyeceğim şeydi. Hiç sevmiyorum, pek de anlamıyorum aslında. Ortalarda görünmem sadece beni unutmasınlar diye. Belki o zaman daha az dolandırırlar. Aman boş verin."

Kadın başını çevirdi, gönüllü şoförünün profiline baktı. Gördüğünü beğendi.

"Siz nereye?"

Kamyon birden sola fırladı. Bunu o kadar ani yapmıştı ki Murat şaşaladı. Önündeki manzara bir anda bir damperin kıçından bir otobüse dönüşmüştü, yolcu otobüsüydü. Salak herif koca araçla bir otobüsü geçmeye çalışacaktı, hem de çift yönlü yolda. Hiç hızlanmadı, kamyon yeniden araya girmek zorunda kalırsa minik Getz'i tek dokunuşta yolun dışına atardı. Neyse ki otobüs şoförü insaflı çıktı, başını belaya sokmamak için olsa gerek, fre-

ne asıldı. Kamyon sollamayı bitirdikten sonra yeniden şeride döndüğünde, karşı yönden gelen bir Volvo hızla yanlarından geçti. Araba biraz daha süratli gelse ya da otobüs yavaşlamakta gecikse kaza kaçınılmazdı.

Kamyoncuya içinden bir küfür savurdu.

"Pardon," dedi Elif. "Anlatmak zorunda değilsiniz."

Murat arabanın içine döndü. Gözünü yoldan ayırmadan, "Afedersiniz," dedi. "Şu kamyon... Boş verin. Ne sormuştunuz?"

"Siz neden yoldasınız? İş mi yoksa özel bir sebep mi?"

Murat sessiz kaldı. Ne kadarını anlatmak istediğini tarttı içinde. Sonra keyifsiz bir sesle, "Oldukça özel..." diye cevap verdi.

"Geçen yıl bir dostumu kaybettim. Çok çok iyi bir dostumu. Yurtdışında yaşıyordu, yıllardır görüşmemiştik. Birlikte yaşadığı akrabası birkaç günlüğüne Türkiye'ye gelmiş, söylediği kadarıyla bana dostumdan bir emanet getirmiş. Onunla buluşacağım. Arkadaşımın son günleri nasıl geçti, neler yapıyordu, bunları öğrenmek istiyorum. İrtibatımız tamamen kopmuştu."

Bir an sustu. Sonra başını sallayarak, "Benim için gerçekten özel biriydi o," dedi.

Elif kolunun altında onu rahatsız eden çantasını dizlerinin üstüne koydu. Ellerini çantanın üstünde birleştirdi. "Başınız sağ olsun," dedi samimi bir ilgiyle. Camdan dışarı, akıp giden yeşilliğe baktı, biraz düşündü, sonra aynı içtenlikle, "Yine de şanslı biriymiş," diye ekledi. "Ben de biri için bu kadar özel olmak isterdim doğrusu. Beni bu kadar seven birinin olması hoşuma giderdi."

Murat yan gözle kadını süzdü, bir şey söylemedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Genç adam, direksiyonun üstünde parmaklarıyla kısa bir tempo tuttu. Sırlarını daha fazla açıp açmamakta kararsızdı. Sadece bir-iki saattir tanıdığı bir kadın. Yol bittiğinde hayatından çekip gidecek. Anlatmakta ne sakınca olabilir ki? Aslında konuşmak iyi gelebilir, kimseye anlatamadığın için dertlenen sen değil misin? Eğer anlamazlarsa bir daha suratlarına bakmak istemezsin diye. Al işte. Bir daha suratına bakman gerekmeyecek biri var yanında. Tamamen risksiz.

Başını hafiften çevirdi, yanından geçtikleri bir tepede çimlerin üzerine yan yana oturmuş altı adam gördü, bir arkadaş grubuna benziyorlardı. Hemen sonra adamların biraz ötesinde park etmiş kamyonu ve kasadaki Kalaycı Nakliyat yazısını fark etti, aracın kapıları açıktı. Soluklanmak için durmuş olacaklardı. Adamlar ve kamyon arkada kaldı.

Aynı anda genç kadın yolun diğer yanındaki fidanlığı seyrediyordu. Askeri birlik intizamında sıra sıra dizili cılız ağaçlar içine garip bir rahatsızlık salmıştı. Nedenini anlayamadı, ama o an bu disiplinli ağaçlar çok hüzünlü görünmüştü ona.

Murat yan gözle Elif'i süzdü, kadının dalıp gitmiş olduğunu fark edince daha rahat inceledi onu.

Peki ya bunu komik bulursa? Senin bir aptal olduğunu düşünecek... Bu çağda hâlâ dünyayı anlamaya çalışan, değiştirmenin yolu var mı diye düşünen bir ortaçağ kaçkını. Bunun için cemaatlerden bile medet uman. Aptal olmasa da safın teki. Şakirdleri tanımayanların çoğu, hepsinin beyni yıkanmış zavallılar olduğunu düşünür. Sonra da evlerine gidip kendi peygamberleri televizyonun önünde, gelin kaynana programları seyrederek güya onlardan daha anlamlı bir yaşam sürerler.

Yol boyunca nasıl katlanacaksın varlığına?

"Belki de öylesinizdir," dedi genç adam sonunda. "Ben Ahmet'e, Ahmet, kaybettiğim dostum, benim için ne kadar önemli olduğunu hiç söylememiştim. Gerek duymamıştım, nasıl olsa hep birlikteydik, bunu biliyor olmalıydı. Ama sonra koptuk ve bir daha hiç konuşamadık. Belki de onu unuttuğumu düşünerek öldü. Onun hakkındaki duygularımdan şüphe duyarak... Hayatımdaki en değerli kişiydi, uzak düştüğümüz zamanlarda bile. Fırsatım varken bunu yüzüne söyleyebilmiş olmayı çok isterdim. Bildiğinden emin olmayı... Kim bilir, belki sizin de benim gibi duygularını açmakta korkak bir dostunuz vardır bir yerlerde. Sizi çok seven, ama bunu söyleyemeyen."

Genç kadın karşılık vermedi. Başını koltuğa dayadı, sessizleşti. Bir sebepten hüzünlenmiş gibiydi. Göğün bulutsuz mavili-

ğine odaklandı, birkaç saniye geçti, "Teşekkür ederim..." dedi alçak sesle, sonra tamamen sustu.

Getz'in içini dinlendirici bir müzik doldurdu. Franz Liszt. Liebestraume No.3. Murat müzik diskini yuvasına usulca itmiş, çalıştır tuşuna aynı sakinlikte dokunmuştu. Sohbete ara vermek için iyi bir yoldu. Hem araba kullanırken klasik müzik dinlemeyi oldum olası severdi, onu rahatlatıyordu, trafiğin stresini alıyordu. Liszt favorilerinden biriydi, o çalarken dingin bir denizi seyreder gibi hissederdi kendini. Elif düşüncelere dalmış olduğundan adamın hareketlerini fark etmemişti. Müzik birdenbire başlayınca şaşırdı, bunu bir işaret kabul etti. Yüzüne ufaktan bir gülümseme yayıldı. Gizemli. Biraz coşkulu. Ama aynı zamanda temkinli. Erkeklerin çoğu hayatları boyunca yalnız birkaç anlamda güler. Kadınların çoğu bir bir.

Tekerlerin yuttuğu yolun iki yanı göz alabildiğine yeşildi. Bazen yeni sürülmüş tarlaların önünden geçiyorlardı. Zeytin ağaçları, elma ve portakal yüklü dallar görüyorlardı. Tarlaları işleyen ırgatların arada bir başlarını sokup dinlenebileceği minik kulübeler vardı. Çatıları genelde düzdü bu kerpiç kulübelerin, bacaları yoktu, kışın boş kaldıklarından olsa gerek. İri köpekler koşuyordu bazı tarlalarda, çoğu kangal. Durup araçlara havladıkları oluyordu, öfkeli değil, daha çok selamlar gibi. Tarlanın birinde iki katı kadar bir köpekle boğuşan sevimli bir çocuk gördüler, birbirlerine gösterip güldüler.

Yeşil gerçek yeşildi, mavi gerçek mavi, gökdelen boyası değil. Murat müziğin eşliğinde bu güzelliği seyrederken, sonu ne olursa olsun, şu an dört duvar arasında, gözünü acıtan bir bilgisayar ekranı karşısında olmadığına memnundu.

Havadan sudan konuşmaya başlamışlardı. Müzikten laf açtılar, gerisi kendiliğinden geldi. Sizlerin senlere dönmesi uzun sürmedi. Hassas konulara girmiyorlardı. Birbirlerini sorgulamıyorlardı. İkisi de yol arkadaşının saklamak istediği bazı sırlar olduğunu fark etmişti. Üniversiteyi nerede okudun? Ailen İstanbul'da mı? Derelioğlu'nun sütlü tatlıları meşhurdur, denedin mi? Riski

olmayan, sadece yolu daha çekilir kılan, standart sohbet soruları, sessizlikten iyi.

Bir saat kadar sonra, manzara birdenbire değişiverdi. Öyle ani olmuştu ki sustular, koltuklarında dikildiler. Beyaz bir okyanusa dalmışlardı sanki. Dalgasızdı, göz alabildiğine uzanıp gidiyordu. Çok güzeldi.

"Geçen gelişimde bu yoktu..." diye mırıldandı Murat. Ya da vardı da fark etmemiş miydi? Bu da mümkün. Bir satış toplantısına gidiyordu o gün, aklı işle dopdoluydu.

Elif'in tepkisi daha şiddetli oldu.

"Arabayı durdur! Lütfen! Hemen!"

Getz birkaç saniye sinyal verdikten sonra emniyet şeridine geçip park etti.

Elif kendini dışarı attığında, Murat ardından şaşkın şaşkın bakmıştı. İlginç bir kadındı bu. Beklenmedik şeyler yapabilen, sürprizlerle dolu. Tamam, papatyalar cidden güzel görünüyorlardı, onu da cezbetmişlerdi. Ama kadının belki bunlar göreceği son çiçeklermiş gibi davranması garipti. Omzunu silkti. Son birkaç gündür yaptıklarından sonra, kimseyi gariplikle suçlayamazdı.

Arabadan çıktı, trafiği gözledi, yolun boş olduğunu görünce diğer tarafa geçti. Genç kadın papatyadan denizin başladığı çizgide durmuş, ellerini ensesinde kavuşturmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ufka bakıyordu. Rüzgâr saçlarını dağıtmıştı. Gözleri ışıl ışıldı. O an öyle güzel görünüyordu ki Murat sarsıldı.

Saçmalama deli oğlan... Şimdi sırası mı?

Kafasını salladı, kendine geldi. İlgisini kadının baktığı yöne vermeye çalıştı. Hafif bir rüzgâr vardı, tam karşıdan esiyordu, yanaklarını gıdıklıyordu biraz. Hava serin sayılırdı, bundan hoşlandı. Beyaz denize usulca gülümsedi, aklına Liszt çalarken gözünün önünde canlanan manzara geldi. Müziği duyuyormuş gibi oldu bir an. Uzakta tepelerin gri siluetleri yan yana, üst üsteydi.

"Bunlardan bir demet yapacağım," dedi Elif. Murat'a seslenmemişti, daha çok kendi kendine konuşur gibi. Bir karar açıklarcasına. Yine de genç adam sormadan edemedi.

"Yetişmen gereken bir toplantı var sanıyordum?"

Kadın eğildi, çiçekleri toplamaya başladı. Özenliydi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki o an, gelecek günleri etkileyecek çok önemli bir iş yapıyordu.

"Şu an tek istediğim papatyalardan bir demet. Toplantıyı sonra düşünürüz."

Elif birden durdu. Başını azıcık çevirdi, gözlerini kısarak genç adama baktı. Hınzırca bir sesle, "Beklemek zorunda değilsin," diye seslendi. "İstersen gidebilirsin, ayıp falan olmaz. Sana epey yük oldum zaten. Ben şöyle iri kıyım, pala bıyıklı bir kamyoncuya otostop çekerim artık."

"İyi kalpliliğime fazla güveniyorsun," dedi adam eğlenerek.

"Sadece şansımı deniyorum!"

Murat bir elini ensesine koydu, sırtını arabaya dayadı, şaşkın bir ifadeyle kadını seyredaldı. Anlamadığı şeyler vardı. Bu kadında doğru olmayan bir şeyler... Yolculuk planlamadığı bir hal alıyordu, huzursuzdu.

Gözleri rüzgârda oynaşan kumral saçlara takıldı.

Düşünmekten vazgeçti. Manzaranın tadını çıkarmaya başladı.

YUSUFÇUK

Bir otobüs yaklaşıyor. Belediye otobüsü. Kocaman, soğuk bir kütle. Oldukça yeni görünüyor, henüz boyası solmamış. Yavaşlıyor, durağı ortalayıp duruyor. Yan yüzü boydan boya bir dershane reklamı. Biri kız biri oğlan iki sevimli velet sanki hayatlarının en eğlenceli işini yapıyorlarmış gibi test çözüyorlar. Öyle mutlu. Gülücükler saçarak. Oğlanın mavi gözleri ışıldıyor. Kız diş macunu reklamlarına göz kırpıyor sanki, bembeyaz dişlerini sergiliyor. Ancak bir reklamda yaşanabilecek, kusursuz mutluluk. Kaybolmasından korkulmayan. Kızın alnından bir karış ötede koca harflerle BAŞARACAKSINIZ yazıyor.

Üniversite sınavını hatırlıyor. Kazanamayanlardan olduğunu anlayınca ne üzülmüştü... Sonraları, aslında kendisi için değil de ailesinin tepkisini düşünerek kaygılandığını fark etmişti. O hiçbir zaman çok ciddiye almamıştı bu sınavı. Elinden geleni yapmıştı, ama kafası dört işleme pek basmıyordu, farkındaydı. Akıl dediğin parayla satılmıyor ki? Yine de annesinin mağlup yüzünü gördüğünde onu üzdüğü için oturup ağlamıştı. Babası üç gün konuşmamıştı, ağzını mühürlemişti sanki. Sadece onunla değil, hiç kimseyle. Kaybeden bir oğlu olması adamcağızı on yıl yaşlandırmıştı. Halbuki yememiş yedirmiş, giymemiş giydirmişti. İyi okullara göndermiş, sınav dergilerine abone yapmıştı çocuğunu. Kıt kanaat geçinen evin ekmeğinden kesmiş, dershanelere yedirmişti. Daha ne yapsın?

Uzun zamandır ailesiyle bayramdan bayrama görüşüyor. Özlüyor mu? Çok fazla değil. Sevmek özlemeyi beraberinde getirmiyor her zaman. Durup dururken lafın arasına sıkıştırılan, "Aliye Hanımların oğlu Boğaziçi'ni kazanmış, aslan evladım benim, belliydi adam olacağı," ya da "Muhittin vardı ya, hani ilkokula birlikte gitmiştiniz, sarışın çocuk, doktor çıkacakmış, duydun mu?" imalarından hazetmiyor. Onu asıl inciten, sevdiği birini üzdüğünün anımsatılması. Böyle anlarda, Ama ben elimden geleni yaptım! diye bağırmak geliyor içinden. Ben buyum işte. Bu kadarım. Ne bankacı olabildim ne mühendis. Beni böyle de sevemez misiniz?

Annesi neyse de babası kaybedenlerden olmasını hiç hazmedemedi. Hoş, kendisi lise ikiden terk, ama bunu hatırlatmak haddine düşmez.

Otobüsün kapıları açılıyor. İçerisi bomboş, yine de bekleyenlerin çoğu ayakta kalma ihtimalleri varmış gibi hep birlikte atılıyorlar. Halbuki adam başına en az üç koltuk düşüyor. Şefkatle seyrediyor onları durduğu yerden. Yarışmaya alışkın insanlar. Alıştırılmış. Uğrunda yarışacak bir şey olmasa da koşma ihtiyacı duyuyorlar.

Kendisi gibi durgun üç kişiyle birlikte en son biniyor. Parayı veriyor, arkalara yürüyor. Tekli koltuklardan birine oturuyor. Kapılar kapanıyor, bir homurtunun ardından motor çalışıyor. Koca araç titriyor, yolculuk yeniden başlıyor.

Yolculuk dediğin hiç biter mi ki?

Pencere bir sinema sahnesi sanki. Görüntüler hızla akıp gidiyor. Bir banka, camında kredi kartı reklamları var. Önünde sebze meyve dolu kasalar sıralı bir market. Marketten çıkan genç bir çift, birbirlerine sokulmuşlar. Bir sokak kedisi. Bebeğini gezdiren bir kadın. Trafik lambası. Apartman kapıları, arka arkaya üç tane. Camekânında rengârenk buketler dizili bir çiçekçi. Kırmızı bereli bir çocukla anne babası. Bir ev. Bir dükkân. Bir çocuk. Bir banka. Bir levha. Bir kapı. Bir mağaza. Bir ağaç. Bir ağaç daha. Bir kırmızılık. Bir siyahlık. Kırmızılık. Yeşillik. Bir yeşillik da-

ha. Siyah.. Yeşil. Yeş... Kır...

Otobüs hızlanıyor, filmi takip etmek zorlaşıyor. Birbirine girmiş görüntüler önünden ardı ardına geçiyor. Başını hafiften sarsılan cama dayıyor. Gözleri ağırdan kapanıyor.

Kendisini sık sık bir filmin kahramanı olarak hayal eder. Ya da başka bir deyişle, hayatı kendisinin kahramanı olduğu bir film gibi. Gelmiş geçmiş en büyük bütçeli film bu. Binlerce figüran kullanılmış. Bu düşünce başkalarına da yol açar. O da diğer insanların filminde bir figüran aslında. Kaç kişinin filminde önemli bir rol oynadı acaba? Beş ya da altı... Belki biraz daha fazla. Yüzlerce kişinin öyküsünde ufak bir rolü olduğunu iddia edebilir. Binlercesi için en azından yoldan geçen biriydi. Yoldan geçen biri, işte o kadar! Bunu düşünmek eğlenceli.

Ama daha fazlası da var.

Milyarlarca kişinin filminde tek bir kare bile görünmedi. Uzaktan bile olsa.

Milyarlarca insan varlığından habersiz.

O da milyarların varlığından.

Gözlerini aralıyor, hemen önünde oturan genç kadının ensesine bakıyor.

Dört sevgilisi oldu. Hiçbirine âşık olamadı. Ta ki Arzu'ya kadar... İlki apartman komşusuydu, ikincisi eski lise arkadaşı. Üçüncüyle çalıştığı ilk şirkette tanışmıştı. En uzun süreli flörtü oydu galiba. Arzu, onu kendi bulmuştu. Bir barda, karşısındaki masada oturuyordu. Mutsuz görünüyordu. İstemediği bir evliliğe zorlandığını sonradan öğrenecekti. Uzun süre utangaç çocuklar gibi kaçamak bakışmışlardı. Yalnız olduğundan emin olunca, kız kalkmış masasına gelmişti. Oturabilir miyim, elbette, memnun olurum. Akşam sana gidelim mi? Neden olmasın.

Fırtınalı günlerdi. İz bırakmışlardı.

Onları sevmişti bundan şüphesi yoktu. Ama farklı bir ev kiralasa, başka bir okula gitse, o akşam bara gitmese hiçbiriyle tanışmayacaktı. Varlıklarını bile bilmeyecekti. O evi değil bunu tutmak, o okula değil buna gitmek bambaşka bir hayat sunabili-

yordu insana. Dünyada tanımadığı birkaç milyar kadın vardı. Belki kalbine en uyanı şu an ensesine baktığı kızcağızdı. Bir başka bara gitse onunla tanışacak ve bir daha kopmayacaktı. Onu kimseyi sevmediği kadar çok sevecekti. Belki de o doğru kız şu an Çin'de ya da Hindistan'da beyaz atlı prensini bekliyordu. Ya da kutuplarda bir başkasının koynunda uyuyordu.

Dostları için de aynı şey geçerliydi. Şu köşedeki sakallı delikanlıyla tanışsa, belki can ciğer kuzu sarması olacaklardı. Üç koltuk ötede oturan uzun saçlı, küpeli adam belki ruh ikiziydi. Kim bilebilir?

Küpeli genç, dizlerinin üstünde yatan çantasını açıyor, içinden bir defterle şık bir tükenmez kalem çıkarıyor. Galiba Cross. Eski patronunda vardı bunlardan. Huysuz herif, onun gibi elemanların dokunmasına izin vermezdi kalemlerine. Masanın üstüne bıraktığında sanki çalacaklarmış gibi dönüp dönüp bakar, sinir ederdi onları. Bir keresinde biri kaybolmuştu da ortalığı ayağa kaldırmıştı, sonra ceketinin cebinden çıkmıştı meret.

Delikanlı defteri çantanın üstüne koyuyor, yarısı dolu bir sayfa açıyor, kaldığı yerden bir şeyler yazmaya başlıyor.

Yusuf heyecanlanıyor.

Gözlerini kısıyor.

Şuna bak Yusufçuk... Belki geleceğin Yaşar Kemal'ine bakıyorsun!

Delikanlıyı göz hapsine alıyor. Beyaz sayfada coşkuyla gidip gelen kaleme odaklanıyor. Ona birdenbire ilham veren şeyi merak ediyor. Pencereden gördüğü bir şey mi? Ya da sadece düşünceleri mi? Evindeki kitaplık aklına geliyor, birkaç yıl sonra bu adamın kitabını da oraya koyacak mı acaba? Bugünü hatırlamadan. Onunla aynı otobüste oturduğunu, romanın yazılışına tanık olduğunu bilmeden.

Hoş, belki delikanlı sadece ödevinin üstünde çalışıyor. Ama dünyanın en güzel romanını yazmadığını kim bilebilir ki gerçekten? Dostoyevski ya da Paul Auster bir köşede döktürürken onları tanımadan seyreden birileri olmuştur mutlaka.

Hayali genişliyor. Belki de şu an Marksizim gibi dünyayı sarsacak bir ideolojinin filizlenmesine şahit oluyor. Marx da bir zamanlar genç değil miydi? Hem yeni çağın yeni söylemlere ihtiyacı yok mu?

Marx ya da Hitler, milyonların hayatını etkilemiş adamlar, öyle ya da böyle. Bir köşede oturmuş eserlerini yazarlarken, uzaktan onları seyreden romantik birinin, "Şu genç adam ne tatlı, belli ki sevdiğine aşk mektubu yazıyor," diye kurduğunu hayal ediyor. Gülmesine engel olamıyor.

Gözleri yine önündeki kızın ensesine kayıyor. Belki o da dünyanın en iyi müzisyenlerinden biri. Ya da imkânı olsa, başka bir ortamda büyüse öyle olacaktı.

Off be Yusufçuk... Yeter artık! Nereden nereye geldin. Aklın oradan oraya atlamaya ne meraklı! Ben senin asıl derdini biliyorum. Demek istiyorsun ki, farklı koşullarda Arzu'yla zaten hiç tanışmamış olacaktın. O senin için sadece bir tesadüf. Bu kadar âşık olman saçma. Gidişine bu kadar üzülmen de! Ama be kardeşim, hani sen unutmuştun onu, dün gece karar vermiştin bir daha dert etmemeye? Kafana takmamaya? Bu ne şimdi?

Kendisini yorgun hissediyor.

Otobüs birden duruyor. Sarsıntı düşüncelerini dağıtıyor. Sırtını koltuğa dayıyor, nerede olduklarına bakıyor, ineceği yere daha üç durak var. Tam karşıda bir sinema, iki salonlu. Kırmızı çerçeveli panoda gelecek programlar da dahil dört afiş görüyor, biri ilgisini çekiyor. Yemyeşil bir ovada uçurtma uçuran iki çocuk, birbirlerine fazla benziyorlar, belki kardeşler. Gök masmavi. Üzerlerindeki ince gömleklere bakılırsa hava ılık olmalı. Ağzı kulaklarında, bayır aşağı koşuyorlar. Hayatlarının en mutlu anını yaşıyor, sanki kendilerince bir kutlama yapıyorlar. Orada onlarla olmak istiyor. Çimenlerin üzerinde yuvarlanmak. Otobüs kalkarken gözü afişte kalıyor.

Yeni binenlerden bazıları oturduğu yere yöneliyor, içerisi kalabalıklaşıyor.

Takım elbiseli, gençten bir adam çekiyor dikkatini. Onun

yaşlarında. Bir eliyle tavandaki demire tutunmuş, diğerinde siyah bir çanta taşıyor, pek de şık. Yüzünde özgüvenli, azıcık mağrur bir ifade var, etrafındakilerden daha özel olduğunu düşünenlerin ifadesi. Böylelerine otobüste rastlamaya alışık değil, belki de arabası bozuldu delikanlının, taksi bulamadı. Tam ailesinin hayalindeki oğul. Şimdi babası burada olsa imrenerek bakardı ona.

Canı sıkılıyor, gözlerini kaçırıyor.

Şişman, türbanlı bir kadının elinden sıkıca tuttuğu, kıvırcık saçlı esmer mi esmer bir çocuk görüyor. Çocuğun elinde birkaç ısırık alınmış bir simit var. Yanında durduğu koltukta gazete okuyan bir adam oturuyor, çocuk onu kesiyor. En azından buradan öyle görünüyor. Pek de sevimli kerata.

Sonra bakışları mini etekli, genç bir kızın kucağında oturan başka bir ufaklığa kayıyor.

Kendi ailesini düşünüyor. Az önceki düşüncelerle bunu birleştiriyor. Aslında sadece sevgilileri, dostları değil, ailesi de piyangodan çıktı. Öyle ya, kendi seçmedi kimin çocuğu olacağını. Nerede doğacağını. Hangi kültürün ya da inancın etkisinde büyüyeceğini. Bu çocuklar da öyle değil mi? Biri dindar yetişecek diğeri muhtemelen farklı.

Son katıldığı sohbet aklına geliyor. Rıza abi, Hocaefendi'nin kitaplarından pasajlar okumuştu. Sonra her zamanki ışıldayan gözleri ve yumuşak sesiyle, güncel hayattan örnekler vermişti. İnsanların imanlarını kurtarmaktan bahsetmişti. Cehennemin kenarında duranları uzanıp geri çekmekten... Dinlerken hoşuna gitmişti, ne bileyim, kendini kahraman gibi hissetmişti, önemli biri gibi. Ama şimdi biraz kafası karışık. Başka bir ülkede farklı bir ortamda doğsa cehennemlik mi olacaktı daha en baştan? Birilerinin gelip ona müslümanlığı anlatmasına mı bağlı olacaktı kurtuluşu? Öyle ya, nereden aklına gelsin şu hayat koşturmacasında kalkıp İslam'ı araştırmak, buradakiler başka dinleri ne kadar araştırıyor ki? Hem şu terör olaylarından sonra heves kalır mıydı o insanlarda?

Allahın sırf doğum yeri yüzünden birilerini cennetlik, diğer-

lerini azaplık yapması saçma geliyor bir an. Hadi cehennemlik olmasalar bile yaşama kafir başlamaları... Niye kurtarılması gereken onlar da biz değiliz? Biz müslüman doğarken diğerleri hak yolu arayarak bulmak zorunda.

Kendini kötü hissediyor.

Hocaefendi'nin bu konuda söylediklerini anımsamaya çalışıyor, bir kitabında okumuştu galiba, anımsayamıyor. Bunu abilere soracak, en azından o kitabın ismini. İmanına fazladan bir şüphe karışmasın durduk yerde. Zaten yeterince yaralı... Hoş, abiler de bazen lafı geçiştiriyorlar, ama olsun.

Şişman kadının çocuğuna sevgiyle bakıyor. Çocuk başını çevirmedi, onu görmedi daha. Belki inene kadar görmeyecek. Varlığını bilmeyecek. Bir daha hiçbir yerde karşılaşmayacaklar. Onun filminde bir figüran dahi olmayacak. Belki... Belki de ileride bir gün, bir sebepten birbirleri için çok önemli olacaklar. Kim bilebilir...

En azından ihtimallerin farkında olmak hoşuna gidiyor.

Otobüs bu kez yavaşlaya yavaşlaya duruyor. Başını çeviriyor, pencereden AYVAZ MARKET yazısını okuyor. Ne çabuk geldik? Trafik az olmalı bugün. İçeriye bakmaktan yola bakmadı ki hiç.

Yerinden kalkıyor, kapıya seyirtiyor. Tam yanından geçerken elini uzatıp esmer çocuğun kıvırcık saçlarını okşamayı istiyor. Hayatına değmek. Filminde en azından bir kare olmak. Tesadüflere çelme takmak. Ufak bir şey, ama bunu yapmak onu mutlu edecek.

Birden içinde her zamanki tereddütler patlıyor: Ya çocuk korkarsa? Ya annesi ona kızarsa? Hem buna hakkı var mı ki? Otobüs de şimdi kalkacak, hemen inmezsen durağı kaçıracaksın!

Duymazdan geliyor. Kapayın çenenizi korkular, kimseye zararı yok bunun. Kimseye zarar vermeden bir insanı mutlu edeceğim şunun şurasında. Kendimi yani! Daha ne?

Elini uzatıyor, kıvırcık saçlara bir kelebeğin kanatlarını okşar gibi dokunuyor. Öyle yumuşak.

Çocuk hızla başını çeviriyor, göz göze geliyorlar. Biraz şaşkın, seni tanıyor muyum gibilerinden bakıyor. Basamakları inerken ufaklığa sevgiyle göz kırpıyor. Çocuk simitinden bir ısırık alıyor, gözlerini kırpıştırarak gülümsüyor. Dudaklarına susam taneleri yapışmış.

Aslan Yusufçuk!

Markete yürürken içinde bir orkestra bahar melodileri çalıyor.

ŞEHIRDE

Murat, Getz'in yarı açık camına dirseğini koymuş, yanağını koluna yatırmış, tam karşısındaki şık lokantanın neon lambalarıyla süslenmiş tabelasına bakarken hüzünlüydü.

"SARAY LOKANTASI"

Birkaç dakika boş gözlerle o yöne bakmaya devam etti. Kapıdaki görevli, yayan gelenlere sadece kapı tutuyor, gösterişli arabalardan inen müşterileri ise abartılı hareketlerle selamlıyordu. Kırmızı bir takım giymiş, bekçi şapkalarına benzeyen bir şapka geçirmişti kafasına. Lokantanın girişinde, elinde boş bir tepsiyle küçük bir garson heykeli vardı, boyutları haricinde oldukça gerçekçi yapılmıştı, süt beyazıydı. Boynuna abartılı ölçülerde bir papyon çiziliydi. Kapının iki yanında girişi bir miktar daraltan bodur palmiyeler yükseliyordu. Galiba sahici değildiler.

O an zihnine hâkim olan mutlak sessizlik hoşuna gitti. Dünyaya hep böyle boş bakmak içindeki fırtınalara çözüm olabilir miydi acaba?

Alnını dayadığı camın alt yarısı buğuyla kaplanmıştı. Buğunun üstüne işaretparmağıyla kocaman bir soru işareti çizdi. Bakışları bir süre o soru işaretine takılı kaldı.

Sonra yeni düşünceler üşüştü aklına, davetsiz misafirler, hoş karşılanmadılar, ama kovsa da gitmez böyleleri.

Hepimiz er geç toprak olacağız. Ben de, Elif de, Neslihan

Hanım da. Hepimiz. Niye takıyorum ki kafama. Niye dert ediyorum? Hiçbir şeyin anlamı yok. Yüz yıl sonra bir düzine kurukafa işte. Daha fazlası değil.

Gözünün önünde ucundan döndüğü sunumdaki resim canlandı. Büyük bir boşluğun içinde, havada asılı duran bir kurukafa, kim bilir kime ait, nasıl bir hayat sürdü, ne kararsızlıklar yaşadı, hayalleri neydi, sevdi mi, sevildi mi, yoksa bunlarla uğraşamayacak kadar çok mu derdi vardı? Bunları düşünmek birden dayanılmaz bir acı verdi ona. Şakaklarına amansız biri bastırdı sanki.

Hayır, bir anlamı olmalı. Olmak zorunda! Saçmalama Murat. Sadece henüz bunu bulamadın. Belki hiçbir zaman bulamazsın, ama bu yok demek değil.

Şimdi Ahmet burada olsaydı... Biraz konuşsalardı. Belki bir cevap, ya da cevap olma ihtimali bulunan seçenekler...

En azından içini dökmek isterdi, onu anlayacak birilerine.

Cemaatteki o huzurlu günleri özlüyor muydu yoksa?

Oturuşunu düzeltti. Teybe bir müzik diski koymaya heveslendi, sonra vazgeçti. Parmaklarını baget niyetine kullanıp direksiyon simidinde uydurma bir melodi çaldı. Eski bir türküyü andırmıştı ilk başta, artık pek söylenmeyenlerden, bitirirken bir marşa dönüştü nasıl olduysa.

Şu kız da nerede kalmıştı?

Birden cep telefonundan gelen sesle irkildi. Telefonun ekranı birkaç saniyeliğine yeşil yeşil ışıldadı, mesaj gelmiş olmalıydı. Gözü oraya kaydı.

"Ah P..." diye geçirdi içinden. "İyi ki varsın."

Telefonu eline aldı, tuşlara hızla bastı, "NASILSIN?"dan ibaret mesajı okudu ve gülümsedi. Şu kız bazen zihnini okuyor, en bunaldığı anlarda hızır gibi yetişiyordu. Biraz düşündü. Ya da belki sık sık bunaldığı ve hemen her gün yazıştıkları için denk düşüyordu kimi zaman.

Yine de iyi geliyordu.

Cevabı gönderirken arabanın kapısı çalındı. Bir yüzük taşının cama vuruş sesiydi bu. Beklenen misafir sonunda dönmüştü.

"Kusura bakma, uzun sürdü biraz," diyerek içeri daldı Elif. Hafif utangaç gülümsüyordu. "Bir ayna görünce kadın olduğum aklıma geldi! Sen de hiç çaktırmadın ama, yol boyunca paçoz gibiymişim, insan uyarır yahu. Neyse iyi oldu valla. Toplantı öncesi fırsat bulamazdım belki."

Murat önce kadının neden bahsettiğini anlamadı. Sonra gözleri kendisine, e nasıl olmuş dercesine bakan yüze odaklandı. Ayna ipucundan yararlanarak bulmacayı çözdü.

"Hoş olmuş... Aslında makyajsız da gayet iyi görünüyordun."

"Kibar çocuk," diye iltifatı kabul etti Elif. Çapkın bir bakış gönderdi.

"İş konusunda orada en cahil ben olacağım. Bu yüzden cazibemi kullanmam lazım!"

"Bu ahlaklı bir davranış değil Elif Hanım," diye genç kadını şakadan payladı Murat. "Bugüne bugün koca bir patroniçesiniz."

Kadın güldü. Sonra gözleri Murat'ın elindeki telefona kaydı. "Özel bir şeye engel olmadım umarım?" diye sordu ilgiyle.

Murat başını salladı, telefonu yerine koyarken, "Bir arkadaş sadece," diye geçiştirdi.

Elif ısrar etmedi.

Genç adam arabayı çalıştırdı. Bir dükkânın önüne beş dakika lütfen diyerek park etmişti, saçları biryantinli iri kıyım dükkân sahibi içeriden ters ters bakmaya başlayalı on dakikadan fazla olmuştu. Yola çıkmadan önce hızlı gelen bir minibüsün geçmesini bekledi. Akıp giden manzarayı seyrederken, İstanbul trafiği dışında araba kullanmanın ne kadar keyifli olduğunu düşündü.

"Baksana," diye birden soruverdi Elif. "Şu arabanın kıçındaki güneş figürü... Onun anlamı nedir?"

Murat bir kaşını kaldırdı.

"Bilmem. Eski sahibinden kalma. Sıfır almadım bu arabayı, birkaç el değiştirmiş. Alırken de sormadım. Genç bir kızmış, üniversiteli. Onun için bir anlamı vardı herhalde."

"Neden sildirmedin peki? Senin gibi bir adam için komik görünüyor biraz..."

"Onu öyle beğenmiştim," dedi Murat. "Değiştirmek gelmedi içimden. Olduğu gibi kalsın istedim." Bir an sustu. "Çok mu komik gerçekten?

Elif hemen karşılık vermedi. Sanki yol arkadaşının sözleri onu bir sebepten içlendirmişti.

"Hayır," dedi duygulu bir sesle. "Aslında sevimli. Dediklerimi unut... İyi yapmışsın... Keşke herkes sevdiklerini şekillendirme tutkusunu dizginleyebilse... Onları oldukları gibi sevmeyi denese."

Genç adam bu cümlenin arabalarla ve figürlerle alakası olmayan bir geçmişe dokunduğunu hissetti, ama yorum yapmadı. Onu ne ilgilendirirdi ki?

Yol boyunca iki dönüşten sonra, "Seni nerede bırakacağım?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Genç kadın camdan dışarı baktı. Birkaç saniye sessiz kaldı, bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sonra yüzünü gönüllü şoförüne çevirdi.

"Buraya yakın bir meydan olması lazım. Adını unuttum. Ortasında bir Atatürk heykeli varmış. Heykelin önünde ördekli bir havuz. Biliyor musun? Beni o civarda bırakırsan iyi olur. Otobüsü kaçırmasam orada inecektim. Şirketten arkadaşları arayacağım gelip alacaklar."

"Seni şirkete kadar götürebilirim," diye kaşlarını kaldırdı Murat. "Ya da belediyeye, toplantı orada olacak değil mi? Buraları bilirim, iş icabı gelip giderdim. Acil bir işim yok şimdilik."

"Yok yok," dedi Elif. Başını iki yana salladı. Genç adamın koluna dostça dokundu. "Bizimkilere yol maceramı anlatmak istemiyorum. Patroniçenin otostopla geldiğini öğrenirlerse bunu ağızlarına sakız ederler. Etmeseler bile ben ettiklerini düşünüp huzursuz olurum." Sesi yumuşadı, Murat'a içten bir minnettarlıkla baktı. "Her şey için teşekkür ederim Murat. Umarım aradığını çabuk bulursun ve kafandaki sorular çözümlenir. Kendimi sana borçlu hissediyorum. Herhangi bir konuda yardımcı olabilirsem beni ara, olur mu?"

Murat, önemli değil, demek için başını çevirdiğinde, kendisine uzatılan kartı gördü. Kart yeşil beyazdı, beyaz kısmında küçük kırmızı bir kuş vardı. Şirket logosu olsa gerek. Gözünü yoldan ayırmadan kartı usulca aldı, gömlek cebine koydu. Sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Burada nerede kalacaksın?" diye sordu Elif. "Bir arkadaşında mı? Yoksa otele mi gideceksin? Otele gideceksen bir-iki yer önerebilirim. Sekreterim benim için araştırmıştı. Profesyonel bir tavsiye yani!"

Murat dudaklarını büzdü. Bu fena fikir değildi.

"Burada hiç arkadaşım yok..."

"Beyaz Otel'de kal bence," diye devam etti Elif. "Dediğim gibi, sekreterim iyice soruşturdu. Bizim müdürlerden biri kalmış iki ay önce, memnun ayrılmış. Hoş bir yer dediler, pahalı da sayılmaz. Yemekleri İstanbul'daki çoğu otelden güzelmiş. Paraya kıyarsan Altınbaş'ta da kalabilirsin, ama değer mi dersen, bizimkilere göre fiyatları aşırı. Hizmeti de pek matah değilmiş. Sen bilirsin."

Elif karar senin dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. Yüzünü yola çevirdiğinde, önce park etmek için önlerinden çekilen bir otobüs gördü. Hemen ardından da meydanı.

Vedalaşmaları kısa sürdü. Elif arabadan indikten sonra eğildi, ellerini yarı açık pencereden içeri sarkıttı, gözlerini genç adamın gözlerine dikti. "Sadece sohbet için de arayabilirsin Murat," dedi sevecen bir tonla. Dudaklarında hoş bir tebessüm vardı. "Bundan mutluluk duyarım." Kadın heykele doğru yürürken Murat ardından bir duygu karmaşasıyla baktı. Şaşırtıcı yolcusundan etkilendiğini inkâr edemezdi.

Derin bir iç çekti.

Onu yolundan saptıracak biri şu an en son ihtiyaç duyduğu şeydi. Kafası bunca karışıkken gönül oyunlarına heveslenemezdi. Hem kadının bir şirketi, sorumlulukları vardı, kendisine ayak uyduramazdı. Er geç yeniden yollara düşmesi gerekecekti onun. Eğer Neslihan Hanım'la konuşunca bazı soruları cevap bulursa

bu, çok erken de olabilirdi.

İyi bir kızdı bu, ümit verip yarı yolda bırakmak yanlış olurdu. Kocasını kaybedeli çok olmamış, sığınacak birini arıyor belli ki. Önce aklını çelip sonra ben gidiyorum diyemezdi.

Cebindeki kartı çıkardı, birkaç saniye hiçbir şey düşünmeden üzerine yazılı telefon numarasına ve isme baktı, içinde hafif bir sızıyla ikiye ayırdı, parçaları camdan dışarı bıraktı.

Elif heykele üç beş adım kala durdu, döndü, Murat'ın kendisine bakmakta olduğunu görünce gülümseyerek el salladı.

Genç adam gittikçe artan sızıya rağmen aynı şekilde karşılık verdi. Sonra arabayı çalıştırıp yüzünü yola döndü.

Hayatın gerçekten bir anlamı var mıydı, bundan emin değildi.

Ama seçimlerden ibaret olduğu apaçıktı.

Bazen seçimler acı veriyordu.

nu arasam mı?" diye aynadaki aksine sordu Defne. Akis yirmi yaşlarında, esmer mi esmer, oldukça sevimli, yalnız biraz fazla zayıf bir genç kıza aitti. Kendisine hüzünlü, epey de telaşlı gözlerle bakıyordu. Bu o muydu? Bu kadar büyümüş müydü gerçekten? Ne zaman çocukluktan çıkmış, böyle sorunlarla boğuşacak, bu tür kararlar alması gerekecek yaşa gelmişti? O hâlâ ana kuzusuydu halbuki, en azından öyle olmak istiyordu. Her koşulda onu kollayacak birilerine sığınmak. Onun yerine düşünecek, karar verecek, yap ya da yapma diyecek biri ne iyi gelirdi şimdi. Sorumluluğu sırtından atmak. Büyümek ne kötü şey.

"Niye bu kadar yakışıklı ki..." diye homurdandı yüksek sesle. Tuvalette yalnız olduğundan emin olmasa, kabinleri tek tek kontrol etmemiş olsa, böyle rahat davranamazdı. Ama bir başına olduğundan emindi. Kabinlere sırf bu yüzden bakmamıştı canım, sonuçta tuvalet kâğıtları yeterli mi, yerler temiz mi, ondan soruluyordu. Suçluluk duymasına gerek yok.

"Yok yok, olacak iş değil. Çocuğun peşinde ne kızlar var. Tamam, sana ilgi gösteriyor, ama ne belli başkasına da göstermediği? Hem başlasanız bile sonuna kadar götüremezsiniz. Kendini kandırma kızım. Onun gibi bir adam er geç senden iyisini bulur, ortada kalırsın. Böylesinden sonra da daha azıyla yetinemezsin, Müjde Teyze gibi bir başına yaşlanırsın. Sallanan koltuğunda

ölürsün de üç gün sonra komşular bulur leşini."

Akis direniyor. Gözleri buğulu bakıyor. İtirazlara aldırmaz görünüyor. Teoman'ın güzel gözleri aklına geliyor. Derinlerinde keşfedilmeyi bekleyen bir cennet varmış gibi anlamlı bakan, maviye çalan gözler. Yüzünü bir sıcaklıktır alıyor. Ateş boynuna iniyor, nefes alıp verişi hızlanıyor, göğüsleri sutyenin içinde sıkışıyor. Göğüs uçlarının sertleştiğini hissediyor, utanıyor. Nereden çıktı karşısına bu çocuk!

Teoman'la geçen ay tanışmışlardı. Daha ilk görüşte hayran kalmıştı ona. Görünüşü, tavırları, kibarlığı tanıdığı diğer çocuklardan çok farklıydı. Huyu da kendi kadar güzeldi. Arkadaş gruplarından bir kızın yeğeniydi, ondan iki yaş büyüktü, ama çok daha olgun gösteriyordu. Topluca gittikleri sinemalarda, konserlerde ettiği iltifatları arkadaşlığın ötesine yormamıştı. Böylesine hoş bir adamın onun gibi sıradan bir kıza özel duygular besleyebileceği aklına bile gelmemişti. Kendi gruplarında bile daha hoş, daha cıvıl cıvıl hatunlar vardı. Bu yüzden iki gün önce bakışlarında beğeni ve davet okuyunca sarsılmıştı. Çocuk telefonunu istememişti, beni az tanıyorsun, çekinebilirsin demişti, ama kendisininkini vermişti. Bir ara yalnız kaldıklarında, ararsan sevinirim diyerek. Seninle baş başa görüşmek istiyorum, seni daha yakından tanımak. Lütfen bunu bir düşün. Bunları söylerken öyle içten görünüyordu ki.

Of ya... Bu kadar güzel olmak zorunda mıydın Teoman?

Yüzüne iki avuç soğuk su çarptı. İyi geldi doğrusu. Kâğıt havlularla kurulanırken gözü aynaya kaymasın diye özen gösterdi. Sanki akis hâlâ orada, Teoman'ın hayaliyle baygın bir mutlulukta. Dakikalardır düşünmekten yorgun düştü, dışarı çıkmalı, insan içine karışmalı, boş sohbetler yapmalı, yerli yersiz gülmeli, otelin gürültüleriyle oyalanmalı, bir şeyler yapmalı işte.

Yeter ki şu içindeki seslerden kurtulsun.

Sessizlik bazen öyle gürültülü oluyor ki...

Dışarı çıktı. Onu alt kata ve insanlara ulaştıracak merdivenlere doğru hızlı hızlı yürüdü. Basamakların başında, elinde küçük

bir valizle genç bir adam dikiliyordu. Aslında o kadar da genç değildi galiba, ama öyle gösteriyordu. Ne tarafa gideceğinde kararsız kalmış gibiydi. Göz göze geldiklerinde adam gülümsedi.

"Afedersiniz, size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, buyurun," diye toparlandı Defne. Yüzündeki sarsak ifadeyi sildi, ciddi bakışlar takındı. Henüz öğrenci de olsa, otelde yarı zamanlı da çalışsa sonuçta bu iş için para alıyordu. Hakkını vermeli.

Adam elindeki anahtarı uzattı, üzerinde 27 yazıyordu. "Otele ilk gelişim, numaraları sökemedim. 23'ü geçtim 48'e geldim." Güldü. "Hani 13 olmasa anlayacağım. Batıl inanç diyeceğim. Ama bu kadarı biraz fazla... Aradakilere ne olmuş olabilir sizce?"

Defne gülümsedi. "Evet biraz karışıktır," diye durumu açıkladı kibarca. "Aslında odalarda yeni bir düzenleme yapıldı. İlk gelişiniz olmasa da şaşırırdınız. Geçen hafta oldu. Ben de karıştırıyorum bazen. Soldan devam edin, odanız altı kapı ileride."

Adam kibarca teşekkür edip genç kızın gösterdiği yöne yürüdü. Defne de kendi dünyasına dönüp hızlı adımlarla merdivenleri indi.

Resepsiyona ulaştığında oteldeki en iyi dostu Asu'yla karşılaştı. O da öğrenciydi, ama kendisinden dört yaş büyüktü. Geç başlamıştı üniversiteye, ikinci öğrenimi olduğunu söylerdi, Defne buna pek inanmazdı. Bunu bile bitirebileceğinden kuşkuluydu, bir kere olsun derslerden, sınavlardan laf açtığını hatırlamıyordu kızın. Aklı fikri muzurluktaydı.

Asu'nun kendisine yine öyle muzip bir ifadeyle baktığını görünce bir kaşını kaldırdı.

"Ne oldu kuzum?"

"Seni yukarıda şu adamla konuşurken gördüm," dedi Asu. "Ne iş yavrum? Anlayalım yani."

"Odasını sordu..." diye boş gözlerle açıkladı Defne. İmayı anlamıştı, ama sebebini değil.

"Çok hoş bir adam ya," dedi Asu yukarıya bakarak. Kıkırdadı. "Umarım burada uzun kalır. Parmağında yüzük göremedim!"

"Âlemsin be Asu," diye başını salladı Defne. Adamın yüzünü anımsamaya çalıştı, başaramadı. Hoş bir adam mı? Neye benziyordu ki? Kendi içine döndüğünde birden aklı Teoman'ın gözleriyle doldu. Sessizlik kaçmaya çalıştığı düşünceleri çağırıyordu. Telaşlandı. Sessizlikten kurtulmalı.

"Dün akşam Gelincik'i seyrettin mi?" diye aceleyle sordu Asu'ya. "Ben kaçırdım yaaa... Bu bölümde neler oldu, anlatsana bana!"

Murat, otel görevlisi genç kızın işaret ettiği odayı kolay bulmuştu. Çantasını boşalttı, kıyafetlerini dolaplara kaldırdı. Üç ayaklı dünyayı ahşap komodinin üstüne özenle yerleştirdi. Zeynep'in sevimli ifâdesi canlandı gözlerinin önünde, gülümsedi. Yatakta duran papatyalara bir süre dalgın dalgın baktı. Elif'i bir an evvel aklından çıkarırsa kendini daha iyi hissedecekti, onu unutmak istiyordu aslında. Yine de kadının demeti arabada bıraktığını fark edince elinde olmadan sevinmişti buna. Odaya niye çıkarmıştı peki, ne yapacaktı ki onunla? Kafası karıştı, kararsız kaldı. Götürdü, çöp tenekesinin tam üstünde tuttu, ama garip bir şekilde parmaklarını açmayı başaramadı. Papatyalar eline yapışmıştı sanki, koparmak canını yakacaktı. Bir süre sonra yorulup kolunu indirdi. Başını kaşıdı, canı sıkıldı, kös kös geri döndü. Demeti oyuncağın yanına keyifsizce atarken çözemediği duygular içindeydi.

Aman boş ver... diye omuz silkti sonra. Nasıl olsa kısa sürede kuruyup çirkinleşirler, o zaman atman daha kolay olur.

Yani herhalde...

Pencereye yürüdü, perdeleri iki yana açtı. İçeri gün ışığı doldu, sıcak ve sevecen. Manzaraya yüzünde küçük bir tebessümle baktı. İleride askeri alan vardı, bu yüzden orman iyi korunmuştu, üzerlerine ışık vuran ağaçlar büyülü bir güzellikte görünüyorlardı o an. Dalları yumuşak rüzgârla tatlı tatlı oynuyordu. Ormanın önünden bir yol geçiyordu, bir de otobüs durağı vardı, üstü kapalı. Sol tarafta bir çiçekçi gördü, sıra sıra dizilmiş begonyalar, rengârenk güller, kasımpatılar, hercailer hoş bir bütün oluştur-

muşlardı. Çiçekçinin yeşilli beyazlı sevimli tentesinin üstüne birkaç kurumuş yaprak düşmüştü. Sağda ise tam yol çizgisinde bir ağaç yükseliyordu, ilerideki ormanın tüm ağaçlarından daha uzun ve görkemli, kocamış bir çınar. Kim bilir kaç yaşındaydı. Neler görmüş neler yaşamıştı. Kökleri yolun diğer yakasına kadar uzanıyor olsa gerek. Ona odaklanınca dallarındaki kuşları ayırt etti. Bazıları henüz yavruydu, küçük siyah noktalar halindeydiler. Dertsiz, gamsız, daldan dala atlıyorlardı. Belki de bir oyundu bu. Bir bulut güneşin önüne geçti, ağacın yeşili koyulaştı. Kuşlar manzaradan silindi.

Bir önceki gelişinde kaldığı otelin manzarasını hatırlamaya çalıştı, başaramadı. O zaman da pencereden dışarı bakmıştı, hem de defalarca, bundan emindi. Aklında hiçbir şey kalmamış olmasından şaşkındı şimdi, böyle detayların hiçbirini fark etmemişti o zaman.

Eh, o gelişinde kafası işle dopdoluydu. Kime neyi ne kadara satacağını düşünüyordu. En önemlisi de nasıl... Rakiplerini hangi yollarla alt edeceğinin derdindeydi. Eve kaç paralık bir zaferle döneceğinin.

İnsan bir yarışta soluk soluğa koşarken, yanından akıp giden güzelliklere dikkat edemezdi elbet.

Dönüp buzdolabına gitti, kapağını açtı, içeride çeşitli marka içkiler, dört şişe su ve birkaç kutu kolayla meyve suyu vardı. Bir an canı taze sıkılmış portakal suyu çekti, oda servisini aramaya heveslendi. Gözleri kapının yanındaki duvara asılı cam panoya kaydı, görevlilerin telefonları yazılıydı orada. Sonra üşendi, kutu meyve sularından birini aldı. Açıp bir yudum içtikten sonra, az önce durduğu yere döndü.

Yoldan bir taksi geçti. Hemen ardından bir otobüs durağa geldi durdu. İnen beş kişi farklı yönlere dağıldılar, biri çiçekçiye yürüdü, biri yolun karşısına geçti. Karşıya geçen uzun boylu, gençten bir adamdı, kıvırcık saçlıydı. Koyu lacivert, dizlerine kadar inen bir pardösü giymişti. Ahmet'in sevdiği türden.

Eski anıların canlanmasıyla hüzünlendi.

Birdenbire sevgili ruh ikizi o otobüsten inse ne olurdu diye düşündü. Her şeyin bir şakadan ibaret olduğu ortaya çıksa. Ahmet ölmemiş, yalnızca ona ölümün ne kadar yakın olabileceğini göstermek, daldığı uykudan uyandırmak için bir oyun tasarlamış. Sevinir miydi yoksa ona kapılıp gitmekten mi korkardı? İçini dinledi, kesin bir cevap duyamadı. Bu biraz canını sıktı. Onu yeniden görmek, dertleşmek, kafasındaki soruları açmak, birlikte cevap aramak, belki bir süre yanında kalmak, ona yol arkadaşı olmak, bunlar güzeldi. Ama Ahmet kadar güçlü değildi o, yanında yorulurdu er geç. Bunu biliyordu.

Zaten bu yüzden terk etmemiş miydi onu?

Ahmet'i bir felaket bölgesinde yaralılara yardım ederken ya da bir köyde insanlara okuma yazma öğretirken hayal edebiliyordu. Bunu düşünmek hoşuna da gidiyordu. Eli yüzü kan ya da tebeşir tozuna bulanmış, yüzünde onurlu bir tebessümle. Onunla orada kalmayı, arayışa ve mücadeleye kaldıkları yerden, birlikte devam etmeyi... Hayır, bunu gözünün önünde canlandıramıyordu. İnsan hayal edemediği şeyi yapamazdı ki.

Acaba Ahmet son günlerini gerçekten böyle mi geçirmişti? Her zamanki idealist genç adam olarak yani. Neslihan Hanım ona böyle şeyler mi anlatacaktı yoksa hayallerini yıkacak bambaşka bir Ahmet mi?

"Ya bir bankada sıradan bir müfettiş olduğunu öğrenirsem?" diye sordu kendine. Bir an için Ahmet'i takım elbiseyle, gariban veznedarları paylarken hayal etti. "Ya da bir şirkette müdür olarak? Sekreter kızları haşlarken..."

Onu iyi bir müdür ya da iyi bir müfettiş olarak, ya da bu düzenin içinde herhangi bir kimliğin hakkını verirken düşünemiyordu. Bunu hayal edemiyordu. Belki o da kendisi gibi yorgun düşmüş, bir yerlere sığınmıştı, ama o kimliği benimsemiş olamazdı. Mutlaka içine sığamadığı o elbiseyle rahatsız, mutsuz olmalıydı, elbette bu mutsuzluğu çevresine de yansıtarak. Çevrelerine acı saçanlar, aslında en mutsuz insanlardı. Bunu biliyordu. Bizzat yaşamıştı.

Hal böyleyse keşke hiç gelmeseydim buraya derdi herhalde. Ahmet'i eskisi gibi hatırlamak daha iyiydi. Kendisini de suçlardı o zaman, belki yanında kalsaydı öykünün sonu böyle olmazdı diye. Ya da bir gün onu elinden tuttuğu gibi eski günlere kaçırmadığı için pişmanlık duyacaktı. Kaçmak için gönlü olan, ama uzanacak bir el arayan bir köylü kızı gibi. Keşke o kendisine bunu yapsaydı da yıllarını boşa harcamasaydı.

Neslihan Hanım'ı hiç aramasa mıydı acaba?

Otobüs kalktı, iki pencere camından ibaret hayali sinema perdesini terk etti. Sahneye hararetle konuşan, sözlerini el kol hareketleriyle destekleyen orta yaşlı bir çift girdi, hızlı hızlı yürüyorlardı. Bir yere yetişmeleri lazımmış gibi, belki de gerçekten öyleydi. Sahnenin diğer ucundan çıkana kadar onları gözleriyle takip etti. Meyve suyunu yanındaki yeşil cam sehpaya bıraktı. Kollarını kaldırdı, ellerini pencerenin üst kenarına koydu, alnını cama dayadı.

Soğuktu.

"Ah Ahmet..." dedi fısıltıyla. Camın üzeri buğulandı. Avuç içine yakın genişlikte. Buğunun üstüne parmağının ucuyla bir soru işareti çizdi. Bunu yakınlarda bir kez daha yaptığını anımsadı, ama nerede, onu çıkaramadı.

Hayır, bu mümkün değil. Bu görüşmeden kaçamaz. Hiçbir şey ömür boyu merakta kalmaktan daha kötü olamaz.

"Karlara kıyamayan çocuk... Seni çok özledim."

ar taneleri nazik bir rüzgârın eşliğinde döne döne düşüyorlardı erguvanların üzerine. Çimenlerin üstünde bembeyaz topaklar oluşmuştu, yeşilin yanında ne güzel duruyorlardı! Ağaçların dalları, binaların çatıları, yol boyunca sıralı banklar gitgide aklaşıyordu. Sanki tutkulu bir ressam fırçasını eline almış, tüm dünyayı gönlüne göre tek renge boyuyordu.

Cafer, öğrencilerin petek dedikleri yerden geçerken başını hafifçe çevirip Boğaz'ın şahane manzarasıyla gözlerini doyurdu. Ellerini uzun kahverengi pardösünün ceplerine sokmuş, çenesini atkının altına gizlemiş, başı öne eğik, tepeden yukarı hızlı hızlı yürüyordu o an. "Tanrım ne güzel yaratmışsın," diye geçirdi içinden, coşkulu bir aşk heyecanıyla.

Öğle vakti abdest alırken ellerinin donacağını zannetmişti bir an için. Kışın tek abdestle kılabildiği kadar çok namaz kılmaya çalışırdı, ama insanlık hali, erkenden tuvaleti gelmişti bu sefer. Belki de sınav stresinden, kolay değil, tek ders sınavıydı bu, kalırsa okul bir yıl uzayacaktı. Önümüzdeki dönem dersi açmayacaklarını açık açık söylemişti hocalar, yaz okulunda da, bu demekti ki ancak iki dönem sonra alabilecekti dersi. Mezuniyet zaten bir yıl gecikmişti, ikincisine tahammülü yoktu.

Daha doğrusu onun umurunda değildi de, ailesi ve abiler çok sıkıştırıyorlardı bu konuda. Elbet farklı sebeplerden.

Babasıyla yaptığı son telefon konuşmasını anımsadı, biraz tadı kaçtı. Adamcağız onun için yurtdışında yüksek lisans imkânla-

rını araştırdığını söylemişti, parası neyse verecekti, yeter ki gitsin. Amerika görmemiş bir fizik mezunu Türkiye'de zor iş bulurdu, haklıydı sözlerinde. Ama babasının bilmediği bir şey vardı. Cafer ne Amerika'da ne de Türkiye'de çalışacaktı, bunu da bir türlü söyleyemiyordu ona. Alacağı tepkiden ölesiye korkuyordu.

"New York mu? Yok babacım sağ ol. Ben kendime master yapacak yer buldum bile. Hayır İngiltere veya Japonya da değil. Azerbaycan'da! Hem eğitime devam edeceğim hem de oradaki Türk okulunda gözetmenlik yapacağım. Yani gözetmenlik bahanesiyle müslümanlığı öğreteceğim çocuklara, ahiretlerini kurtaracağım. Senin için sakıncası yoktur umarım?"

Nasıl diyebilirdi bunu...

Kırk yıllık solcu adamın kalbine inerdi valla.

Ama er geç yüzleşmeye mecbur kalacağını biliyordu.

Cemaatteki abiler de hiç derdi yokmuş gibi son zamanlarda iyice sitemkâr olmuşlardı. Okulu zaten uzattın, bir daha uzatma, Azerbaycan'da adam eksiğimiz var, cak cak cak. İsteyerek kalmıştı sanki sınavlardan. Cafer koş, kurban derisi toplanacak, Cafer koş, kazanılacak çocuklar var, Cafer koş, sohbet toplantısı için yer ayarlanacak, Cafer koş, Hocaefendi'nin bilmem kaç numaralı kasetleri çoğaltılacak.

Yurt imamı olmak gözüne hoş görünmüştü ilk zamanlar. Cemaatte saygın bir yer kazanmak. Ama daha önemlisi, hizmette öne çıkmak, sevabını artırmak. Allah'ın daha çok seveceği bir kul olmak, cennette peygambere yakın yaşamak. İtiraf etmeliydi, bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti başta. Pişman mıydı? Hâşâ. Ama üzerine gelmelerine darılıyordu biraz.

Yokuş aşağı inen uzun boylu, genç bir kızla göz göze geldi. Birkaç saniye öylesine baktı ona. Sanki bir yerlerde tanışmışlardı, bilgisayar kulübünden mi yoksa? Çıkaramadı. Sevimli bir yüzü vardı kızın, biraz çocuksu, masum bakışlı. Sarı saçları güzeldi. Kız çapkın bir şekilde gülümseyince Cafer birden telaşlandı, ben ne yapıyorum diye kendini topladı, yüzünü hızla başka yöne çevirdi.

Tövbe estağfurullah.

Soğuktu. Kar yağışı gittikçe şiddetleniyordu. Kapağı bir an evvel yurda atsa iyi olacak. Hastalanmanın hiç sırası değil. Hafta sonu her zamankinden yoğun geçecek bu kez.

Cumartesi günkü himmet toplantısı aklına gelince içi iyice sıkıldı. Şakirdler çoğu detayı halletmişti halletmesine, gene de muhasebe işinde semt imamına yardım etmesi gerekecekti. Hiç sevmiyordu şu para hesabını, ama kaçarı yoktu. O gün bölge imamı Hakan abi de uğrayacaktı, ona karşı mahcup duruma düşmek istemiyorlardı. Bu yüzden her şey dört dörtlük olmalıydı.

Neyse ki sohbeti kendisi yapmayacaktı. Semt imamı gönüllü üstlenmişti bu işi. Hocaefendi'nin Allah için harcayanları cennette bekleyen güzellikler konulu bir yazısını okuyacaktı önce, sonra da güncel hayattan örneklerle bağışlarının ne kadar hayırlı işlerde kullanıldığını anlatacaktı esnafa. Ardından aylık bağışların toplanmasına geçilecekti. Güvenilir bir-iki abiyle konuşmuşlardı, yapacakları yüksek tutarlı himmetleri ayağa kalkıp açıklayacak, diğerlerini de aynı şekilde davranmaya teşvik edeceklerdi. Böylece işadamları sevap yarışında hırslanır, bağış miktarı artar diye umuyorlardı.

Bir sonraki toplantıda sohbeti yapmak ona kalabilirdi, bu yüzden can kulağıyla dinlemeliydi imamı, püf noktalarını kapmalıydı. Öğrencilere konuşmak gibi değildi, farklı vurgular, özel tonlamalar gerektiriyordu esnafın kalbine girmek, yüreğini eritip cömertliğini kabartmak.

Yoluna çıkan bir sokak köpeğinin yanından geçti. Köpek ona şöyle ilgisizce baktı, sonra bir ayağıyla kulağının arkasını kaşıdı.

"Toplantının iki gün sonrasına okuma yarışması konur mu yahu?" diye geçirdi içinden Cafer, bir yandan Boğaz manzarasını seyrederken. Derin bir iç çekti. Abiler iyi niyetliydi mutlaka, ama bazen fazla zorluyorlardı onları. Mustafa abi, "Şakird boş kalmasın," derdi, "sonra kafası başka şeylere kayar. Zaten günah öyle cafcaflı sunuluyor ki ahir zamanda, biz bile günlük derslerle zor tutunuyoruz Hizmet'e."

Bunu biraz düşündü, içini dinledi. Eh, abiler bile kendilerinden emin olamıyorlarsa, belki de böyle davranmaları yanlış değildi.

Bir önceki yarışmayı anımsayınca ister istemez yüzüne bir gülümseme yayıldı. Lamı cimi yoktu, bu seferkinde Nurettin'i geçecekti mutlaka. Kerata geçen defa ona otuz sayfa fark atmıştı. Neyse ki Hocaefendi'nin son kitabını sırf bu yarışma için henüz okumamış, bekletmişti. İlk kez eline aldığı kitapları daha hızlı okuyordu, tecrübeyle sabitti bu. Yarışmaya kaset dinleme de dahildi, ama teypten vaaz dinlemeye alışamamıştı bir türlü. Bu yüzden o alanda iddiası yoktu.

Yok yok, bu kez kitap olayında patlatacağım rekoru...

Yurt karşıdan göründü. Adımları hızlandı. Rüzgâr sertleşmiş, suratına vuran kar taneleri cildini yakmaya başlamıştı. Geniş meydanı geçtikten sonra kendini büyük bir kibrit kutusunu andıran zevksiz binaya attı. Girişte üzerini silkeledi, botlarını yere vurarak karları düşürdü. Sonra kapı görevlisine sıkı bir iyi günler çakıp merdivenlere yürüdü.

"İyi günler evlat," diye seslendi ihtiyar adam arkasından.

Girdiği oda Boğaz görüyordu. Köprünün altından iki tanker geçiyordu o an. Yağan kara rağmen arabalar vızır vızırdı, çok geçmeden trafik tıkanırdı herhalde. Dört ranza vardı, yer tüm cemaat odaları gibi halıyla kaplıydı, eh, ne de olsa namaz kılınacak. Bir köşede yükselen plastik raflarda bölgeden her ay düzenli olarak teslim aldıkları çay, patates ve yumurtalar duruyordu. Bu odalarda mutlaka dönüşümlü olarak kahvaltı hazırlanırdı, patatesli yumurta menünün değişmeziydi. Ehl-i dünya öğrencilerden kazanılmaya müsait olanlar bu kahvaltılara çağrılır, cemaatle tanışmaları genellikle ilk bu sayede olurdu. Çok insanın hidayetine vesile olmuştu bu patatesli yumurtalar, bir o kadarının da sevap kazanmasına.

Ayakkabılarını çıkardı, rafa koydu, terliklerini giyip ilerledi.

İçeride yalnız Murat vardı. Ahmet'in de orada olmasını bekliyordu, bu yüzden biraz canı sıkıldı. Ahmet iyi çocuktu, Hiz-

met'le Murat sayesinde tanışmıştı, ilk günler çok hevesliydi, eline geçen her risaleyi okur, her söze kulak kesilirdi, ama ne olduysa son zamanlarda sohbet toplantılarını ekmeye başlamıştı. Kitap yarışmalarına da katılmıyordu, ben sadece istediğim zaman okurum, bu tür şeyler bana ters geliyor, demişti huysuz bir tavırla. Cemaat okullarında yetişmiş bir şakird olsa ondan ümidi çoktan keserdi, ama Ahmet başka bir kültürden geliyordu. Bu yüzden olabildiğince hoşgörülü davranıyordu ona. Sert çıkarsa bu çocuğu tümden kaybedeceğini biliyordu.

Hem Mustafa abi ne demişti? Herkes şakird olacak değil Cafer... Şakird olamayan da dostumuz olsun, işimiz düşer bir gün. En azından düşmanlık etmesinler. Zaten buz üstünde yürüyoruz.

Mustafa abiyi sayardı. Yani estağfurullah, tüm abileri sayardı, ama onun yeri başkaydı. Semt imamı onun hakkında kendisine çok az kişinin bildiği bir sırrı açmıştı, bir ara askeri öğrenci olarak orduya girmesi bile düşünülmüş. Sonradan asker denetimleri sıklaştırınca, babasının imam hatipli olması nedeniyle adı listeden çıkarılmış. Onun yerine Hizmet'le hiç alakası olamaz görünen bir hukukçunun oğlu seçilmiş. Şayet girebilseydi orada bile parlardı, demişti semt imamı. Bundan şüphesi yoktu.

Biraz düşündü, kalbini dinledi, galiba tamamen bencilce bir sebepten, böyle olmadığına seviniyordu. Orduya girmiş olsaydı hiç tanışamazlardı Mustafa'yla. Asker şakirdler diğerleriyle görüşmez, kendilerine özgü evlerde, çok daha dikkatli ve gözlerden uzak yaşarlardı.

Milleti cehennemden kurtarmak için çektiğimiz çileye bak... Bırakacaksın aslında, ne halleri varsa görecekler.

Murat'ın masum yüzüne baktı, bu düşüncesinden utandı. Nasıl yapabilirdi, nasıl kıyardı bu çocuklara?

Tövbe Estağfurullah.

"Selamın aleyküm Murat," dedi samimi bir gülümsemeyle. "Nasılsın şakird?"

"Aleyküm selam Cafer abi," dedi delikanlı. Biraz durgun görünüyordu. Yine de ayağa kalktı, Hizmet usulü kucaklaştılar.

Opüşmeden, yalnızca göğüslerini ve omuzlarını değdirerek, daha aşağısı en az bir karış mesafeli. Bir ranzaya yan yana oturdular. Cafer delikanlının çenesini dostça sıvazladı.

"Bu ne surat mübarek? Yüzünden düşen bin parça."

"Boş ver abi," dedi Murat. "Canım sıkkın biraz. Özel bir konu... Senin sınav nasıl geçti?"

"İyiydi," diye güldü Cafer. "Aslında hiç çalışamamıştım, biliyorsun, koşturuyoruz. Ama kopya hazırlamıştım, asistanlar kafa çocuklardı, yanıma gelmediler, ben de geçecek kadar soru yaptım." Başını iki yana salladı. "Yani yaptım sanıyorum, Allah vere de terslik çıkmaya..."

Murat kaşlarını kaldırdı. Yarım bir gülümsemeyle. "Kopya çekmek kul hakkı yemek olmuyor mu abi?" diye sordu şakayla karışık. "Notlar ortalamaya göre veriliyor, biliyorsun. Diğerlerinin notları düşecek şimdi."

Cafer'in yüzü asıldı. Bu aklına gelmemişti. Biraz canı sıkıldı. Ama ne yapsın canım, aile bir yandan Hizmet öte yandan... Yan gözle delikanlının sevimli simasını süzdü. Bu yeniler adamı zor durumda bırakabiliyorlardı böyle. Has şakirdler olsa abilerini sorgulamak kolay kolay gelmezdi akıllarına. Gelse de utanırlardı.

Ama haklıydı çocuk. Ne diyebilirdi ki?

"Kimse mükemmel değil Muratcım. Ben hiç değilim. Yurtdışında kefaretini öderim bol bol. Biliyorsun yakında yol görünür bana. Sırf erkenden gideyim diye mezuniyeti bu kadar kasıyorum, yoksa bana ne, ha bir yıl gecikmiş ha iki yıl. Battı balık yan gider."

Anlayış bekleyerek gülümsedi.

"Kul hakkı öyle ödeniyor muydu abi?" diye ısrar etti Murat. "Geçenlerde Hocaefendi'nin kitabından okumuştun bize. Kul hakkını kuldan başkası temizleyemez demiştin de..."

"Of tamam ya, haklısın," dedi Cafer. Abilik de bir yere kadar canım. Aralarında sadece iki yaş var bu çocukla. Hem şu an kimse de yok yanlarında.

"Üzerime gelme Muratcım. Zaten ölesiye yorgunum. Hafta

sonu bir sürü iş var biliyorsun... Yarışmaya katılıyorsun, değil mi? Bak geçenkini kaçırmıştın. Ödül olarak iki sohbet kasedi verilecek, yenilerinden."

Murat bacaklarını topladı, ranzanın üzerinde bağdaş kurdu. Başı üst ranzaya çarpmasın diye kambur oturmuştu. Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra başını iki yana salladı.

"Hafta sonu eve gidiyorum ben abi. İki haftadır gitmedim. Annemler isyanlarda. Ben gitmezsem onlar kalkıp gelecekler. O zaman her şey karışır, biliyorsun, evde kaldığımı sanıyorlar. Onlara bunu açıklayamam."

Cafer içini çekti. Sessiz kaldı. Murat'ın sözleri kendi ailesiyle yaşadığı sorunları getirmişti aklına. Hüzünlendi. Evinde geçirdiği günler tuvalette, gizli gizli kıldığı namazları düşündü, dışarıdakilere çaktırmamak için şekilden şekile girerek. Babası bırak cemaat olayını, beş vakit namaz kıldığını öğrense bile küplere binerdi herhalde. Aslında babasını çok dert etmiyordu, ne hali varsa görsündü de, annesi arada kalmasın diye saklıyordu her şeyi. Babasının arkadaşları geldiğinde, masaya biralar dizilince boğulacak gibi oluyordu, içkili masada oturmanın günah olduğunu açık açık söylüyordu Hocaefendi kasetlerinde. Ama annesinin melek yüzüne bakınca günahın cezasını kabulleniyor, sesini çıkarmıyor, sıkıntısını belli etmiyordu etraftakilere.

Ailesi Hizmet'e sıcak bakanların işi çok daha kolaydı onlara göre. Ama kendilerinin sevabı daha büyük olacakmış gibi bir his de vardı içinde. Belki bu, günahlarını biraz olsun dengelerdi. Hem Mustafa abi de buna benzer şeyler söylemişti, ayrımcılık yapmamaya özen göstererek elbet.

"Tamam canım, gidebilirsin tabii. Sorun değil, ben abilere açıklarım durumu."

Hoş, Murat izin istememişti, sadece gideceğini söylemişti, ama imam alışkanlığı işte.

Tam o sırada kapı açıldı, Ahmet kocaman bir gülümsemeyle içeri daldı. Üstü başı kar içindeydi. Neredeyse bir parti ortamında gürültülü müziği bastırmaya çalışırcasına odanın içine bağırdı:

"Merhaba gençlik!"

"Aleyküm selam," dedi Cafer hoşgörülü bir gülümsemeyle. Murat'sa içten güldü.

"Selamlar beyefendi. Yine geç kaldınız."

Ahmet botlarını çıkardı, tüylü komik terliklerini ayağına geçirip bir solukta yanlarına vardı.

"Assolistler son gelir koçum. Bilmeliydin bunu."

Delikanlı Cafer'e bakarken başını yana kırdı. Durulmuş bir ifadeyle, "Nasılsın abi?" diye sordu. "Kusura bakma ya, karlara kıyamadım da, ondan geciktim."

Cafer kaşlarını kaldırdı. Bu ne demek şimdi?

"Karlara ne..." diye mırıldandı biraz tereddütlü. Ahmet onu her karşılaşmalarında şaşırtmayı başaran tek insandı.

"Karlara kıyamadım abi," dedi delikanlı sıradan bir şey söyler gibi. Parkasını çıkardı, ranzasının üstüne attı. Sonra yere oturup sırtını duvara dayadı. Ceketinin iç cebinden çıkardığı gofreti açıp ağzına götürdü. Sanki açıklama beklendiğini anlamamıştı. Murat bunu bilerek yaptığını fark etti, ama gülmesine engel oldu.

"Ah pardon," dedi Ahmet aniden. Gofreti ikiliye uzattı. "Alır mıydınız?"

"Allah razı olsun Ahmet," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi imam. "Sen yemene bak."

Delikanlı gofretten koca bir ısırık aldıktan sonra ağzı dolu bir halde anlatmaya başladı.

"Ya benim Akmerkez'de işim vardı. İş dediysem çok önemli bir şey değil. Sinemaya gittim. Hem de bilin bakalım kiminle, bizim Niyazi'yle! Abi siz şakirdleri çok seviyorum, şeker mi şekersiniz, ama birlikte film izlemek çok komik oluyor ya... Ne zaman bir öpüşme sahnesi olsa çocuk korku filmi izler gibi başını eğdi, gözlerini kaçırdı. Sonra da bana bitti mi diye sordu. Bitti dersem başını öyle kaldırdı. Hadi Türk filmi olsa neyse de bu seferkinde çok sahne vardı öyle. Yani açık saçık bir film değil, estağfurullah, ama normal Amerikan filmi işte, gençlere göre. Hele affını rica ederim, bir sahne vardı, on dakika başı önde oturmak zorunda kal-

dı. Benim hatam aslında, bana güvendi herhalde, ben gidiyorum diye heveslendi. Ama bu kadar hassas olacağını bilemedim müba-reğin, söylemedim neyle karşılaşacağını."

Cafer sessiz kaldı. Yüzünü ateş basmıştı bir anda. Murat ima-ma fark ettirmeden derin bir iç çekti. Niyazi'nin Hizmet tarafın-dan Ahmet'le ilgilensin diye görevlendirildiğini biliyordu. Kendi-sini ilk sınıflardan daha müspet, en azından Cuma namazlarına giden bir çocuğa yönlendirdikten sonra, Ahmet'i Niyazi'ye ver-mişlerdi.

Kendisi sayesinde Ahmet de cemaatin işleyişini öğrenmişti yakınlarda. Çok sevdiği Niyazi'nin onunla sadece görev icabı *il-gilendiğini* duymak duygusal çocuğu fena halde sarsmıştı. Birkaç gün kendine gelememişti, ona bile soğuk davranmıştı bugüne ka-dar sakladığı için. Şimdi de hem fazla sert olmayan yöntemlerle acısını çıkartıyor hem de yakasından düşsün diye çocuğu bezdir-meye çalışıyordu.

Ahmet bu. Yakında başarır.

Pencerenin pervazına bir güvercin kondu. Oldukça şişmandı, boynunun çevresi kırmızı tüylerle bezeliydi. Kanatlarını hızlı hızlı çırptı, gagası cama çarptı. Karlardan bezmişti anlaşılan. De-likanlılar konuşmayı kesip davetsiz misafirlerini seyredaldılar. Üçü de gülümsedi. Kuş rahat edemeyip yeniden havalandı, göz-den kayboldu.

"Beni neden çağırdınız çocuklar?" diye lafı değiştirdi Cafer. Ahmet'in bakışlarından hoşlanmamıştı. Aralarının soğuduğunu hissediyordu, belki de ondan ümidi kesmeliydi toptan. Murat'ı da başka odaya aldırsa iyi olacaktı, yoksa onu da bozacak herif. Bir ehl-i dünya kazanalım derken bir şakirtten olacağız.

"Dur dur abi, daha bitirmedim," diye aceleyle devam etti Ah-met. "Niye geciktiğimi anlatıyordum. Sinema çıkışı gel namazda bana cemaat ol, sevabım artsın, dedi Niyazi, ben de olur dedim. Camiiden çıktıktan sonra ayrıldık. Buraya gelirken biliyorsun, ya anayoldan gelecektim ya da kestirmeden bahçeyi geçecektim. Yetişmek için bahçeye yöneldim, ama ne göreyim, benden önce

kimse yürümemiş oradan. Karlara ayak değmemiş. Öyle güzel görünüyordu ki manzara! Bembeyaz, pürüzsüz, âşık oldum sanki... İleriye adım atamadım, orada kalakaldım bir süre. Baygın baygın baktım bahçeye. Sonra aklıma geldi, üzerinden geçersem artık bu kadar güzel olmayacaktı burası. Ayak izlerim mükemmelliği bozacaktı. Benden sonra gelenler benimle aynı mutluluğu paylaşamayacaklardı. Ben de hem karlara hem de arkamdan gelecek kişiye kıyamadım, döndüm geri, anayoldan yürüdüm."

"Kar kötü yağıyordu Ahmet..." diye sevgiyle mırıldandı Murat. Gözleri bir an Ahmet'in ranzasına kaydı, duvardaki fotoğrafları, fotoğrafların üzerindeki sarı not kâğıdını, not kâğıdındaki *Birileri Bir Şey Yapmalı* yazısını süzdü. Sonra yine delikanlının siyah mı siyah gözlerine döndü.

Ahmet omuzlarını silkti.

"Eh, tamam biraz üşüdüm, ama değerdi. İki dakikada ısınırım şurda. O güzelliği görmeliydin Murat, sen de kıyamazdın."

İki delikanlı bakıştılar. Birbirlerinin gözlerinde aynı duyguları okudular. Gizli bir şifreyle konuştular sanki. Cafer bu arada onları sessizce gözlemişti. Belki de çok geç kaldım, diye düşündü içten bir hüzünle. Belki Murat'ı çoktan kaybettik...

"Beni niye çağırdınız çocuklar?" diye sordu tekrardan. Çoğul ek kullanmıştı, ama muhatabı Ahmet'ti, iplerin kimde olduğunu anlamıştı artık.

Ahmet dizlerini topladı, kollarını kucağında kavuşturdu.

"Biz Murat'la bir karar aldık..." diye başladı konuşmasına.

"Önümüzdeki hafta kiralık eve çıkıyoruz birlikte. Onu söyleyecektik."

YVAZ MARKET

Yolun karşısında durmuş, marketin üstündeki tabelaya dalgın gözlerle bakıyor. Elleri ceplerinde. Omuzları yukarıda. Binanın ne kadar sıradan göründüğünü düşünüyor. Bir ermiş mekânı için ne basit görünümlü bir yer. Kimsenin dikkatini çekmez. Önünden yüz defa geçsen, içindeki sırlara vakıf olamazsın, sezemezsin komşu dükkânlardan farkını.

Belki böyle olması da en uygunu.

Bir otobüs geçiyor. Ardı ardına iki araba. Kırmızı siyah bir minibüs. Civciv sarısı bir taksi. Sonra bir araba daha. Yol bir anlık boşalıyor. Sağa sola bakınıyor. Hızlı adımlarla karşıya geçiyor.

Marketin girişinde onu, iki metreden uzun, ince yapılı bir adam karşılıyor. Saçları siyah ve gür. Dikkat çekecek kadar iri bir burnu var adamın. Güleç yüzlü, gözleri ışıl ışıl. Balıkçı yaka bir kazak giymiş, dizleri yıpranmış kadife bir pantolon. Tepeleme meyve dolu bir kasa yüklenmiş, dışarı çıkıyor.

Göz göze geliyorlar. Aynı anda gülümsüyorlar.

"Merhaba Yusuf! Nasılsın delikanlı? Çok dakiksin valla, tam vaktinde geldin."

Başını sallıyor.

"Kolay gelsin Recep Usta. Hasan abi içeride mi? Gelmeden önce aramadım ama..."

"İçeride içeride. Seni bekliyordu o da. Hadi durma orada ha-

va soğuk. İlahi çocuk, hep aynı gün gelmiyor musun sanki!"

Gülüyor. Birkaç adım atıyor, tam içeri girecekken durup başını çeviriyor.

"Yardım edeyim mi abi?"

"Yok yok. Sen gir içeri. Hasan Bey'i bekletme. Ağır değil meret. Ama sağ olasın."

İçerisi de en az dışarısı kadar sıradan. Bir yanda sebze ve meyve kasaları dizili. Üzerlerinde dikdörtgen fiyat etiketleri, hem eski liradan hem yeni liradan yazılmış. Elmalar, domatesler, portakallar, kiviler, muzlar, havuçlar, renk cümbüşü. Kasaların bittiği yerde eski bir buzdolabı yükseliyor, içi türlü içeceklerle dolu. Müşteriye bakan yüzü tamamen cam, üzerine "GEREKSİZ AÇMAYINIZ" uyarısı yapıştırılmış. Onun yanında peynirlerin, zeytinlerin sergilendiği cam bölme uzanıyor. Diğer yanda ise bir sürü rafta bisküviden şampuana, sakızdan makarnaya saymakla bitmeyecek çeşitte ürün alıcı bekliyor.

Bir de kız var. On altı yaşlarında. Kıvırcık siyah saçlı, ufak tefek sevimli bir şey. Uzun bir etek giymiş, kasada oturuyor. Yusuf'u görünce seviniyor, ona el sallayıp kocaman gülüyor. Yanakları al al oluyor bir anda.

"Merhaba Yusuf abi."

"Merhaba Aylin. Nasılsın canım? İşler nasıl?"

"Bildiğin gibi abi. Yuvarlanıp gidiyoruz. Kar gelecek diyorlar. Bizim müşterinin canı tatlıdır, eve kapanmak için bolca alış veriş yapıyorlar. İyi yani."

"Okuldan ne haber? Şu matematik hocasıyla barıştınız mı?"

"Yok abi nerdeeee." Elini imkân yok der gibilerinden havada sallıyor kız. "Adam taktı bana, kesin bırakacak. Tüm soruları yapsam bile bir bahane bulur."

"Öyle deme güzelim, sen iyi notlar aldıktan sonra nasıl bırakır! Bak demiştim, benim matematiği kuvvetli bir arkadaşım var. Özel ders veriyordu ya hani. Onunla konuştum, istersen bir ara seni çalıştıracak. Parasız tabii. Geç şu dersi de kafan rahatlasın."

"Sağ ol Yusuf abi... Sınavın sonuçları açıklansın, kötü aldıy-

sam ararım. Amcamdan alırım telefonunu. Ha o da seni bekliyor, az önce sormuştu geldi mi diye."

Başını çeviriyor. Rafların bittiği yerdeki, çok göze batmayan kapıya bakıyor. Gülümsüyor.

"Bak arayacaksın, çekinmek yok."

O yöne yürüyor.

İçeri girmeden önce gayri ihtiyari üstünü başını düzeltiyor. Eh, her gün bir ermişin karşısına çıkmıyor. Artık bu kadarcık da özensin canım. Kapıyı usulca tıklatıyor, her zamanki melodiyle, kendi uydurduğu bir melodi bu, sanki bir şifre, sonra kulak kesiliyor. "Gel Yusufçuk," diyen gür ve dost bir ses duyuluyor.

Yusufçuğu duymak içini ısıtıyor. Ona böyle seslenen tek kişi ermiş. Yani kendisi hariç. Ona bu ismi takan da o. Hemen de benimsedi. Galiba kendisini özel hissettiriyor.

İçeri gülümseyerek giriyor.

Hasan abi orada, her gelişinde olduğu gibi, kahverengi abanoz masanın ardında, geniş mi geniş deri bir koltukta oturmuş, bir elinde buharı tüten bir çay fincanı, çılgın bir ressamın fırçasından çıkmışa benzeyen şekilsiz yüzüyle bekliyor.

Hasan oturduğu yerden selam veriyor, Yusuf bu selamı içtenlikle alıyor. Adamcağız misafir gelince ayağa kalkma merasimini koltukta dikilerek yerine getiriyor. Delikanlı içleniyor.

Belinden aşağısı olmayan biri nasıl ayağa kalkabilir ki?

Onu ilk gördüğünde tam anlamıyla sarsılmıştı. Çırak lazım mı sorusuyla markete girdiğinde, Recep Usta onu bu odada göreceği konusunda uyarmıştı uyarmasına, yine de karşısında böyle bir hilkat garibesi bulmayı beklemiyordu. Birkaç saniye odadan kaçıp kaçmamakta kararsız kalmıştı. Hayır, korktuğundan değil. Bakışlarıyla onu incitmekten çekindiği için.

Ama adam yarım vücudu ve paramparça yüzüyle bile o kadar bütündü ki çok geçmeden görünüşü önemini yitirmişti. Kendinden emin, mutlu tavırları onu tek kelimeyle büyülemişti. Bu hale gelmiş birinin nasıl böyle hayat dolu olduğunu anlayamamıştı, sırf bu sırra vakıf olmak için düşündüğünden çok daha az

bir rakama çalışmayı kabul etmişti orada.

Markette geçirdiği o iki ay, hayatının dönüm noktasıydı adeta.

O ermişini bulmuştu, ermiş de Yusufçuğunu. Daha iyi bir işe geçmek için iznini alarak ayrıldıktan sonra, her hafta aynı gün aynı saatte yanına uğrar olmuştu. Birkaç saatliğine de olsa, hiç sektirmemişti. Görüşmedikleri sürede yaşadıklarını konuşmak, dertleşmek, fikrini almak, konuşacak bir şey yoksa da sırf yanında olmak için.

Hizmet'le tanıştıktan sonra da ondan kopmamıştı. Ziyaretleri aksatmamıştı.

Bir kez olsun hoş karşılanmadığı olmamıştı.

"Geç otur Yusufçuk, öyle tepeden bakma bana! Otur da gözlerini göreyim. Okuyuvereyim ruhunu bir!"

Oturuyor. Kollarını büküp masanın üstüne dayıyor. Birkaç saniye bakışıyorlar. Sonra Hasan gülümsüyor.

"İyisin iyi. İyi gördüm seni. Şu kızı atmışsın kafandan. Gözlerinden belli. Atacaksın tabii oğlum, delikanlı adamsın, bir kız için hayata küsmeye değer mi?"

Hasan susuyor. Kısa bir sessizlik oluyor. Sonra başını iki yana sallıyor.

"Aslında değer. Öyle biri olur ki uğruna dağları delmeye değer. Ama bana anlattığın gibi bir kız için iç çekmeye bile değmez."

Başını sallıyor. "Unuttum abi," diyor yarım ağızla. Otobüste düşündüklerini anlatsa mı şimdi? Tanımadığı milyarlarca kızı. Belki doğru kişinin çok uzaklarda olduğunu. O akşam farklı bir bara gitmiş olsaydı, onu terk eden sevgilisiyle zaten hiç tanışmamış olacaklarını. Bunları düşünmenin onu rahatlattığını, acısını azalttığını. Canı istemiyor. Kendisiyle o kadar çok konuştu ki bunları, bir daha tekrarlamak abes geliyor.

"Aylin'i gördün mü gelirken? Nasıl da hızlı büyüyor, değil mi?"

Gülümsüyor. Aylin'i düşünmek hoşuna gidiyor. Hayır, ona

karşı hissettiği sadece kardeşlik, ama bir kız kardeşi olduğunu hayal etmek hoşuna gidiyor. Hep istemişti bunu.

"Gördüm abi," diyor başını sallayarak. "Derslerden bezmiş biraz, Allah yardımcısı olsun."

"Olsun valla olsun. Canını çıkarıyorlar çocukların."

Hasan çayından bir yudum alırken, Yusuf adamın kolunun hareketini seyrediyor. Bileğin bükülüşü, parmakların fincanı kavrayışı, dirseğin kırılışı, bir grayder kolundan farksız. Geçen gelişinde yaptıkları sohbeti anımsıyor. Şu vücut dediğin sadece bir makine, demişti ermiş. Seni sen yapan o değil, sakın bu hataya düşme Yusufçuk. Tırnağını kestiğinde sen olmaktan çıkar mısın, elbette hayır. Bir kolun, bir bacağın eksilse de aynı şey. Tırnak ne kadar sensen, kolun, bacağın, yüzün de o kadar. Seni sen yapan aklın ve kalbindir. Vücudun her an dağılabilir, bana olduğu gibi, kaldırımda yürürken bir araba çarpar ve hop, artık yürüyemezsin, bu senin elinde değil. Şansın yaver giderse bile, en azından yaşlandıkça o vücudu kaybedersin, yavaş yavaş kayıp gider elinden. Yüzün kırışır, gözlerinin altı şişer, etlerin sarkar. Ama karakterine ne başkaları ne de zaman dokunabilir. Sen buna izin vermezsen elbet! Bu yüzden ona değer ver, maddi varlığına değil. Bunlar sadece istediklerimize ulaşmayı sağlayan araçlar. Birbirine eklenmiş kemikler, tıpkı bir makinenin parçaları gibi. Allah korusun bir gün bir kısmını yitirirsen, ya da er geç çürümeye başladıklarını fark ettiğinde, en fazla arabası çizilmiş biri kadar üzül. Duygularına sahip çıktığın sürece özünü korumak elinde.

Ama Hasan abi... demişti tereddütle. Arabam olmadığı halde mutlu yaşayabilirim. Bacaklarım olmadan yaşamayı düşünemiyorum bile. Senin kadar güçlü değilim ben. Beni mutlu eden şeyleri yapabilmek için onlara ihtiyacım var.

Anlayışla gülmüştü Hasan.

Gözlerini aç Yusufçuk, demişti kollarını kavuşturarak. Dışarı çıktığında etrafına dikkatle bak. İnsanları gözle, ne kadar farklı hayatlar var. Ama kimse ne çok mutlu ne de çok mutsuz. Bacaklarım yerindeyken nasıl bir hayat sürerdim, biliyor musun? Ni-

şanlı olduğumu anlatmıştım, kazadan sonra ayrıldığımızı. Gerçekten seviyordum o kızı, hem de çok. Spora düşkün olduğumu da söylemiştim. Gezmeyi de severdim, arkadaşlarla uzun yürüyüşlere çıkardık hava güzel olduğunda. Çapkın sayılırdım, sana eski fotoğraflarımı gösterdim, kızlar yakışıklı bulurlardı beni.

Peki çok mu mutluydum? Kusursuz bir hayatım mı vardı? Hayır öyle değildi.

O zamanlar mutluluk kaynağım kadınlardı, spordu, gezip tozmaktı. Hepsinden büyük keyif alırdım. Ama peşinden koşup gönlünü çalamadığım kadınlar da olurdu. Kadın yüzünden dostlarımla tartıştığım da. Nişanlımla er geç evlenecektim, bir ailenin yükü binecekti omuzlarıma. Sporda kazandığım kadar kaybederdim, kaybettiğim zamanlar kendimi kötü hissederdim. Hırslanırdım yok yere. Çok gezdiğim için başka bir şey yapmaya vakit kalmazdı.

Şimdi bambaşka bir yaşam sürüyorum. Kitap okumanın keyfini keşfettim. Senin gibi dostlarla uzun uzun, içten sohbetler yapabilmeyi. Büyük hırslara kapılmadan yaşamanın huzurunu. Müzik zevkim gelişti, eskiden sadece yaptığım bir işe fon olurdu, artık notaların içinde eriyorum, kendimden geçiyorum.

Bu dünyada sadece zenginler, yakışıklı ya da güzel kişiler, ünlüler, sağlıklı insanlar mı mutlu sanıyorsun? Ya da zengin, güzel, ünlü, sağlıklı kişiler hayatlarının her anını keyifli geçiriyor mu zannediyorsun? Yok öyle bir şey. Nasıl bir hayatın olursa olsun, onun içinde mutluluğu arayıp bulmak sana kalıyor.

Elindekileri korumaya çalış Yusufçuk. Mutlu olduğun sürece sıkı sıkı sarıl onlara. Daha iyisine ulaşmayı da dene elbet. Ama daha iyisi dediğin, şu anki halinden çok daha mutlu edecek değil seni, bunu da unutma. Biraz daha fazlası için huzurunu bozacak işler yapmana değmez. Huzurunu bozmadan elde edebileceksen ne âlâ. Kim tutar seni?

Susmuş, anlayışlı bir gülümsemeyle bakmıştı ona.

Şimdi bu söylediklerim sana pek bir anlam ifade etmez. Bilirim. Umarım hiçbir zaman da anlaman gerekmez. Hayatında her

şey mükemmel gider, her istediğine kavuşursun, sevdiğin hiçbir şeyi kaybetmezsin.

Ama ben ne kadar yürekten dilesem de, küçük bir ihtimal bu. Şu hayat dediğin biraz tuz biraz şeker.

İstediğin bir şeyi elde edemezsen, sevdiğin birini ya da bir şeyi kaybedersen, olmak istediğin kişi olamazsan, ya da ne bileyim, Allah korusun, şu an hiç istemeyeceğin bir yaşama mecbur kalırsan, düşün bunları Yusufçuk. Sözlerimi hatırla. Sana iyi gelecektir.

Ve her kelimesi gerçektir.

Sessizce düşünmüştü Yusuf. Sonra incitmekten biraz korkarak, ermişin tarumar olmuş yüzüne bakmıştı. Yarısı olmayan kulağına, dudaksız ağzına, yarıklarla dolu yanaklarına. Masanın arkasında, bel hizasında biten vücudu hayal etmişti. Cidden hiç mi üzülmüyorsun o kazaya? diye sormuştu. Hiç mi aldırmadın olanlara?

Ne cevap alırsa alsın yargılamayacağını gözlerinden okur diye ummuştu.

Hasan gülümsemişti.

Üzüldüm Yusufçuk. İlk zamanlar öyle zordu ki... Evdeki tüm aynaları parçaladım. Ölmeyi dilediğim anlar oldu. Aylin olmasa bunu kolaylaştıracak bir şey de yapardım sanırım. Ama Aylin vardı, biliyorsun, ailesi küçükken öldü onun, tek yakını benim. Ona bakmam lazımdı, koruyup kollamam. Bu marketi tek başına nasıl çekip çevirsin çocuk? O zamanlar on yaşlarındaydı. Bu yüzden dayandım. Günler devrildikçe, eskisinden daha mutsuz olmadığımı fark ettikçe, kendimi okumaya verip hayatı ve diğer insanları daha iyi anlamaya başladıkça, sana anlattığım düşünceler filizlendi içimde. Mutluluğun farklı yollarını keşfettim. Acı yavaş yavaş dindi. Ama kolay oldu mu dersen... Hayır canım. Hiç kolay olmadı. Zaten bu yüzden paylaşıyorum bunları seninle. Allah korusun, bir gün benzerini yaşarsan, benim çektiklerimi çekmeden öğren bunları diye. Emin ol başıma gelmeden önce, ben de hiçbir zaman bana olmaz sanırdım.

Susmuştu. Masaya bakmıştı biraz dalgın, sanki geçmişi anmıştı.

Hâlâ arada bir üzülüyorum aslında. Bazen biri geliyor, karşıma geçiyor bir sebepten, vergi memuru ya da mal aldığım bir adam. Bana bakamıyor, gözlerini kaçırıyor, varlığımdan rahatsız olduğunu hissediyorum. O zaman canım yanıyor işte. Az da olsa. Nasıl göründüğümü biliyorum ve kendi içimde buna aldırmıyorum, ama başkasına sıkıntı veriyor olmak üzüyor beni. Çirkin olan benim, ben dertlenmiyorum, sana ne oluyor be adam, diyeceğim geliyor. Diyemiyorum.

Uzanıp elini tutmuştu dostça, gözlerinin içine bakmıştı.

Biliyor musun Yusufçuk... Sen ilk günden beri bir an olsun böyle hissettirmedin bana. Sağ olasın.

Hasan fincanı masaya koyuyor. Yusuf irkiliyor. Sadece bir yudum almalık vakit geçti. Onca düşünce bu süreye nasıl sığdı yahu?

Şu beyin dediğin ne çalışkan meret!

"Neyse boş ver şimdi bunları Yusufçuk. Senin yaşında kızlar gelip geçer. Akşam maça baktın mı onu söyle? Bizimkiler canavar gibiydi valla."

Gülümsüyor. Maç muhabbeti hiç fena gitmez şimdi. Düşünmekten yorgun. Kafasını dağıtacak her şeye gülümseyerek merhaba der. Karşısındaki darmadağın suratı sevgiyle süzüyor.

Onun bir ermiş olmadığını biliyor. Herkes gibi hayata tutunmaya çalışan, bunun için çırpınan, iyi biri sadece. Cesur bir adam. Bir çocuğun mutluluğu uğruna ayakta kalmak için direnmiş. Hayata yenilmek yerine dayanmasını sağlayan bir felsefe yaratmış kendine. Ama karşısındaki adamın bir ermiş olduğunu hayal etmek hoşuna gidiyor. Ya da belki bir ermiş tanıdığını düşlemek... Başrolünü oynadığı filme ilgi çekici, heyecan verici bir karakter katmak. Neredeyse siyah-beyaza dönen filmi şöyle azıcık renklendirmek.

Hem bazen öyle şeyler söylüyor ki, ermiş olduğuna inanası geliyor. Söylediklerini çok anlamlı buluyor bazen.

Kime ne zararı var?

Başını sallıyor.

"Şu Brezilyalı çılgın adam be abi. Top ayağına yapışıyor sanki!"

"Bu sene bitsin, Avrupalı bir takıma kaçar o herif. Bak şuraya yazıyorum oğlum!"

"Kaçar valla... Newcastle istemiş bile."

"İtalya'ya gider o İtalya'ya. Yakışır da hani."

Muhabbet kısa sürüyor. Gidecek yeri, yapacak işi var. Ermiş de bunun farkında, lafı uzatmıyor, misafirinin sıkılmasına meydan vermeden kesiyor sözü.

"Senin paketler hazır Yusufçuk," diyor ışıldayan gözlerle. "Çok bir şey değil, ama ay sonunda gel, gene al. Peyniri bol koydum, patates her zamanki kadar, biraz da bal ekledim yanına, iyisinden. Gençlere enerji lazım. Diğer siparişler de tamam. Senin bir ihtiyacın varsa onu da söyle, kendine bir şey almıyorsun hiç, darılıyorum bak."

"Estağfurullah abi. O nasıl söz. Allah razı olsun. Benim bir ihtiyacım yok, olursa söylerim. Sağ olasın."

Bir an duruyor. Gözü duvara yaslanmış çuvala kayıyor. Ağzına kadar dolu. Çok bir şey değil ha... Kim bilir kaç paralık mal.

"Abi... Seni sıkıntıya sokmuyoruz, değil mi?"

Ermiş'in kaşları çatılıyor. Belli, şakacıktan. Sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor, içten mi içten.

"Ayıp ettin Yusufçuk. Şurada talebeye bir katkımız oluyor, bu kadarcık sevap da işlemeyelim mi? Şu halimle hacca gidecek halim yok herhalde, bizim sevabımız da bu!"

Susuyor Hasan. Delikanlıya sevgiyle bakıyor.

"Aracılık ettiğin için asıl sen sağ ol mübarek. Sayende bir işe yaradığımı hissediyorum. Yalnız geçen sefer verdiğin kasetler bitti, bir dahaki gelişinde yine getirir misin? Vaaz kasedi olmasın, pek sevmiyorum onları, bana fazla hamasi geliyor. Şu ağlamalar falan... Sohbet varsa onlardan getir. Yurtdışındaki okulları anlatanlar hani. Hoşuma gidiyor bunları dinlemek. Bir de cevşen ge-

tir, benimkini bir dostuma verdim. İtiraf edeyim pek okumuyordum, ama yakınlarda olması hoşuma gidiyordu. Parasını vereceğim yalnız, bak baştan anlaşalım."

Soluklanıyor.

"Hocaefendi'nin Amerika'dan dönme ihtimali var mı, bir şey çalındı mı kulağına?"

Yusufçuk sessiz kalıyor. Merak edip soruşturmadı ki, nereden bilsin. Bir şey diyemiyor. Ermiş içindekileri bir bilse... Kafasındaki şüpheleri. Ama nasıl söylesin? Nasıl kaçırsın adamcağızın tadını? Sonuçta Hizmet'i sadece kendisinin anlattıklarıyla tanıyor ermiş, hep de iyi yönlerini anlattı ona.

Bir idealin parçası olmak, kendini büyük ve anlamlı bir bütüne ait hissetmek onu mutlu eder diye düşünmüştü, kendisini ettiği gibi, haklı da çıkmıştı. Hemen benimsemişti bu olayı adamcağız. Elbette tüm detayları öğrense durum değişebilirdi. Ama bunun kime yararı olacaktı ki?

Bu iyi adamı hayal kırıklığına uğratamazdı.

Ayağa kalkarken, "Yok abi, daha dönmüyormuş," diye geçiştiriyor soruyu. Yan gözle çuvalı tartıyor, taşımak da zor olacak. Yol epey uzun.

"Ali abiyi görücem bugün, selamını iletirim. Ondan kaset de alırım sana. Sohbetlerden, unutmam. Amerika sohbetlerinin kasedi gelecekti, bir sorayım. Benim cevşeni bırakayım sana, abilerden yenisini alırım."

SÜRPRİZ!

Beyaz Otel 1942 yılında açıldı. İlk sahibi yaşlılıktan köşesine çekilmiş, zamanın meşhur bir aktörüydü. O yıllar oldukça ışıltılı bir yerdi, namlı müşterileri olurdu, çoğu sinema dünyasından, eh böyle olunca, skandallar da eksik olmazdı. Yeni yeni ünlenen bir aktristin lobide eski sevgilisi tarafından sekiz kurşunla öldürülmesi, bunların içinde en zor unutulacak olanıdır herhalde. Söylendiğine göre kadın ona başrol vaat eden yaşlı bir yapımcıya kaçmış, bar fedaisi dostu da bunu erkekliğe yedirememiş. Ağırceza koğuşunda yirmi yıl kalınca, öfkeli delikanlının gururunun epey törpülendiği söylenir.

Aktörün ölümünden sonra çocukları oteli fazla beklemeden bir müteahhide sattılar. Müteahhit zor duruma düşünce, kredi borcuna mahsuben bir bankaya devrolunmuş, oradan da açık artırmayla şimdiki sahiplerine, değişik şehirlerde yedi otel işleten yabancı ortaklı bir oteller zincirine geçmişti. O zamandan beri oldukça iyi yönetiliyordu ve epey de kâr ediyordu.

Otelin adı nereden gelir, pek kimse bilmez. Bununla ilgili birçok rivayet vardır, son sahipleri tarafından tamamen beyaza boyatılmasının ardından, yeni müşterilerin çoğu ismini renginden aldığını sanıyor. Ama gelin ben size doğrusunu söyleyeyim, oteli yaptıran aktörün ilk filminin adı Beyaz Düşler'di. Hiç tutulmadı ve çabucak unutuldu bu romantik film, zaten pek de başarılı sayılmazdı. Yönetmen bir âlem, oyuncular başka bir âlemdi. Ama

sevgili aktörümüz büyülü perdede ilk kez göründüğü bu filme olan minnetinden, oteline bu adı koydu. Ölümünden önceki hafta, sanki olacağı sezmişçesine, arşivinden çıkardığı bu yıpranmış filmi her akşam ibadet edermiş gibi seyretmiş olması ilginçtir.

Bugünkü halinde otelin en cazibeli yerinin görkemli balo salonu olduğunu söylemek abartılı kaçmaz sanırım. Yüz kişi kapasiteli yumurta biçimli salonun duvarları, birbirinden güzel kabartmalarla kaplıdır. Tavandan sarkan dört avizeden daha gösterişlilerini ancak saraylarda bulabilirsiniz. Rahat mı rahat sandalyelerinin ayakları altın yaldızdır, her zaman ışıl ışıl parlar. Ünü sayesinde birçok zengin düğününe ev sahipliği yapmıştır bu salon, hatta bazen devlet adamlarına da açmıştır kapısını. Zenginlerin zevkleri aynı olmaz elbet, salonun tam ortasındaki platformda duran kuyruklu Pleyel piyano, müşteriye göre yerini bir caz orkestrasına ya da davullu zurnalı bir çalgıcı ekibine bırakmaya alışkındır.

Böyle günlerde otel sakinleri daha mütevazı, yine de şikâyet ettirmeyen küçük yemek salonunda ağırlanır. Normal zamanlarda ise dileyen yemeğini balo salonunda, zengin bir menüden yeme şansına sahiptir, elbette aradaki fiyat farkına katlanarak.

Murat, o öğlen kendini şanslı hissetmek istiyordu.

Siparişinin gelmesini beklerken, gözleri karşısındaki görkemli kabartmaya takılmış, arka ayaklarının üzerinde dikilmiş bir aslanın ve onu göğüsleyen gençten bir adamın hatlarını inceliyordu. Yarı çıplak savaşçının elinde oldukça uzun, geniş bir kılıç vardı. Dağınık saçları rüzgârda özgürce dalgalanıyordu, birkaç tutamı yüzüne düşmüştü. Kabartma son derece gerçekçi yapılmıştı, neredeyse aslan ve rakibi az sonra duvardan yere atlayacaklar, dövüşe masaların arasında devam edeceklerdi. Genç adamın giydiği etekteki işlemeler, ben Yunanlıyım diyordu dilinden anlayana.

O sırada iki masa öteden sevimli bir melodi çarptı kulağına, düşünceleri siliniverdi. Bildik bir dizinin müziğiydi bu, adı dilinin ucunda, ama hatırlayamadı. Başını çevirip baktı, aceleyle çantasını karıştıran bir kadın gördü, herhalde cep telefonunu arıyordu.

Kadın telefonu bulduğunda melodi kesilmişti. Suratındaki ifadeye bakılırsa kaçırmak istemeyeceği bir konuşmaydı, hızlı hızlı tuşlara basması, telefonu kulağına tutarken diğer eliyle masayı sabırsızca dövmesi bunu destekliyordu. Kadın iki kez denedi, ama karşı taraftan yanıt alamadı. Oflamaya benzer bir tepkiyle telefonu masaya neredeyse atarak bıraktı.

Murat önüne döndü. Aklına yarın sabah yapacağı telefon konuşması geldi. Neslihan Hanım'ı arayacaktı, Ahmet'in yaşamının en güvenilir tanığını, bu yolculuğa çıkmasına neden olmuş, ona sevgili dostunun emanetini teslim edecek kadını.

Birdenbire bu Neslihan isimli kadını fena halde kıskandığını fark etti. Ona ne anlatırsa anlatsın aynı olmayacaktı, son günlerini Ahmet'in yanında geçirmenin yerini tutmazdı. Emanet dediği her neyse, keşke onun yerine anılarından birkaçını bırakabilseydi kendisine.

Elinde tepsiyle çıkagelen garson kız düşüncelerini dağıttı. Masaya ardı ardına konan tabaklara ilgisizce baktı. Neden onca paraya kıyıp burada yemeyi seçmişti ki sanki? Kendisini daha iyi hissettirmemişti. Galiba yalnız kalmak istemişti, kalabalıktan uzak başını dinlemek, etrafa özgürce ve boş boş bakınabilmek, birisiyle göz göze gelirim, yanlış anlaşılır, nazarlarım şunu bunu rahatsız eder diye düşünmeden. Para en azından yalnızlık satın almakta işe yarıyordu.

Başını kaldırmadan gözlerini karşı duvara yöneltti.

Kabartma gerçekten güzeldi.

Masanın üzerindeki telefonun ışığı yanıp söndü. Zil sesini kıstığı aklına geldi, uzanıp baktı, mesaj gelmişti. Kimden olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı, ne de olsa numarasını bilen tek kişi vardı. Bu yüzden sadece ne yazdığını merak ederek aldı, tuş kilidini açıp evet tuşuna bastı.

– BİR GÜLÜCÜK GÖNDEREYİM DEDİM :)

Gülümsedi.

Şu P. bazen çok tatlı oluyordu.

– TUTTUM!

Yanıtı gönderdikten sonra yemeğini sakince yemeye başladı.

Murat tabağındaki kızarmış tavuk parçaları ile meşgulken, balo salonundan içeri ondan birkaç yaş daha genç, uzun boylu bir adam girdi. Saçları neredeyse asker tıraşıydı, yayvan çenesine sinek kaydı demek mümkün. Yüzüne çok yakışmayan, ama garip de durmayan ince bir bıyığı vardı. Elmacık kemikleri çıkık, pürüzsüz alnı genişti. Pek şişman sayılmazdı, üzerindeki lacivert takım elbise onu olduğundan da zayıf gösteriyordu. Zeytin karası gözleri biraz dalgın bakıyordu, kaşları dikkat çekecek kadar kalındı. İki eli de doluydu, birinde oldukça şık, deri bir evrak çantasını, diğerinde dizüstü bilgisayar çantasını tutuyordu.

Genç adam piyanonun beklediği platforma doğru yürüdü, durdu, etrafına bakındı. Nereye oturacağına karar verememiş görünüyordu. Bu hali uzun sürünce, garsonlardan biri yardımcı olma niyetiyle oraya seyirtti. Ama garson daha öneri yapamadan, genç adam Murat'ı gördü ve birden irkildi. Gözlerindeki dalgın bakış silindi, yüzüne şaşkın, sanki mezardan çıkmış birini görmüş bir ifade yerleşti.

Elini kaldırıp garsonun lafını ağzına tıktı. Sonra gözlerini Murat'tan ayırmadan o yöne yürüdü, yanından geçerken yüzünü yakından, dikkatlice süzdü, dudaklarına yerleşen yarım tebessümle tam karşısındaki masaya oturdu. Evrak çantasını bir sandalyeye yatırdı, dizüstü bilgisayarı çıkarıp masaya koydu, açtı ve çalışmaya başladı. Yanına gelen garsona sadece koyu bir Türk kahvesi söyledi.

Murat, yemeğini yarılamıştı ki karşısındaki masadan sık sık ona yönelen bakışları fark etti. Bilgisayarıyla çalışan ve kahvesini yudumlayan genç bir adam, neredeyse iki dakikada bir ona kaçamak bakışlar gönderiyordu. Gözlerindeki ifade netti, ima etmiyor, açık açık söylüyordu: Ben seni tanıyorum! Aslında yüzü gerçekten aşinaydı, bir yerlerde gördüğüne kalıbını basardı, ama nerede ve kim sorularının cevabını bilmiyordu. A.R.T.'den değildi, orası kesin. Belki müşterilerinden biriydi, ama onları unutmazdı kolay kolay. Merakı uyandığından o da genç işadamını sık sık

kesmeye başlamıştı, öyle ki sonunda gözleri birkaç kez buluştu.

Uzun boylu, takım elbiseli adam, kahvesini bitirdikten sonra bilgisayarını kapadı ve çantasına özenle yerleştirdi. Diğer çantayı da aldıktan sonra kalktı, teklifsizce Murat'ın masasına yürüdü. Tam karşısında durup suratına birkaç saniye sessizce baktı. Sonra ona yıllardır kimsenin hitap etmediği şekilde, geçmişe gömdüğü bir sıfatla merhaba dedi.

"Selamın aleyküm mübarek! Beni hatırladın mı, Cenk ben, üniversiteden. Dördüncü kampüs, 1. Erkek Yurdu."

"Cenk..." diye mırıldandı Murat şaşkınlıkla. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Tanrım sana ne olmuş böyle! Dörtte üçünü aldırdın mı?"

Cenk, ayağa kalkan Murat'ın elini dostça sıktı, öpüştüler.

"Okuldan sonra sıkı bir diyete başladım abi. Bir hastalık geçirdim, kilo vermezsem başım derde girecekti, ben de sıktım dişimi, on dört kilo verdim. Ama iyiyim şimdi."

Murat bir sandalye çekti, Cenk çantalarını bir diğerine bırakıp oturdu.

Murat, genç adamı süzerken bu karşılaşmaya sevinip sevinmemekte kararsızdı. Cenk'i severdi, hep sevmişti, ama şu anda cemaatten birisiyle hoş beş etmek içinden gelmiyordu. Hayaletlerin peşine düştüğünde, başka hayaletler de gelip seni buluyordu galiba. Hoş, bu üniversiteden sonra Hizmet'ten biriyle ilk karşılaşması değildi, o kadar çoklardı ki, her sene birkaçını trafikte, alışveriş merkezlerinde, konferanslarda ya da başka bir yerde görürdü. Yaşantıları nasıl olursa olsun, aynı üniversite mezunlarının takıldığı yerler birbirinden çok farklı olmuyordu. Şakirdler de cemiyetten uzak yaşayan dervişler değillerdi, bilakis cemiyeti değiştirmek istedikleri için tam göbeğinde dolanmaktan çekinmezlerdi.

"Eee, nasılsın Cenk?" diye başlattı konuşmayı. Çocuk, Hizmet'i bıraktığını biliyordu, belki lafı oraya getirmez, kibarlık gösterir, eski günlerden ikisini de rahatsız etmeyecek bir-iki anıyı konuşup dostça ayrılırlardı. Bakışlarında, masasına gelişinde keyfi-

ni kaçırmaya niyetli birinin hali yoktu. Yine de gerilmişti biraz.

Cenk'se tam konuşmak istemediği konunun içine daldı. Neyse ki onu hem şaşırtan hem de rahatlatan bir cümleyle.

"Iyiyim abi. Cemaatten ayrıldım geçen yıl, bir bilgisayar firmasına girdim, yazılımcı olarak. İşler fena değil, yuvarlanıp gidiyoruz. Otelde bir seminer var, onun için geldim. Sen neler yapıyorsun?"

"Ayrıldın mı..." diye mırıldandı Murat doğru duyduğuna emin olmak için.

Cenk sessizce başını salladı. Bunu fazla önemsemiyor gibiydi, omuzlarını silkip "Öyle oldu," diye yanıtladı. Muzipçe gülümsedi. "Rahat olabilirsin yani."

Murat karşılık vermeyince Cenk devam etti.

"Üniversiteden sonra ilk durağım bir esnaf şirketi oldu. Küçük bir teknoloji firması, çoğu yazılımcısı şakirtti, Hizmet'in dershanelerine, okullarına basit programlar hazırlıyorlardı. Finans Kurumu'na da destek veriyorduk bazı durumlarda. Pek para kazanmadım tahmin edersin, hizmet ediyorduk sonuçta, ama işi iyi öğrendim. Cemaatten ayrılınca da büyük bir firmaya girdim."

"Senin iyi bir programcı olacağına emindim," dedi Murat. Şaşkınlığını hâlâ tam olarak atmamıştı üzerinden. "Okuldayken boş vakitlerin bilgisayarın önünde geçerdi. Bir keresinde PC labında sabahladığını hatırlıyorum, sabah namazını masaların arasında, yırtıp yaydığın bir kutunun üzerinde kıldığını anlatmıştın."

"Bunu hatırlamana şaştım," diye güldü Cenk. Samimi bir gülüştü, yüzüne yakıştı, Murat'ın içini ısıttı. "Beni pek önemsemediğini sanırdım o zamanlar, anlattıklarımı en azından. Hizmet'le ilgili olmayan şeyleri öylesine dinler görünürdün. İçten içe sitem ederim sana, hakkını yemişim, kusura bakma."

"Sen iyi bir çocuktun," diye başını salladı Murat. "Seni önemserdim. Sadece kafam karışıktı o ara. Zaten biliyorsun, aynı odada kaldığımız yıl benim son yılım oldu. Sonraki sene ayrıldım. Sahi, sen niye çıktın Hizmet'ten, herkes aklıma gelirdi de sen... Doğuştan şakird gibiydin."

Cenk hemen cevap vermedi. Önce derin bir iç çekti. Sonra alçak sesle, "Mutsuzdum abi," dedi. "Ölesiye mutsuz. Kimseye belli etmiyordum, ama ayak uyduramıyordum o hayata. Başka bir yaşam bilmiyordum, daha doğrusu farklı yaşamları çok korkunç, çok sefil sayıyordum. İlkokuldan beri öyle öğrettiler bana. Bu yüzden dayanacak halim kalmayana kadar dayandım. Ama pilim bitti sonunda, zorlamayla bu kadar oluyor. İnançlarım değişmedi, hâşâ, Hocaefendi'nin sözleri doğru çıkmadı, cemaatten ayrılan iflah olmaz derdi ya kasetlerinde, abiler de bunu iki günde bir örneklerle anlatırlardı, ben ayrıldım ve hiçbir şey değişmedi hayatımda. Namaza, oruca aynı şevkle devam ediyorum. Sadece artık başkalarının imanını kurtarayım diye kendimi paralamıyorum o kadar. Kur'an ortada, bin türlü tefsiri de var, dileyen alsın okusun, merak ediyorsa soruştursun. İster inansın ister inanmasın, derdim değil. İnsanları ite kaka cennete sokacak halim yok. Ben savaşçı bir adam değilim, bunu anladım geç de olsa. Şimdi mutluyum ve kendi işime bakıyorum."

Bir an sustu. Sonra hafif bir hüzünle devam etti.

"Cemaatten ayrılınca kendimi cehennemlik hissettim, Allah'a ihanet etmiş gibi... Yoldan saptığım düşüncesiyle ne vicdan azapları çektim bilemezsin. İlk günleri ne zaman şefkat tokadı yiyeceğim diye bekleyerek geçirdim. Hatırlarsın, hizmeti gevşetenlerin başına türlü felaketler gelir diye inanırdık. Şefkat tokadı derdik buna, bizi kendimize getirip cehennemlik olmaktan kurtarırdı. Günler geceler boyu korkuyla bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Neyse ki atlattım sonunda."

Murat bakışlarını tabağına dikti. Delikanlının gözlerinde gördüğü hüzün onu üzmüştü. Gerçekten zor zamanlar geçirmiş olmalıydı çocuk. Cenk'in babası aklına geldi, sevimli bir adamdı, biraz sessiz, yurda sık sık uğrardı. Cemaattendi o da. Arada bir iaşe getirirdi, getirdikleri hep en iyi kalite olurdu, balın en tatlısı, peynirin en yağlısı, bazen pasta yaptırıp gönderdiği bile olurdu.

"Sizinkiler ne dedi bu işe?"

Cenk mahzunlaştı. İşaretparmağının ucunu önündeki barda-

ğın ağzında gezdirdi, gözlerini kaçırdı.

"Başlarda sorun yaşadım biraz. Bizimkiler şakird biliyorsun, babam İstanbul esnafını organize edenlerden. Ayrıldığımı duyunca küplere bindi ikisi de. Annem hakkımı helal etmem bile dedi, ama baktılar kararım ciddi, çok da acı çekiyorum, zamanla caydılar ısrardan. Yine de eskisi gibi değil aramız, onları hayal kırıklığına uğrattım, farkındayım."

Murat başını salladı anlayışla. Konuyu değiştirmek istedi. "Bekâr mısın hâlâ?" diye sordu genç adamın parmaklarına göz atarak. Yüzük yâ da yüzük izi yoktu.

Cenk güldü.

"Öyle abi. Galiba sen de."

"Evet," dedi Murat. "Hâlâ arayıştayım."

"Cemaatten ayrılanlar bu konuda pek başarılı olamıyor, sen ne dersin?" diye iç çekti Cenk. "Sosyal hayat bize yabancı. Birkaç denemem oldu aslında, ama yürütemedim. Kızlara nasıl davranacağımı şaşırıyorum sık sık. Benim yaşımda birinin acemilikleri de onlara garip geliyor. Eh, hayatımız onlardan kaçarak geçti, öyle değil mi? Okul zamanı kızlarla hiç yalnız kalmadık."

Murat dinlemekle yetindi. Kendisi için durum oldukça farklıydı aslında, o cemaatte sadece birkaç yıl geçirmişti. Ama Cenk'in Hizmet'in içine doğduğu, aileden şakird olduğu düşünülürse, durumu anlaşılırdı. Uyum sağlamakta zorluk çekmesi doğaldı. Genç adam kendisini daha kötü hissetmesin diye bunu kendine sakladı, yalancıktan onayladı başıyla. Sonra konuyu değiştirdi.

"Bizim şakirdleri görüyor musun arada? Neler yaptılar benden sonra?"

"Görüşmüyoruz. Onlar birkaç kere arayıp en azından sohbetlere gel dediler ama istemedim. Biliyorum yine kafalamaya çalışacaklar beni. Şansları yok, ama deneyecekleri kesin. Canım sıkılacak. Zaten çok zor günler geçirdim, çekemem. Baktılar gelmiyorum, düştüler yakamdan. Senden sonra... Çok bir şey değişmedi aslında, Cafer abi Azerbaycan'a gitti bir tek, o ilginçti, onun dışında aynı tas aynı hamam."

Bir bardak su doldurdu Cenk, bir dikişte yarısını içti.

"Peki ya sen abi, ayrıldıktan sonra göremedim bir daha seni. Hiç konuşamadık, hep merak ettim. Sen pek mutsuz görünmüyordun Hizmet'teyken, bilakis en çok koşturanlardan biriydin. Ne oldu da vazgeçtin?"

"Haklısın, mutsuz değildim," dedi Murat içtenlikle. İnandığı bir şey için mücadele etmek ona büyük keyif veriyordu o günler, yadsıyacak değildi. Hayatına anlam katıyordu, sabahları daha dinç uyanmasını sağlıyordu. Bakışları boşluğa yöneldi.

"Güzel günlerdi aslında."

"Peki öyleyse?" diye şaşkın bir ifadeyle ısrar etti Cenk.

"Çünkü doğru değildi Cenk," dedi Murat. "Yaptığımız şey doğru değildi. Tüm o teviller, insanları kandırmalar, hiçbiri doğru değildi."

Artık inandıklarımızı da doğru bulmuyorum diyecekti, demedi. Ne anlamı olurdu ki şimdi? Hem düşünceleri değişmese bile yöntemin yanlışlığı yüzünden yine er geç ayrılırdı, bundan şüphesi yoktu. Ahmet'in desteğiyle elbette...

Cenk karşılık vermedi. Sadece gülümsedi. Sonra çantalarını yüklenip çevik bir hareketle sandalyeden kalktı.

"Benim kaçmam lazım abi. Seminer başlamak üzeredir. Önemli bir şey, gecikmeyeyim. Seni gördüğüme sevindim."

Murat da kalktı, delikanlının kolunu dostça sıktı, gülümsedi.

"Ben de dostum. Kendine iyi bak."

Cenk balo salonunu geniş adımlarla arşınlayıp çıkana kadar, Murat gözlerini ondan ayırmadı. İkisi de diğerine kartını vermemişti, bu onu üzmedi. Bir daha görüşmek istediğini zannetmiyordu. Paylaşabilecekleri bir şey kalmadığı belliydi, farklı yollarda yürüyorlardı.

Sonra Cafer abisi geldi aklına, üniversiteden sonra hiç karşılaşmamışlardı, demek yurtdışındaydı şu an, hep söylediğini yapmış, gitmişti Azerbaycan'a.

"Vay be koca Cafer..." diye mırıldandı.

Şu an neler yapıyorsun bilmek isterdim.

İri bir kedi, karların üstünde pençe izleri bırakarak bahçe duvarı boyunca yürüdü. Bahçeye az önce atlamıştı, çok da bilinçli bir hareket sayılmazdı bu yaptığı, önce bir bankın, oradan da bir çöp vagonunun üstüne çıkmıştı, çıkabileceği son şey duvarın tepesiydi, becerip beceremeyeceğini anlamak, yani sadece eğlenmek için sıçramıştı oraya, buz tutmuş olmasa orada kalır, biraz dolandıktan sonra yine vagona dönerdi, ama pençeleri kayınca kendisini duvarın diğer yanında, bir okul bahçesinde buluvermişti.

Duvarın doksan dereceyle dönüp dört katlı bir binaya bağlandığı noktaya gelince başını kaldırıp baktı, rahatça çıkabileceği bir platform gördü. Platformun yanında üzerinde ne olduğunu seçemediği daha uzun bir ikincisi ve ne işe yaradığı belirsiz ince bir direk yükseliyordu. Daha önce benzerini gördüğünü anımsamıyordu. Sadece can sıkıntısından gerildi ve sıçradı, bir karış kar kaplı platforma yerleşti. Evet başardım! Eee... Şimdi ne olacak? Yeniden başını kaldırdı, bu kez diğer platformun üzerinde ne olduğunu görebildi: gece kadar siyah kocaman bir insan kafası. Canlı olup olmadığını anlamadı, hareketsizdi, tehlikeli görünmüyordu. Belki de soğuktan donmuştu, kim bilir. Garipti ama ürkütücü değildi, kaçma ihtiyacı uyandırmadı onda. Üşüdüğünü hissetti, binaya dönüp baktı, kendisini dikkatle seyreden ufak tefek bir adam vardı orada. Yanına gitse sıcak bir köşe gösterir miydi acaba?

Birden karnının da acıktığını fark etti. Bir yabancıyla şansını denemektense bildik kapıları çalmak yeğdi. Her uğrayışında onu bir balık yedirmeden göndermeyen sevgili ihtiyar balıkçısı aklına geldi, yönünü belirledi. Platformdan çevik bir hareketle atladı. Bahçenin demir çubuklardan oluşan kapısına doğru koşmaya başladı.

Bu kapı insanlar için bir engel olabilirdi, ama onun için değildi.

Kürklü paltosuna sıkı sıkı sarınmış genç adam, gözlerini diktiği kedicik Atatürk büstünün yanından uzaklaşırken gülümsedi. Hayvancağızın çevikliği onda bir nevi huşu uyandırmıştı. Vücudunun esnekliği, koşarken kaslarının ahenkli hareketleri büyüleyiciydi. Pençelerinin kara değmesiyle kalkması bir oluyordu sanki. Parmaklıkların arasından nasıl da kolayca süzülmüştü. Allah'u Tealla'nın hikmeti işte. Ne güzel yaratıyor Rabbim her bir canlıyı!

İtiraf etmeli, kediler daha bir lâtif görünüyor gözüne. Ne de olsa onlar mübarek hayvanlar.

Başını kaldırıp açık mavi gökyüzüne baktı. Bulutlar çekilmiş, güneş yüzünü göstermişti, kocaman altın bir sikke gibi duruyordu tepede. Yine de havanın daha uzun süre ısınmayacağını, karların erimesinin üç-dört ayı bulacağını biliyordu.

Geçen yıl bu günlerde Azerbaycan'da başını kaldırıp yukarı baktığında yine aynı manzarayı görmüştü. Türkiye'de de farklı değildi gökyüzü. Şimdi Rusya'da, binlerce kilometre uzaktaydı her iki ülkeden de ve bakışlarını hiç yere indirmese, nerede olduğunu şaşıracağı kadar benzerdi sahne: Uçsuz bucaksız mavilik, irili ufaklı pamuksu bulutlar ve bulutlara dalıp çıkan oyuncu kuşlar. Gökyüzü gurbeti unutturuyordu insana, mekânı eşitliyordu.

"Gurbet değil Cafer, hicret," dedi alçak sesle. Çatlamış dudaklarından bir avuç duman yükseldi.

Hicret hicret diyorsun, ama gözlerini de alamadın kızdan, öyle değil mi... Allahım sen affet.

Her hafta sonu öğrencilere film izletiyorlardı, okulun konferans, himmet toplantısı, toplu namaz için de kullanılan geniş ve

baştan başa halı kaplı salonunda. Vizyondaki son filmlerin kopya diskleri en az Türkiye'deki kadar kolay bulunuyordu burada da. Çocuklar için eğlence oluyordu, onları bozacak arkadaşlar edinmelerini, sinemaya gitmelerini engelliyor, en azından riski azaltıyordu. Hem kendilerine de meşgale çıkıyordu böylece.

Ama Hollywood filmlerini oldukları gibi göstermeleri mümkün değildi elbet. Önceden izleyip açık saçık sahneleri bilgisayarda siliyorlardı. Bu iş bir şakird için ağır yük olduğundan dönüşümlü üstleniyorlardı sorumluluğu.

Bu hafta yönetmenlik oynama sırası ona gelmişti. Şansına oldukça kesilmesi gereken bir film bulmuştu çocuklar. Aslında her şey gibi bu da Allah'ın bir sınavıydı, farkındaydı, ama zor bir sınavdı, filmi seyrederken başroldeki kızdan gözlerini alamamıştı bir türlü. Kısa siyah saçlı, bebek yüzlü kızcağızın tatlı tavırlarından çok etkilenmişti. Makaslamadan önce bazı sahneleri yeniden seyretmişti ağır çekimle, fazla açık olmayanlarını yani. İşlediği günahın bilincindeydi, içi yanmıştı, yine de kendine engel olamamıştı işte.

"Çok zayıfsın Cafer..." diye hüzünle mırıldandı.

Bir daha bu işi yapma, nefsini yenip konuş diğerleriyle, anlat zayıflığını, sana vermesinler böyle görevleri bir daha. Hizmet için bile olsa ikinci defa bu günahı işlemeye dayanamam...

Belki de evlenme çağı geldi çattı çoktan. Bundan kayıyor ayakları. Hizmet Hizmet diyerek hep kaçtı evlilikten, abilere kulak tıkayıp bu yaşına kadar erteledi. Cemaatten bir kızla başgöz olup kendini güvenceye alsa mı artık?

Evlenmek zaten sünnet, diye geçiriyor içinden. Hocaefendi evlenmediyse omuzlarındaki yükün ağırlığından, vakit bulamamasından. Sen kimsin ki? Sana ne oluyor...

Evliliği düşününce ufak da olsa bir ürperti sardı genç adamı. Sırtından aktı geçti, soğuktan değildi, bunun farkındaydı. Kalan hayatını bir kadınla geçirme düşüncesi onu tedirgin ediyor galiba. Her şey değişecek o zaman, sorumlu olduğu bir eşi, çocukları olacak, kendini tümden cihada adayamayacak. Hizmet'ten bir

kadınla bile evlense yok çocuğun hastalığı, yok okul taksidi, yok aile ziyaretleri, başına bin türlü iş alacak. Şu anki gibi mutlu olur mu acaba? Hoş, kendisi gibi binlerce şakird için de aynı şey geçerli, hepsi evleniyorlar zamanı gelince ve mutlu oluyorlar. Bu tedirginlik neden o zaman? Şeytan vesvesesi, başka bir şey değil.

Gene de ürperiyor işte, elinden gelmiyor daha iyisi. Alıştığı şu hayattan uzaklaşmak düşüncesi onu yoruyor.

Zayıfsın Cafer...

Belki böylesi daha iyi bile olur, birçok şakird Hizmet'e eşleri sayesinde daha bir sıkı bağlanıyorlar. Çoğunun karısı kendilerinden daha düşkün cemaate. Kocalarının kayıp gitmesini önlüyorlar.

İçeriden bir koşturmaca sesi geldi. Ardından gür bir kahkaha. Kulak kabarttı, odaklandı, sesleri çözdü, çocukların futbol oynadıklarını anladı. Türkiye'de cemaat yurdunda kalırken, arkadaşlarıyla yaptıkları maçları hayal etti bir an. Ayaklarında çoraplar, kâğıttan toplarla, koltukları kale direği niyetine dizerek. Sıcacık gülümsedi. Epeydir futbol oynamamıştı, özlemişti galiba, o zamanlar çok iyiydi forvette.

Dudaklarının arasından bir avuç duman daha kaçtı. Soluklaşarak yükseldi, sonunda yok oldu. İyice üşümüştü, az sonra içeri girmeye mecbur kalacaktı, halbuki dışarıda durmayı seviyordu, enginliği seyretmeyi. Kafası dinleniyordu burada, içerideyse okulun türlü türlü derdi onu bekliyordu. Keşke şu yaban elin kışı biraz daha yumuşak geçseydi.

Ani bir çarpma sesi duydu. Sanki biri cama toslamıştı. Meraklandı, başını çevirip baktı, pencereye yapışmış iki genç gördü. Gülüyorlardı, bakışları yerdeydi, kıpır kıpırdılar. Kâğıttan top için mücadele ediyor olmalıydılar. Biri Mehmet'ti, geçen ay Türkiye'den gelen mübarek şakird, öğretmenlere yardımcı oluyordu işlerinde. Öksüz bir çocuktu, gözünü cemaatte açmıştı, çekirdekten yetişmeydi. Diğeriyse Rus öğrencilerden biri, Andre.

Andre'yi görünce aklına dün akşam, yatsı namazından sonra yaptıkları istişare geldi.

Ah haylaz çocuk... İlla başımı ağrıtacaksın, öyle değil mi?

İyi bir öğrenciydi Andre, burs veriyorlardı, ileride Boğaziçi gibi meşhur bir Türk okuluna girmesine yardımcı olacaklardı kısmetse. Hizmet'e ayak uydurur görünmüştü ilk başlarda. Hatta sık sık Hocaefendi'den laf açmış, iman esaslarına dair sorular sormuştu durup dururken. Bir arayışta gibiydi, öyle hissetmişti. Türkçe'yi ve Milli Marş'ı çok çabuk sökmüştü, bu da mutlu etmişti onu. Yakında Türkiye'den bir heyet gelecekti, çoğu ehl-i dünya gazetelerden. Cemaati şirin göstermek için bu ziyaretlere katılan gazetecilere su gibi Türkçe konuşan, İstiklal Marşı'nı ezbere okuyan yabancı öğrenciler tarafından gösteri yapılırdı. Çocukların çoğu söylediklerinin anlamını bilmiyor, sadece sevgili abileri mutlu olsun diye, bir şarkı ya da oyun havasında okuyorlardı marşı ama olsun. Gazetecilerin milli damarı kabarıyor, Hizmet'in okulları ve Hocaefendi hakkında güzel yazılar kaleme alıyorlardı döndüklerinde, ülkenin dört bir yanındaki cemaat faaliyetleri kolaylaşıyordu böylece. Bu heyetleri gezdirirken, müspet buldukları çocuklara Türkçe'den çok daha güçlü olarak İslam'ın, cemaat kültürünün ve Hocaefendi'nin ulviliğinin öğretildiğini pek anmıyorlardı doğal olarak.

Düpedüz kandırıyoruz insanları, diye düşündü, başını iki yana salladı. İnsanları cehennemden kurtarmak için kandırmak gerekmesi garipti.

Andre iki ay önce namaza başladığı zaman dünyalar Cafer'in olmuştu. Birini cehennemden kurtarmışlardı, bu ne mutluluktu Yarabbi! O gece yatağında huşuyla ağlamıştı, kimseden saklanmadan. Aslında biraz şaşkındı, yerel makamlarla sorun yaşamamak için İslam'ı çok konuşmazlardı Rus öğrencilerle. Yapmaya çalıştıkları, onların ve ailelerinin kalbini kazanmaktan ibaretti. İslam'ı tebliğ ederek değil temsil ederek gönüllerine sokmaktı. İleride üniversiteyi Türkiye'de okurlarsa, orada daha açık davranabilirlerdi elbet. Yine de bu beklenmedik gelişmeye çok sevinmişti.

Ama Andre son günlerde kendisini üzmeye başlamıştı. Geçen sabahki olay da bardağı taşıran damla olmuştu.

Çocuk cemaati resmen kullanıyordu, bundan şüphelenmeye başlamışlardı zaten, dün de haklı çıkmışlardı kaygılarında. Sabah namazına kaldırdıklarında ben kıldım demiş imamına, ama tüm geceyi Kur'an okuyarak geçiren bir şakird varmış odada, önce sessiz kalmış, imam sıkıştırınca, çocuğun ahiretini kurtarmaya çalışıyoruz bu gıybet olmaz deyince, çıkarmış baklayı ağzından, namaza kalkmadığını söylemiş Andre'nin. Bu yalan ilk falsosu da değildi hani.

Cemal öğretmen, çıkarları için Hizmet'i kullananlara tahammül edemezdi, esnafın parasını boşa harcayamayız, keselim bursunu, ayrılsın okuldan ne hali varsa görsün fikrindeydi. Ama o ve diğer öğretmen Serhat, biraz daha bekleyelim, belki konuşup yola getiririz diye düşünüyorlardı. En azından bu ortamda günahtan uzak kalıyordu çocuk. Hem zamanla şakirdlerin ruh ikliminden etkilenmesi de mümkündü. Sağda solda okul hakkında kötü konuşan bir öğrenci ve ailesi, yerel makamlarla işlerini zorlaştırabilirdi.

Derin bir iç çekti, yaşadığı ilk hayal kırıklığı değildi bu. İnsan bir kere imamlığa başlayınca alışıyordu böyle şeylere.

Sonra aklı başka bir konuya gitti. Cemal'i düşününce dünkü istişareden sonra, yalnız başlarına çaylarını içerlerken söyledikleri gelmişti aklına. Kaşlarını çattı.

Şeriat mı? Neden şeriat isteyelim ki Cafer? demişti mübarek. Şeriat gelirse ne olacak, zorla namaz mı kıldıracağız insanlara? Evlerin içinde olanlara nasıl karışacağız, polis mi dikeceğiz herkesin başına? Hem insanlar içlerinden gelerek namaz kılıp oruç tutuyor, şeriate uygun yaşıyorlarsa, yönetimin adı ister cumhuriyet olsun ister başka bir şey, ne fark eder ki? Bizim derdimiz bu olmalı. Birer birer insanları kazanmak. Bugüne kadar devlete hâkim olmak isteyenler hüsrana uğradı hep, halbuki biz sürekli güçlendik, güçleniyoruz, demek ki doğru yoldayız. Devlette sadece işimizi kolaylaştıracak, engelleri temizleyecek kadar güçlü olalım yeter. Günbegün çoğalmıyor muyuz zaten? Bak gazetenin tirajı kaçtan kaça geldi son yıllarda. Gün gelecek bu altın nesil

devleti olmasa bile halkın gönlünü tümden fethedecek. Ondan sonra tepedeki kukumavlar düşünsün dursun.

Kendi içini dinledi, bu sözleri tarttı, ne düşünüyordu gerçekten? Bir sessizliğin ardından cevabı duydu, bu dünyayla pek ilgilenmiyordu, içtendi, sadece ahiretlerini kurtarmaya çalışıyordu insanların. Devlet mevlet umurunda değildi, rejimin adı ne olursa olsun. Allah'ın rızasını kazandıktan sonrası dert değildi. Ama cemaatin içinde azınlık mıydı, çoğunluk mu, ondan emin olamıyordu. Arada bir siyasi konuşmalara kulak misafiri oluyordu ve bu hoşuna gitmiyordu.

Düşen karlara baktı dalgın dalgın. Çok güzel görünüyorlardı.

"Ey Cemil Allah," dedi boşluğa huşu içinde. "Hayırlısını sen bilirsin Yüce Allah'ım."

Birden kapı açıldı, içerideki maçın gürültüleri dışarı taştı. Birbirine karışmış tanıdık sesler. Başını çevirip baktı, Kırgız öğrencilerden birini gördü, ufak tefek şişman bir çocuk, elinde uydu telefonunu tutuyordu.

"Hocam seni arıyorlar. Türkiye'den. Annenizmiş."

Heyecanlandı. Kalbi küt küt attı. Bir şey söylemeden gitti, telefonu aldı, başıyla çocuğa teşekkür anlamında bir işaret yaptı, kapıyı kapayıp pek de düşünmeden az önce durduğu yere döndü. Telefonu kulağına götürürken kalp atışları daha da hızlanmıştı.

"Annecim? Cafer ben. Nasılsın annecim?"

Karşıdan hıçkırıkla karışık bir kadın sesi duyuldu. Yorgun ve yaşlı.

"Ağlama annecim, iyiyim ben. Nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Ağlamıyorum, ağlamıyorum," dedi kadın, ama ses tonu onu yalanlıyordu. Cafer bunu yüzüne vurmadı.

"Ah evladım... Yolunda yolunda, bizi merak etme sen. Nasılsın, soğuk mu oralar? Hasta falan olmadın ya? Yavrum benim gözümde tütüyorsun."

"Yok anne iyiyim ben. Sesin az geliyor birazcık bağır. Sen iyi misin, ya babam?"

"İyiyim kuşum iyiyim. Bir sesini duyayım dedim. Çok özledim. Baban aramama kızıyor biliyorsun. Dışarı çıktı, işi vardı, ben de hemen arayayım dedim. Gelmiyor musun Türkiye'ye, yok mu iznin falan?"

Kısa bir sessizlik.

"Bırakmıyorlar mı yoksa..."

"Aman anne, başlama yine," dedi Cafer kızarak. "Kim bırakmayacak, köle miyim ben burada! İşler yoğun sadece. Ama geleceğim yakında söz. Şu kış bitsin, yaz tatilinde bir haftalığına geleceğim. Öpeceğim o güzel ellerini. Çok kalmadı, sabret azıcık."

Kısa bir sessizlik daha.

"Ben de özledim sizi. Babam da iyi mi?"

"İyi kuşum o da iyi... Bildiğin gibi."

Bildiğim gibi, diye düşündü Cafer. Allah'tan uzak, namazsız niyazsız, içki kadehiyle. İyi adamdı, mert adamdı babası, buna lafı yoktu. Yıllarca devlet için çalışmış, adı bir kez olsun yolsuzluğa karışmamıştı. Boğazlarından haram lokma geçirmemişti çok şükür. Ama hayat boyu Allah'a doğru şekilde inanmayı becerememişti bir türlü. Babasının sonsuza dek cehennemde yanacağını düşündü, onu alevler içinde acı çekerken canlandırdı gözünün önünde, bitmek bilmeyen bir azapta, başına kaynar sular dökülürken. Eti kemiğinden sıyrılırken. Boğazına bir yumruk oturdu. Elinden bir şey gelmiyor olmasının acısıyla kavruldu içi. Azerbaycan'a gitmeye kesin kararlı olduğunu anladığı zaman, babası yüzüne soğuk bir ifadeyle bakmış, "Benim senin gibi oğlum yok," demişti tavizsiz. "O dincilerin kuyruğundan düşmeden gözükme gözüme."

Son sözü olmuştu. Yıllardır tek kelime konuşmamışlardı.

"Seni soruyor bana sık sık," dedi kadın oğlunun sessizliğini doğru yorumlayarak. "Seni çok seviyor oğlum. Ama gururuna yediremiyor işte. Sen de çok üzdün bizi ama. Dostlar, akrabalar, hiçbiri anlayamadı yaptığın işi. Biri seni sorduğunda eziliyor baban, ne diyeceğini bilemiyor."

Bir şey diyemedi Cafer. Allah için anne diyemedi. Boğazın-

daki yumruk izin vermedi buna. Havadan sudan konuşmaya başladılar, orada kar var mı, kuzenim Ali nasıl, Ahmet'lerin Hatice evlendi, söylemiş miydim, kıyafet neyin lazım mı...

Aynı anda, o Hizmet'in okuluna yakın bir yerde, tekir bir kedi önüne atılan irice bir balığı afiyetle midesine indiriyordu. Onu seyreden yağız bir balıkçının geniş ve sevecen gülümsemesi eşliğinde. Kaygısız, keyifli, biraz üşümüş.

Sadece bir kedi olabilmenin rahatlığıyla...

ne demek birdenbire
çıkıp geldi???

....

dediğim gibi P...
kapıyı açtım ve
karşımdaydı.

....

hadi hadi... yere bakan
yürek yakan seni! kim
bilir ne numaralar
çevirdin.

....

offf... bu ne P.?
kıskandın mı yoksa :-)

....

Hayır canım.gayet
iyi olmuş.yalnız
kalmandan
hoşlanmıyorum.

....

yalnız değilim ki ben!
sen varsın ya :-)

canım benim... sağ ol.
ama ne kastettiğimi
anladın. hadi anlat
olanları.

....

otele döndüm ve
neslihan hanımı
aradım. sonrası tam bir
sürprizdi!

DAVETSİZ MİSAFİR

hizeden üçüncü kez bekleme sesi gelince, Murat telefonu kapamaya niyetlenmişti. Neslihan Hanım evde değildi anlaşılan. Bunu pek şaşırtıcı bulmadı, kadın Türkiye'de geçireceği üç beş günde eve kapanacak değildi ya! Bir an, ya ona hiç ulaşamazsam diye korktu, adresi de almadım, salak kafam... Bütün bu yolculuğu boşuna yapmış olmak, Ahmet'le ilgili meraklarını gideremememek düşünmek bile istemediği bir ihtimaldi, kendine kurmayı planladığı yeni hayat için berbat bir başlangıç olurdu bu. Ömür boyu soru işaretleriyle yaşamak olacak iş değildi. Bu yüzden kapamadı telefonu, cesaret edemedi, dördüncü ötüşü bekledi, sonra beşinciyi. Tam umutsuzluğa kapılacaktı ki, karşıdan gelen soluk soluğa bir "Alo" içinde bahar rüzgârları estirdi.

"Neslihan Hanım?"

"Evet buyurun?"

Oh be... Neyse!

Kadının Türkçesi pürüzsüzdü. Buna biraz şaşırdı. Önceki konuşmalarında ne dediğini zor anlamıştı, kesik cümleleri uzun zaman dır yurtdışında olmasına yormuştu o akşam. Demek hatlardanmış.

"Ben Murat. Ahmet'in arkadaşı. Yarın için sizinle sözleşmiştik, hatırladınız mı? Beni Belçika'dan aramıştınız. Ahmet'in vasiyetinde bana teslim edilmesini istediği bazı şeyler varmış. Ben

dün geldim, Beyaz Otel'de kalıyorum. Onu söylemek için aradım. Bir de adresinizi almak için. Geçen sefer unutmuştum."

"Murat Bey, nasılsınız?" dedi kadın neşelenerek. Kelimeleri artık daha da netti. "Sesiniz iyi geliyor efendim, umarım siz de öylesinizdir! Gelebildiğinize çok sevindim inanın. Ahmet sizden öyle çok bahsederdi ki! Her zaman dostlukla yad ederdi sizi. Tanışmayı çok istemiştim, belki bir gün ikinizi Belçika'da buluşturmayı. Bunu hep hayal etmiştim." Sesi biraz kırıldı. "Kısmet değilmiş... Yarın öğlen sizin için uygun mu efendim? Evim Kavaklı'da, Şehitler Caddesi, 23 numara. Tam karşısında Migros var. Bir de camii, sanırım adı Ulvi Baba Camii. Kavaklı'ya gelin, kime sorsanız gösterir."

"Tamam bulurum," dedi Murat sevecenlikle. "Kavaklı'yı biliyorum." Muhatabının sesindeki sıcaklıktan etkilenmişti. Kırk yıllık dostuymuş gibi konuşuyordu kadın. Yarınki buluşma konusunda kaygıları eridi. Ahmet'in kendisinden sürekli bahsettiğini düşünmek içini ısıttı, yüreğinden bir güvercin havalandı. Hemen ardından yıllar boyu onun hakkında kimseyle konuşmadığı aklına geldi, P. hariç tabii, ona da yarım yamalak anlatmıştı, güvercin kös kös yerine döndü.

"Yarın öğlen oradayım. Ben de sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım bana birkaç saat ayırabilirsiniz, Ahmet'i konuşuruz biraz. Türkiye'den ayrıldığından beri görüşemedik onunla, bu zaman içinde neler yaptı, hep merak etmiştim."

Bir sessizlik oldu. Sonra Neslihan Hanım duygulu bir sesle, "Elbette Murat Bey," dedi. "Konuşacağımız çok şey var. Yarın öğlen on ikide bekliyorum sizi."

Telefonlar karşılıklı kapandıktan sonra, genç adam önündeki soluk yeşil duvara dalgın gözlerle baktı. Duvarda dostunun yüzü belirmişti sanki. Sık sık takındığı bilgiç ifadeyle oradaydı, şakacıktan yapardı bunu, kendisi bilirdi, başkaları ukalalık sansa da bu tavrı, onun umurunda olmazdı. Şöyle bir kaşını kaldırır, gözlerine, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun bakışı yerleştirir, yarım ağız gülerdi. Keratay yakışırdı da hani. Onu bunca zamandır ilk

kez bu kadar yakınında hissetmişti.

Yatağın kenarına oturdu, başını ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarının arasına soktu, gözlerini kapadı. Derin bir of çekti. İçinde, kayıp yılların acısı yanıp sönmüştü. Başka biri olmaya çalışarak geçirdiği o günlerin, hayatta en sevdiği kişiden uzakta kaldığı, ölümünde bile yanında olamadığı uzun yılların. Zifiri karanlık hoşuna gitti, dinlendiriciydi. Birkaç saniye öylece kaldı. Geçmişin, geleceğin, şimdinin acılarının olmadığı bir noktada. Hep orada olmak istedi bir an için.

Sonra hızla ayağa fırladı, böyle efkârlanmanın yararı yoktu.

"Şimdi yatmalıyım," diye söylendi başını sallayarak. Niye yüksek sesle konuştu, biri sorsa cevap veremezdi.

Gözü hâlâ cam sehpanın üstünde duran meyve suyu kutusuna takıldı, içi rahat etmedi, gidip aldı, tuvalet masasının altındaki çöp kutusuna attı. Pijamalarını giydi, yorganı açtı, dişini fırçalamadığını hatırlayıp banyoya yöneldi.

Tam o anda odanın kapısı iki kez tıklatıldı. Nazik vuruşlardı bunlar, zor duymuştu. Durdu, bir kaşını kaldırdı. Kapıya şaşkın şaşkın baktı. Birini beklemiyordu, burada olduğunu kimse bilmiyordu. Bir şey de sipariş etmemişti. Eee, o halde?

"Oda servisi," diyen yumuşak bir kadın sesi duyunca şaşkınlığı biraz daha arttı. Bir yanlışlık olmalıydı. Bu saatte amma iş! Çoktan uyumuş olabilirdi, öyle olsa yok yere uyanacaktı, biraz kızsa mıydı acaba?

Omuz silkip o yöne yürüdü. Sinirlense kendine zarar, sonra vicdanı sızlayacak. Merdivenlerde karşılaştığı görevli geldi aklına, şu sevimli genç kız, geçen hafta odaların düzeni değişti demişti, ben bile karıştırıyorum bazen. Galiba yine böyle bir karışıklıktı.

Kapıyı açtı.

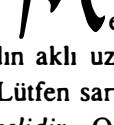
Dondu kaldı.

Bir adım ötesinde kollarını kavuşturmuş, başını yana kırmış, gülümseyerek duran genç kadın şu an görmeyi en son beklediği kişiydi.

"Murat Bey, öyle değil mi?" diye güldü kadın gözlerini çapkınca kısarak. "Odanızı şenlendirecek bir hatun sipariş etmişsiniz! Yaramaz adamsınız valla. Haberi yeni aldım, umarım fazla gecikmemişimdir!"

Sonra cevabı beklemeden içeri girdi, dudaklarını genç adamın şaşkınlıkla açılmış dudaklarına yapıştırdı.

SARI ÇİZGİLER

etro duraklarındaki sarı çizgileri bilir misin?" dedi kadın aklı uzaklarda. "Üzerlerinde kocaman harflerle şöyle yazar: Lütfen sarı çizgileri geçmeyiniz. *Çizgileri geçmek yasak ve tehlikelidir*... O istasyon boyunca uzanan çizgilere ne zaman baksam ister istemez kendi hayatımı düşünürüm. Hüzünlenirim elde olmadan. Benim dört yanıma da böyle çizgiler çekiliydi tüm yaşamım boyunca... Hayal ettiklerim, beni gerçekten mutlu edebilecek şeyler ise daima birkaç adım ötedeydi. Onları görebiliyor, ama gidip alamıyordum. Durduğum yerde, içim içimi yiyerek gözden kaybolmalarını seyrediyordum.

"Çünkü çizgileri geçmek yasak ve tehlikeliydi."

Derin bir iç çekti. Başını çevirip yanındaki adamın elanın tatlı bir tonunda, dinlendirici gözlerine dalıp gitti birkaç saniye. Sonra aynı sızıyla devam etti.

"Her zaman her yerde uyumlu olmam gerekiyordu. Bunun ne demek olduğunu hayal edebilir misin? Mükemmel olmalıydım, daha doğrusu, hep toplumun onayladığı gibi... Elbette, olur, bana uyar, sen nasıl istersen, fark etmez, konuşmalarım bunlardan ibaretti çoğu zaman."

"Kocandan mı bahsediyorsun?" diye sordu Murat. Yanı başında çırılçıplak uzanan kadının güzelliğiyle doyurdu gözlerini. Hâlâ biraz şaşkındı. Kendisini sersem hissediyordu. Sevişmenin yorgunluğundan çok sürprizin etkisindendi bu. Uzanıp kadının

omuz başını usulca öptü.

"Sadece ondan değil..." diye başını salladı Elif. "Keşke o kadarla kalsa... Çocukluğumu dolu dolu yaşasam belki evliliğime daha kolay katlanırdım. Eski güzel anılara sığınarak, bilirsin, bu avutur insanı biraz. Hevesimi aldım diye kandırabilirsin kendini belki. Ama benim bütün hayatım ukdelerden ibaret."

Kadın yan döndü. Erkeğin elini eline aldı. Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra gülümsedi.

Murat bu gülüşteki hüzne içlendi.

"İnsanlar en büyük acıları en sevdiklerine yaşatırlar daima, ne garip, değil mi?"

Murat ne diyeceğini bilemedi.

"Ailem dışarıdan bakıldığında imrenilecek bir aileydi. Hiç kavga etmeyen, her konuda hemfikir ebeveynler, kültürlü, maddi durumu fena olmayan, çocuklarına el kaldırmayan, ama sözlerini dinletmeyi de bilen. Ve akıllı uslu, sevimli bir kız çocuğu. Yani ben.

"Bizimkiler çocukluğum boyunca tek bir fiske vurmadılar bana. Tek bir fiske bile... Seslerini yükselttiklerini de pek hatırlamam. Dediklerini yaptırmak için buna ihtiyaç duymazlardı. Sevgilerinin baskısı beni yeterince uysal bir kız yapıyordu zaten.

"Bütün çocukluğum benim için yaptıkları fedakârlıkları dinleyerek geçti. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsin. Annem babamın yaptıklarını, babam anneminkileri anlatırdı hiç durmadan. Neredeyse her gün. Yemeklerden önce alınan birer hap gibi. Hastalandığımda iyi hastanelerde yatmam için babamın iki işte birden çalışması, annemin arabasını satması. Bebekken başımda geçirdikleri uykusuz geceler. Annemin beni bakıcıya bırakmamak için kariyerine ara vermesi... Beynim öyle yıkanmıştı ki, onları üzecek bir şey yapmamın korkunç bir günah olacağını düşünüyordum. Beni seviyorlardı, hem de çok. Öyle çok seviyorlardı ki beni benden fazla düşünüyorlardı. Canım yanmasın, kimse hakkımda kötü konuşmasın, bir yanlışım görülmesin, herkes beni iyi bilsin, tek dertleri buydu. Eskiden bunu benim için, benim iyi-

liğim için yaptıklarından emindim. Hiç sorgulamazdım onları.

"Ama şimdi düşünüyorum da... Belki de hepsi kendileri içindi. Kendileri bile bunun farkında değildi."

Bir eliyle alnına düşmüş saçlarını arkaya attı, Murat'a biraz daha sokuldu.

"Ne giyeceğime onlar karar verirlerdi. Arkadaşlarımı seçer, daima yakından izler, hoşlarına gitmeyen ilk davranışlarında görüşmemize yasak koyarlardı. Gideceğim okula, çıkacağım çocuklara, nerede nasıl eğleneceğime oylamayla karar verirdik, demokrattık yani! Tek sorun, onlar daima ortak karar alırdı, ikiye bir kazanırlardı! Ne kadar üzülsem de benim için bunca fedakârlık yapmış, beni bu kadar seven insanları kırmak gelmiyordu elimden. Ne ara sıra okulu ekmek, ne hoşlandığım çocuklarla gizlice buluşmak, ne onaylamadıkları filmleri seyretmek, ne onlar evde yokken arkadaşlarımı davet etmek. Hiçbir günah işlemedim. Harika bir evlattım ben.

"Ve ölesiye mutsuz..."

Başını çevirdi, pencereden dışarıya, çiseleyen yağmura baktı. Cama tutunmuş birkaç damla gördü. Aşağı kayıp kaymamakta kararsızdılar sanki.

"Bir süre sonra benim yerime karar vermelerine öyle alıştım ki, evleneceğim adamı bile onlar seçtiler. Görüşümü aldılar elbette. Ama fikir yürütmeye alışık değildim, olur dedim sadece.

"Harika evlat rolünden sonra harika eş rolünü üstlendim ve tahmin edebileceğin gibi muhteşem bir performans sergiledim. Sürekli sen bilirsin diyen bir kadın, Tuncay'ın da tek hayaliydi. O çok mutluydu. Ben de her zamanki gibi çok mutsuz. Ama bunu bir kez olsun yüksek sesle söyleyemedim. Bizimkiler birkaç yıl arayla, Tuncay ve ailesi de o kazada ölene kadar yani. Zincirlerimden kurtulduğum yılın ilk yarısı sudan çıkmış balık gibiydim. Aylar boyu ne yapacağımı bilemedim, doğru olanı, nasıl davranmam gerektiğini hep başkaları söylerdi o güne dek, ilk başlarda yalnız başıma ayakta duramam sandım. Ama sonra yavaş yavaş özgürlüğün ne güzel bir şey olduğunu fark ettim. İlk yıl zor geç-

ti, ikincisi daha iyiydi. Tuncay'ların şirketi kendi kendine yürüyordu, sağlam bir müdürleri vardı, güvenimi kazanmıştı, işin başında durmam gerekmiyordu. Dilediğim her şeyi yapabilirdim yani. Sonunda kendime dürüst olmayı başardım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. O güne kadar çok mutsuzdum ben!

"Çizgilerin ardında olanları öğrenmek istiyordum."

Murat bir elini Elif'in uzun kumral saçlarına soktu, başını şefkatle okşadı. Dinlediği öykü onu üzmüştü. Tanıştıklarından beri genç kadının onu şaşırtan davranışlarını yeni yeni çözüyordu, o delilikleri, her istediğini anında yapmaya çalışması, gözleri sehpanın üstünde duran papatyalara kaydı. Sadece teselli umuduyla uzandı, dudaklarından öptü kadını, sonra kendini biraz geri çekti. Yeniden sevişmek istemiyordu o an. Yalnızca dinlemek ve anlamak istiyordu.

"Buraya iş için geldiğin yalan mıydı?"

"Yoo, hayır," dedi Elif başını sallayarak. "Yalan değil valla, iş için geldim. Ama mecburiyetten değil. Bu toplantılar eğlendiriyor beni, ilginç geliyor. İnsanların beni sayması, adam yerine koyması. Fikirlerimi sorması falan. Ama kararları müdürlere bırakıyorum, onlara karışmam. Onlar da bunu bilir."

Omzunu silkti.

"Hem buraya yolum düşmemişti hiç. Bahaneyle geziyorum işte. Yapacak daha iyi bir işim yok."

"Peki beni nasıl buldun Allah aşkına? Oda numaramı nasıl söylediler sana?"

Elif kıkırdadı. Yaramaz bir çocuğa benziyordu o an.

"Sana burayı boşuna önermedik beyim. Müdürü yakın arkadaşım."

"Bana tuzak kurdun yani!"

"Evet, tam anlamıyla öyle!"

Genç kadın Murat'a sokuldu, başını göğsüne koydu, işaretparmağıyla göbek deliğinin etrafına çemberler çizmeye başladı. Bir küçülüp bir büyüyen çemberler. Murat heyecanlandı, ama hayır, gerçekten de sevişmek istemiyordu o an.

"Soyadını bilmiyordum. Beni tek düşündüren buydu. Neyse ki dün kayıt yaptıran tek bir Murat olmuş. Hoş, şayet dokuz tane de olsa bulurdum seni. Bir bir çalardım kapılarını. Bugüne kadar canımın çektiği hiçbir şey yapmadım. Artık engellere tahammülüm yok."

Genç kadın birden hüzünlendi. Çemberlerden vazgeçti, derin bir nefes aldı. Genç adam o an burnunun dibindeki saçları koklamakla meşguldü.

"İnsanın mutlu yaşayabilmesi için sevdiklerinin ölmesi gerekmemeli Murat... Böyle olmamalı.

"Böyle olmamalıydı."

İkisinin de beklemediği dört bip sesi birden dikkatlerini dağıttı. Biplerin biri uzun biri kısaydı. Cep telefonundan geldiğini çabuk anladılar. Elif hareketlenmedi, umurunda değildi, Murat bir an irkildi, başını çevirip uzansa alabileceği telefona baktı, kendisininki olma ihtimali yüksekti, ses sanki o yönden gelmişti. Meraklandı, ama kucağındaki kadına kıyamadı, boş verdi.

"Seninki mi?" diye sordu Elif alçak sesle.

"Benimki galiba," dedi Murat.

"Yani sevgilin mi demek istedim..."

"Hayır," diye güldü Murat. "Sevgilim yok."

"Peki o da bunu biliyor mu? Yani sevgilin olmadığını. Yoksa yazık kıza."

"Bir kız olduğunu nereden biliyorsun?"

Elif kaşını kaldırdı.

"Yol boyunca mesajlaşıp durdunuz. Yazdıklarını okurken çok duygulu gülüyordun. Yazarken de gözlerin ışıldıyordu. Benimle böyle iyi sevişmesen ufak da olsa bir tereddüdüm olurdu, ama sen normal bir erkeksin, yani cinsel anlamda, o zaman bu da bir kız olmalı. Başka açıklaması yok."

"Sen ve gözlemlerin..." diye güldü Murat.

Elif kolunu genç adamın beline sardı. "Eee, cevap ne?" diye sordu sevecenlikle.

"Biliyor. Sevgili değiliz. Ama çok özel bir arkadaşlık bu. İki-

mize de iyi geliyor. İki senedir devam ediyoruz sanırım. Bu yolculuğa çıkarken işimden ayrıldım, tüm dostlarımı geride bıraktım, bir tek ondan vazgeçemedim."

"Gerçekten özelmiş... Adı ne?"

"Onu bilmiyorum."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra Elif kendini uzaklaştırdı, uzandığı yerde dirseğinin üzerine abanıp Murat'ın yüzüne şaşkın şaşkın baktı. Gözlerinden doğru söyleyip söylemediğini okumaya çalışmıştı.

"Bu ne demek şimdi?"

"Amma da şaşırdın," dedi Murat gülerek. "Anlatayım. Aslında bu bir sır. Kimseye anlatmadım, ama sen bana bu kadar açık davrandıktan sonra saklayamam. Hem ondan bahsetmek hoşuma gidecek... İsmini bilmiyorum. O da benimkini bilmiyor. Sadece baş harflerimizi biliyoruz, ben ona P. diyorum o da bana M. Şimdiye kadar hiç görüşmedik, bir kez olsun konuşmadık. Sesi neye benzer, yüzü neye benzer hiçbir fikrim yok. O da aynı durumda tabii. Sadece yazışıyoruz."

"Peki nasıl tanıştınız?"

"Ekşisözlük benzeri bir sözlükte. Şu internet sözlüklerinden. Bilir misin?"

"Evet biliyorum. Douglas Adams'ı da bilirim hatta. Devam et sen."

"İşte öyle bir sözlüğe takılmıştım bir ara. Şirkette bunaldığım zaman girip bakıyordum. Çok seyrek yorum yazıyordum. Kullanıcı ismi P. olan birinin yazdıkları benim düşüncelerimin kopyasıydı sanki, ben de yazacak olsam aynı cümleleri kuracaktım. Bunu birkaç kez yaşayınca ona özelden mesaj attım. Cevap geldi, çok da şekerdi. Bir süre böyle devam ettik. Sonra baktık bu arkadaşlık bize iyi geliyor, birbirimize cep numaralarımızı da verdik. Ama tek bir şartla, sadece yazışacaktık, asla aramayacaktık. Birbirimiz için sır kalmaya devam edecektik. Hiç tanımadığın, görmediğin, bir yerlerde karşılaşsan sen olduğunu bilmeyecek birine karşı tamamen çıplak olabiliyorsun. Sevgiline karşı bile bu kadar

rahat davranamazsın. Ondan bile bir şeyler saklarsın. P. ile birbirimizden hiçbir şey gizlemiyoruz, buna ihtiyaç duymuyoruz. Bu da bazen öyle dinlendirici oluyor ki... Uçurumun kenarındayken tutunacak dal oluyor."

Elif gülümsedi. Duydukları hoşuna gitmişti. "Doğru seçim yapmışım," dedi imalı bir bakışla. "En doğru kişiye otostop çekmişim! Keşfetmekten mutluluk duyacağım kadar ilginç bir adamsın. Şu P.'yi biraz kıskanacağım galiba, ama olsun varsın."

"Bak canım..." dedi Murat zamanın geldiğini düşünerek. Gözlerini sıkıntıyla kıstı. Bunu şimdi söylese iyi olacaktı, içindeki fırtınayı dindirmeliydi.

"Sana bir gelecek verebileceğimden emin değilim. Çok tatlısın. Ama kafamda bir sürü şey var. Seninle tanışmadan önce kendime bir yol çizmeye hazırlanıyordum. Yol arkadaşı isteyip istemediğimi bilemiyorum henüz."

Sesi kırıldı.

"Seni üzmekten korkuyorum."

"İsteyen kim," diye omzunu silkti Elif. Duydukları onu neşelendirmiş gibiydi. "Sen çok iyi bir çocuksun bebeğim. Ama fazla romantiksin! Ne geleceğinden bahsediyorsun, ben seni tanımıyorum bile! Sadece hoşuma gittin, canım çekti o kadar. Bunu gözünde büyütme öyle, asıl beni yanlış anlarsan üzülürüm."

İşaretparmağının ucunu genç adamın elinde gezdirdi. Tek tek bütün parmaklara uğradı.

"Ama tanımak istiyorum. Sanırım bundan eminim. Gittiği yere kadar. Merak etme, ben bugüne kadar fazlasıyla üzüldüm. Artık kimsenin beni incitmesine izin vermem. Sen ya da bir başkası. Gitmek istediğiniz zaman gidersiniz beyler, dert değil." Bakışları boşluğa kaydı. "Bu benim için de geçerli elbet. Ben de sana hiçbir söz vermiyorum. Veremem. Bu yüzden dert etme bunları."

Sonra avucunu Murat'ın göğsüne koydu.

"Şu P. işi kafama takıldı... Bu tehlikeli de olabilirdi bebek. Sanal âlemde sapıklar da dolanıyor, biliyorsun. Arkadaş bulmak için riskli yol."

"Evet," dedi Murat bilgiç bir ifadeyle. Farkında değildi, ama o an tam da Ahmet'in aklında kalan ifadesini taklit etmişti. Bir kaş yukarıda, çarpık bir gülümseme. Bunu bilmediğimi nasıl düşünürsün diyen, ama aynı zamanda bu sitemin bir espriden ibaret olduğunu hissettiren, ışıltılı bakışlar. Hiç de fena durmadı yüzünde.

"Biliyorum, tehlikeli olabilirdi. Ama orada ilk karşımıza çıkanla dostluk kurmadık yani. Bu en fazla tanımadığın birinin arabasına binmek kadar tehlikeli küçük hanım! Hayatta her zaman risk vardır demiş bilge bir kız. Önemli olan derecesi!"

Elif kıkırdadı, yanakları kızardı. "Unutmamışsın..." diye mırıldandı duygulu bir sesle. Genç adama sokuldu, elini yanağına koyup dudaklarını dudaklarına birleştirdi.

Murat tadını sevdiği dilin ağzına girmesine izin verdi. Gözlerini kapadı, elini kadının sırtına koydu, aşağıya doğru her santimin tadını çıkararak ağır ağır kaydırdı.

Galiba şimdi sevişmeyi fazlasıyla istiyordu.

Rical ül-Gayb bir tasavvuf terimi olarak "üçler, yediler, kırklar" diye bilinen velileri ifade eder. Sufilere göre bunlar Gavs, Büdelâ ve Nücebâ'dan ibarettirler. Gavs kutb-ı a'zamdır. Sağında ve solunda bulunan iki imam ile üçleri oluştururlar. Büdelâ denilen veliler yedi kişidir. Nücebâ denilenler ise kırk. Bir görüşe göre velilerden üç yüzler de vardır.

Veliler âlemin dört tarafını korumaya memurdurlar. Velâkin bunların hiçbiri Gavs'ın kim olduğunu bilmez, onun kimliğine vakıf tek fani, üçlerden İmam-ı Yesar'dır. Gavs'ın ölümünde yerine İmam-ı Yesar geçer, onun makamına da yedilerden biri atanır. Büdelâ'da açılan boşluğu kırklardan bir veli doldurur, kırklara ise üç yüzlerden biri alınır. Üç yüzleri tamamlayan ise, istidadı nisbetinde tevhid ehlinden bir zat olur.

Yediler Yurdu adını bu inançtan almıştır.

Koyu gri duvarları, düz çatısıyla mahalle arasında, fazla göze batmayan bir binadır bu yurt, her daim sakin ve gösterişsiz. Bu yönüyle daha çok gürültüsüz bir fabrikaya benzer. Önünden defalarca geçseniz bir kerecik olsun başınızı çevirip içeri göz atma ihtiyacı hissetmezsiniz.

Halbuki kapıdan şöyle bir baksanız, göreceğiniz manzaralar üniversite öğrencilerine hizmet veren bir yurt için oldukça ilginçtir.

İlk başta kapının hemen ardındaki uzun ve yüksek ayakkabı-

lıklar ile yerde sıralanmış onlarca çift terlik şaşırtacaktır sizi. Yediler Yurdu'na ayakkabıyla girmek yasaktır. Bir keresinde müfettişin teki, "Devlet memuru teftiş yaptığı yerde ayakkabısını çıkarmaz!" diyerek bir hışımla dalmıştı içeri, doğal olarak kimse bir şey diyememişti, onun haricinde bu yasağın çiğnendiği görülmedi tarihinde. Çok özel bir sebepten göstermek istemezseniz çoraplarınızı, en azından size uzatılacak poşetleri geçirirsiniz ayakkabılarınıza, öyle kibar rica ederler ki bunu, yasak kelimesini kullanmalarına bile gerek kalmaz, kabul edersiniz.

Bir adım sonra yurdun zeminini görünce yaşayacağınız şaşkınlık, bu özenin sebebini anlatacaktır size. Yediler Yurdu'nun zemini baştan başa koyu yeşil renkte halıfleks kaplıdır, tertemiz, pırıl pırıl, merdivenler ve tüm odalar dahil. Bu, şakirdlerin dillere destan intizam merakından değildir, yanlış anlamayın. Yurdun her noktasında namaz kılınabilmesi içindir.

Bir sonraki şaşkınlığınızın sebebi, öğrenci odalarını gezmeye başladığınızda ders kitaplarından çok tefsir ve fıkıh ansiklopedileri, Kur'an ve cevşenler, Hocaefendi'nin ve Hizmet yazarlarının kitaplarını görmeniz olacaktır. Elbette odaların kışlalarla yarışan muntazamlığına, öğrenci mekânı demeye şahit gerektiren temizliğine edeceğiniz hayret, bu detayı fark etmenize izin verirse.

Yusufçuk şu an yurdun kapısından içeri fiyakalı bir selamın aleykümle giriyor. O, gördüklerine hiç şaşırmıyor, çünkü buraya belki yirminci gelişi. Ayakkabılarını çıkarıp önce on sekiz numaralı göze koyuyor, sonra karıştırmaktan korkuyor, doğum günü 14 Kasım olduğu için unutmayacağını umduğu on dördüncü göze geçiriyor. Rahat adımlarla hepsi onun gibi terlikli delikanlıların arasında koridor boyunca yürüyor. Önünden geçtiği kapısı açık bir odadan içeri bir bakış fırlatıyor, namaz kılan dört öğrenci görüyor, imamlık yapan üzerine sade bir cübbe geçirmiş. Yanından uzun boylu bir Kazak'la şişman bir Azeri çocuk geçiyor, Kazak heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor diğerine, kusursuz bir Türkçeyle. İki oda daha aştıktan sonra altın sarısı isimliğinde "BELLETMEN" yazan bir kapıyı usulca tıklatıyor.

"İçeri girin," diyor kibar bir ses.

O da öyle yapıyor.

"Ooo... Yusuf Beyler gelmiş," diyor otuzuna varmamış güleç bir adam. "Nasılsın mübarek?"

Elindeki erzak çuvalını yere bırakıyor, derin bir soluk alıyor.

"İyilik Tayfun abi. Selamın aleyküm."

"Aleyküm selam şakird. Hangi rüzgâr attı seni buraya? Bugün beklemiyordum."

Başıyla yerdeki çuvalı işaret ediyor. "İaşe getirdim abi. Esnaf bir dostum verdi. Bekletmeden getireyim dedim. Yumurta peynir falan var. Bal bile koymuş."

Tayfun duygulanıyor. İçli içli bakıyor sevimli delikanlıya. Ne iyi çocuk bu, keşke tam girse şu Hizmet'e, içine sindirse, ne yakışır!

"Allah razı olsun," diyor belletmen içtenlikle. Masanın üzerindeki imar planlarını alıyor, çekmeceye koyuyor. Aklının birazı hâlâ bu planlarda. Şayet para bulunursa birkaç yıl içerisinde Yediler Yurdu'nun çehresi tümden değişecek. Daha girişten itibaren İstanbul plazalarıyla yarışacak görkeme kavuşacak. Odalardaki kitaplıklara da kapak yapılacak el değmişken. İlk bakışta bir Hizmet yurdu olduğu anlaşılmayacak şimdiki gibi, bir sonraki yurt imamının işi daha kolay olacak. Para da bulunur elbet, hep bulundu şimdiye kadar.

O kim bilir nerede olur o gün... Belki de yurtdışındaki okullardan birinde.

"Buyur otur, bir çay iç. Acelen yoktur inşaallah. Laflayalım azıcık."

Hayır, acelesi yok. Şimdi sıcak bir çay da iyi gelir valla...

Havadan sudan konuşuyorlar bir süre. İşler güçler, futbol ve ekonomi. Hakemler büyük takımları yine kolladı bu hafta. Enflasyon epeydir durgun, öyle değil mi? İnşaallah kira zamlarına da yansır er geç. Sonra Tayfun her zamanki gibi lafı aynı konuya getiriyor.

"Sen de gelip şurda kalmıyorsun be Yusuf, üzülüyorum val-

la. Yurtta yaşamak hoşuna gitmeyecekse evlerden birine de yerleşebilirsin. Niye kira veriyorsun boş yere, anlamıyorum. Hem yemektir, temizliktir, dönüşümlü yaparsınız, bir başına zor olmuyor mu? Sen de bizim kardeşimiz sayılırsın."

Sessiz kalıyor Yusuf. Neden mi yalnız yaşıyor? Cemaat evlerinde niye mi kalmıyor? Cevabı belli, lakin bunu nasıl söyler adamcağızın yüzüne. Onu inciteceğini bile bile.

Şöyle mi desin, "Abi ya... Ben aslında sandığın kadar mübarek sayılmam!"

Kendini bir an ışık evlerden birinde cemaat olmuş farz ediyor. Gözünün önünde yanıp sönen sahneler. Üç beş kişilik bir safta el bağlamış. Canı kılmak istemediği halde ortama uymak için namaza durmuş. Herkes kılarken bir köşede oturmak daha beter olur, yüzlerine bakamaz sonra çocukların. Hem abiler de ev cemaatinden namaza katılmalarını bekler, en azından diğer şakirdlere kötü örnek olmamalarını. İçinden gelmediği halde secdeye varıyor, halıya değen alnı alev alev yanıyor. Dostlarını kandırmanın hayali bile kendini kötü hissettiriyor.

Yeni bir sahne. Bir kız arkadaşı ile buluşmuş, bir kahve içmiş, eve dönüyor şu an. Günün nasıl geçti sorusuna cevap kurguluyor kaygı içinde. Funda'yla takıldık diyemez ki imamın suratına kızarıp bozarmadan. Kimliklerini saklamak istemedikleri sürece kızların yüzüne bakmaktan, elini sıkmaktan imtina ederken onlar.

Şimdi de namaz sonrası derste. Ev imamı olan çocuk Hocaefendi'nin kitaplarından bir şeyler okuyor. Herkes öğrenmek için dinlerken o duyduklarını sorgulamadan edemiyor. Dilinin ucuna bin bir soru geliyor, ama tek tek yutuyor hepsini. Ortamın tadını kaçırmak istemiyor, kendi tadı kaçıyor.

Bu derslerden daha çok sıkıldığı tek bir şey varsa, o da okuma yarışmaları. O altını çizerek okur ne okursa, matematiğe fiziğe basmıyor kafası, ama bir metni sorgulamakta gayet başarılı bulur kendini. Anlamak için okur, her türden her yazardan, bu yüzden çelişkileri de kolay görür. Bazen birkaç sayfa okuması

tüm gününü alır onun, nasıl yarışsın diğerleriyle! Yarışmalarda kitabı anladın mı, sorguladın mı, var mı içine sinmeyen bir şey diye sormuyor ki abiler, kaç sayfa okudun diye soruyorlar yalnızca. Üzerinde fikir yürütmelerini değil, ezberlemelerini bekliyorlar şakirdlerden. İlgilendikleri çocukların sorularını yanıtlarken kullanabilecekleri hazır cevaplar öğrenmelerini. Ve elbette farklı cümlelerle de yazılmış olsalar, hep aynı şeyleri okuyarak düşüncelerinin kalıplaşmasını. Kötü bir niyetleri yok, bunu biliyor, yine de hoşuna gitmiyor bu. Ahiret kurtarmanın yolu buysa, düşünmeden ezberlemekse, tanrı bir insanı sonsuza kadar alevler içinde mi yakacak cennet bahçelerine mi sokacak, böyle belirleniyorsa, o zaman tanrıyla ilgili ciddi sorunları var demektir. Yusufçuk bundan sıkıntılı. Ya içine sinmeyen beklentileri olan bir tanrıya inanacak ya da bu yapılanların tanrının beklentisi olamayacağına.

Of yaa... Olacak iş değil bu.

Tanrı sevgisini riske atmaktansa Hizmet'e mesafeli durmak yeğ. Ama kopmak da istemiyor, seviyor bu çocukları.

Cevap bekleyen adama bakıyor, birden gülmesi geliyor.

"Sizi uzaktan sevmek aşkların en güzeli," dese mi?

"Abi ben çok alıştım yalnızlığa," diyor içtenlikle, en masum ifadesini takınarak. "Belki önümüzdeki sene. Bu yıl da böyle idare edeyim ben."

Belletmen ellerini önünde kavuşturuyor. "Peki mübarek," diyor, ısrar etmiyor. Daha önce defalarca konuştular bu konuyu, çocuğu bunaltmak istemiyor. Hem üzerlerine gidilince daha da uzaklaşıyor bu kıyıda duranlar Hizmet'ten. Tecrübeyle sabit bu. Dediği gibi, belki önümüzdeki sene... Aceleye gelmez birini kazanmak.

Kapının çalındığını duyuyorlar. Hemen ardından ikisinin de tanıdığı tok bir ses: "Tayfun abi ben Celal. Müsait misin?"

Belletmen, Yusuf'a bakıyor yan gözle. Özel bir şey konuşacak mıydın der gibi. Delikanlı anlıyor, bu ilgi hoşuna gidiyor, başını iki yana sallıyor sessizce.

"İçeri gel mübarek!"

Celal uzun boylu, geniş alınlı, zayıf bir genç. Gömlek üzerine ceket giymiş, bir de kumaş pantolon. Sarıya çalan saçları kısacık kesilmiş. Burnunun kenarında iri bir et beni var, ama çirkin durmuyor. Ona farklı bir hava kattığı bile söylenebilir. Yanında kendi yaşlarında iki delikanlı daha getirmiş. Şişman ve sevimli olanın ismi Cüneyt, ince çerçeveli şık bir gözlüğü var, favorileri uzun, gözleri ışıltılı, zekiyim ben diyor bakışları ister istemez. O da şakirdlerin genel tercihi olan kumaş bir pantolon geçirmiş ayağına. Kısa boylu, iri yapılı, kıvırcık delikanlı ise Metin. Hınzır Metin de diyebilirsiniz, hiç alınmaz. Lacivert kadife pantolonu ve balıkçı yaka kazağıyla diğerlerinin yanında biraz aykırı duruyor. Etrafa muzurluk peşinde bir çocuk gibi heyecanlı gözlerle bakıyor.

Yusuf üçünü de tanıyor. Zaten daima birlikte gezer bu çocuklar. En azından ona öyle rast geldi hep.

Şakird şakird kucaklaşıyorlar.

"Biz abone kampanyasına çıkıyoruz abi," diye bilgi veriyor Celal sakin bir sesle. "Kayıt fişlerinden alacaktık."

"Gazete var mı elinizde?" diye soruyor Tayfun. Masasının arkasına geçiyor, bir göz açıyor, fişleri çıkarıyor.

"Var abi. Kitaplardan da var. Açılır kapanır bir masa bile var. Bizim Metin amcasının dükkânından getirdi, sağ olsun."

Belletmen fişleri verirken aniden aklına bir fikir geliyor. Dönüp sessizce bekleyen Yusuf'a gülümsüyor.

"Senin işin var mı mübarek? Bizimkilere takıl istersen. Geçen sefer ayağın uğurlu gelmişti. Şu dergi kampanyasında, hatırlarsın, senin takım dört abone bulmuştu bir akşamda. Bir şey yapman gerekmiyor, arkadaşlık edersin Celal'lere. İstersen tabii."

Hayır, işi yok. Bu çocuklarla olmak hoşuna gidiyor, kibarlar, sevecenler, düşünceliler, neden olmasın? Hem kendini onlardan biri gibi hissettiriyor bu tür şeyler. Kurban derisi de bulur, gazeteye abone de. Tuvalet temizlemekten kahvaltı hazırlamaya, tüm şakirdlik işlerine katılmaya hazır. Yeter ki içinden gelmediği halde, içinden gelmediği şekilde ibadet etmek zorunda kalmasın, kendine olan saygısı zedelenmesin.

Metin masayı yükleniyor, Cüneyt örnek gazeteleri ve reklam afişini. Celal elinde fişler, yanında Yusuf'la arkalarından yürüyor. Yusuf'un gözleri afişe takılıyor bir an. Hocaefendi'nin kocaman bir resmi var afişte, beyaz güllerle çevrelenmiş, bir de kitaplarının kapakları. Gazeteye bu ay abone olanlara kitaplardan armağan edileceği yazıyor.

Bir camii çıkışında mevzileniyorlar. Masa kuruluyor, gazeteler yayılıyor, afiş asılıyor.

Hadi bismillah...

Metin, Celal ve Cüneyt aynı üniversitede okuyorlar. İkisi mühendis çıkacak, Celal Türk Dili ve Edebiyatı'nda akademisyen. Cüneyt pek belli etmese de biraz keyifsiz çünkü iki gün önce çok önem verdiği bir sınavı kötü geçti. İki gün sonra bir sınavı daha var. Oturup ders çalışmak istiyor aslında, ama gazeteye de okur lazım, abone lazım. Şakirdler burada sevap kazanırken o duramazdı ya yerinde! Hoş, belki de Metin haklı, ne demişti sabah: Hadi oradan mübarek, canın çalışmak istemiyor da ondan geliyorsun bizimle! Ders çalışmak da sevap sana aslında. Sonuçta cihad için okumuyor musun üniversiteyi, aynı şey değil mi? Seninki tembelliğine bahane!

Metin böyledir. Dümdüz söyler söyleyeceğini. Ama kalbi temizdir, Cüneyt bunu bilir. Kızamaz ona, hatta bazen de hak verir. Abiler istişarede birbirinize kardeş seçin, herkesin onu uyaracak, hatalarını gösterecek, gerektiğinde yakasından tutup Hizmet yoluna döndürecek bir dostu olsun yakınında, siz onu kollayın o sizi kollasın dediğinde, Cüneyt Metin'den, Metin Cüneyt'ten başkasını düşünmedi.

Celal ise her zamanki gibi, kendi halinde, biraz başına buyruk, fazlasıyla sessiz, ama hep azimli. Cüneyt onu sayar, Metin de hem sayar hem birazcık özenir ona. Cennette peygambere daha yakından bakacak o, der bazen içlenerek. Ama bir dakika sonra gene Cüneyt'in bildiği hınzır çocuk oluverir, Celal'in hizmet azmine yetişme hevesi çabuk söner.

Gelip geçenler çoğaldığı zamanlar şakirdlerin coşkusu da ar-

tıyor. Ellerinde gazete ve kitaplarla insanların önüne çıkıp, "Abone olmak ister misiniz?" diye soruyorlar güleç yüzlerle. Metin'le Cüneyt tipinden, duruşundan kendilerine yakın hissettiklerine sokuluyorlar genelde, Celal'in süzgeci geniş delikli, küpeli ve keçisakallı, parmakları yüzüklü bir adama bile çekinmeden soruyor. Bir keresinde önlerinden biri kız üç genç geçiyor, erkekler iri kıyım, belki bir üniversitenin kürek takımından. Uzun boylusu "Kolay gelsin şeriatçı gençlik," diye laf atıyor onlara üstten bir tavırla, yüzünde alaycı bir ifade. Yanlarındaki kız utanıyor, özür dilercesine bakıyor kaçamak. Şakirdler karşılık vermiyor, duymazdan geliyorlar, ama işittikleri hırslanmalarından belli. Daha bir gayretle sarılıyorlar yaptıkları işe. Abone olur musunuz cümlesi daha bir gür çıkıyor ağızlarından. Yusuf bir yandan onları seyrediyor, bir yandan taktikleri kapmaya çalışıyor. Belki sonlara doğru o da dener birkaç kere. Arada bir de muhabbetlerine katılıyor. Yani Metin ve Cüneyt'in sohbetlerine, Celal hizmete ara vermiyor ki hiç, o sevmez boş konuşmaları.

"Fifa 2005'te Blackburn Rovers'la Barcelona'yı dağıttım," diyor Cüneyt mutlu mutlu.

"Hadi oradan," diyor Metin. "Doğru mu söylüyosun?"

"Eh biraz yardım aldım," diye göz kırpıyor Cüneyt. "Forvete Raul'u transfer ettim. Orta sahaya Ronaldinho, Veron, Zidane'ı. Defansa da Roberto Carlos'u aldım."

"Babamı da alsaydın!" diye gülüyor Metin. "Adam bırakmamışsın be. Seninki Blackburn'la Barcelona'yı yenmek değil. Real Madrid'in adını Blackburn diye değiştirmek."

İkisi de gülüyorlar. Sohbet koyulaşıyor. Oyunun grafikleri üzerine bir muhabbet başlıyor. Yoldan gelip geçenler unutuluyor bir süre. Celal'in sesi yükseliyor çok geçmeden, "Abone olmak ister misiniz?" Şakirdler kendilerine geliyorlar, belki çocuk kasten yapmadı bunu, ama dünyaya döndürdü onları.

Hizmet'e döndürdü yani.

Bir süre sonra Celal üç, Metin ve Cüneyt de birer abone yapmış, sonuçtan memnun bir halde Yusuf'un etrafında toplanıyorlar.

"Ben acıktım yaa," diyor Metin. "Bir şeyler yiyelim."

"Bunları ne yapacağız?" diye masayı ve kitapları gösteriyor Celal. Biraz düşünüyor. "Ben burada beklerim, siz gidip yiyin bir şeyler. Sonra siz gelirsiniz ben giderim."

"Ayrılmayalım şakird," diye itiraz ediyor Cüneyt. "Ben fırından birkaç simit alayım atıştıralım. Zaten geç oldu, fazla durmayız artık. Akşam yemeğini yurtta yeriz."

"Yemekte bize takılırsın, değil mi Yusuf? Cüneyt haklı, Yediler'de yiyelim, maklube yapıcaz bugün. Bak başka yerde bulamazsın!"

Soruyu soran Metin. Cevap evet olunca seviniyor.

"Yemekten sonra birkaç el de Fifa oynarız! Bunlar beceremiyor bu işi, senin gibisi yok valla."

Yusuf gülüyor. Karşılık vermiyor. Tek derdinin oyun olmadığını biliyor çocuğun. Onu Hizmet sınırlarında tutmak istiyor hepsi, oyun olmasa başka bahane bulurlar. Akşam yurttaki çay sohbetine katılmasını da umuyorlar, bunun farkında. Yine de bu ilgileri hoşuna gitmiyor değil. Yani birinin onunla *gerçekten* ilgileniyor olması...

Celal simit almak için ayrılıyor, o uzaklaştıktan sonra nedense Yusuf kendini daha rahat hissediyor. Aslında Celal'i sever, ama çocuğun Hizmet'e düşkünlüğü açık konuşmasını engelliyor bazen, yanında soramıyor bazı şeyleri.

"Baksana Metin," diyor gülümseyerek. "Diğer gazetelerde Hocaefendi ile söyleşi yapıyorlar ardı ardına. Takip ediyor musun? Güzel şeyler yazıyorlar. Yavaş yavaş Hocaefendi'nin değerini anlamaya başladılar galiba."

Metin ve Cüneyt bakışıp gülüşüyorlar. Sanki soruyu komik buluyorlar. Sonra Metin, "Hem de nasıl!" diye başını sallıyor. "Nasıl etmem dostum, abiler her istişarede soruyorlar. Tüm şakirdlere söylendi, herkes ikişer üçer alıyor o gazetelerden."

Yusuf kaşlarını kaldırıyor, biraz şaşkın. Manken resimleri basan gazeteleri ikişer üçer alan şakirdler...

"Tirajlar artsın ki söyleşiler devam etsin," diye açıklıyor Cü-

neyt. "Hem niye o kadar güzel yazıyorlar sanıyorsun!"

Metin göz kırpıyor: "Ben fazladan aldıklarımı motorda falan bırakıyorum. Söyleşinin olduğu sayfa üstte kalacak şekilde. Bir kişi okusa kârdır."

"İyi fikir be," diye başını sallıyor Cüneyt. "Ben de öyle yapayım bari. Niye söylemedin ki önceden?"

Yusuf ses etmiyor. Gene de keyfi kaçıyor biraz. Bu iş pek dürüst görünmüyor ona. Çocuklara bunu hissettirmiyor.

Çok geçmeden Celal elinde dört simitle çıkageliyor. Güzellerini dağıtıyor, kendine en küçüğünü ayırıyor. Metin, onu bana ver sen benimkini al, diye ısrar ediyor, kabul ettiremiyor. Cüneyt de o simide talip oluyor. Yusufçuk bu tartışmayı seyrederken duygulanıyor.

Keşke kendini tümden koyverebilse, düşüncelerini susturabilse, simidin iyisini değil de kötüsünü almak için uğraşan bu alçakgönüllü, idealist, tatlı şakirdlerden biri olsa diye geçiriyor içinden.

Lisede harçlığını almak için onu tartaklayan, kavga edemeyişiyle dalga geçen, giydiği kıyafetleri alay konusu yapan arkadaşları geliyor aklına. En iyi notları almak, güzel kızlarla çıkmak, okul takımına girmek, diğer öğrencilere güçlerini kabul ettirmek için sürekli yarışan, bu arada ezdikleri ayakları hiç umursamayan.

Simitten bir ısırık alıyor, gözleri masadaki gazetelere kayıyor, hırslanıyor.

Doğru olan neymiş, bana ne be! Yeter!

Bugün o da en az bir abone bulmadan ayrılmayacak buradan.

ŞEHİRDE

uyruğuna ak düşmüş bir güvercin konduğu elektrik direğinden havalandı, iki kanat çırpışıyla yükseldi, geniş bir çember çizip bir apartmanın çatısına usulca yerleşti. Aynı anda orta yaşlı bir adam, elindeki ıvır zıvır dolu poşeti bir çöp vagonuna attı. Bir köpek, sırtını çeşme duvarına yaslanmış eski bir el arabasına sürterek kaşıdı. Kirli kuyruğu bir kez dikilip sonra yere indi. Kıvırcık saçlı bir çocuk, omzunda okul çantası olan sarışın arkadaşına yolun karşısından el salladı. Bir ağaçtaki kuş yuvasından minik bir dal parçası koptu, yere doğru dallara çarparak düşmeye başladı. Bir minibüs, yolcu almak için yavaşlayan bir taksiyi solladı, taksinin şoförü gayri ihtiyari başını çevirip baktı, minibüsün en arkasında oturan yaşlı bir kadınla göz göze geldi. Temizlik yapılan bir evin balkonundan aşağı birkaç damla su düştü, damlalar yere varmadan hemen önce, yaşlı bir adam bastonunu kaldırıma vura vura balkonun altından geçti. Bir delikanlı annesinin ölüm haberini aldı, bir kadın askerdeki sevgilisinden telefon. Sesi zor duyuluyordu adamın, ne dediğini pek anlayamadı, yine de sevindi kadın, hiç yoktan iyidir. Rüzgâr uzun pardösülü bir genç kızın başörtüsünden içeri sızdı, kulağını gıdıkladı. Bir ayakkabı boyacısı, önünden geçen takım elbiseli bir adama boyayalım abi diye seslendi. Bir bankanın bahçesindeki çiçek kümelerinden birine iri bir sinek daldı, karnı fena halde açtı. Bir kitapçıdan iki genç kol kola çıktılar, ellerinde kalın ki-

taplar vardı. Aynı anda uzun boylu, zayıf bir adam, satın aldığı film diskinin parasını sokak satıcısına uzattı. Buruşuk beş liranın ucunda kırmızı tükenmez kalemle bir yıldız çiziliydi. Rüzgâr kaldırımdaki kâğıt parçalarını havalandırdı, birkaçı yakın bir yere kondu, diğerleri caddeye savruldu, döne döne uçup tekerlerin altına yattılar, kâğıt parçalarından biri, bir gazetenin spor sayfasına aitti. Bir ağacın gövdesinde gezinen iki karınca, ilerleyebilmek için birbirlerine yol verdiler, aşağı inenin ağzında kendi boyu kadar bir çöp parçası vardı. Bir işadamı yolda yürürken çalan cep telefonunu açtı, numara gizliydi, karşıdan gelecek sesi bekledi merakla. İrice bir arı, park ettiği çiçekten kalkıp bir dairenin camına kondu. İçerideki çocuk ona gözlerini büyülterek, biraz da korkuyla baktı.

Kuyruğuna ak düşmüş güvercin yeniden havalandı. Hepi topu üç beş saniye sabredebilmişti.

Yine aynı anda, genç bir adam karşıya geçme niyetiyle geldiği sokağın köşesinde, kırmızı yandığını görüp durdu. En fazla otuz yaşlarındaydı. Orta boyluydu, hoş bir yüzü vardı. Spor bir ceket giymiş, ellerini koyu renkli kadife pantolonunun ceplerine sokmuştu. Düşünceli görünüyordu, bakışlarına hassas bir gözün seçebileceği hafif bir hüzün sinmişti.

Genç adam başını kaldırdı, trafik lambasına monte edilmiş ekrandaki geri sayıma baktı.

30... 29... 28...

Vakit öldürmek için etrafı incelemeye başladı. Gözleri önce yolun karşısındaki şık lokantaya takıldı. Cumhuriyetin ilk yıllarındaki binaları andırıyordu lokanta, ama yeni bir yapı olduğu panltısından belliydi. Önünde minik bir bahçe, bahçede çiçeklerin arasına serpiştirilmiş sevimli masalar vardı. Masalar şu an boştu, yazları keyifli bir mekân oluyordu herhalde, sevgililerin rağbet ettiği türden. O an lokantanın önünden bir baloncu geçiyordu. Yaşlı bir adam, omuzları çökmüş, başında eski bir kasket. Balonlar rengârenkti, özgürlüğe uçmak ister gibi ihtiyarın elindeki ipi geriyorlar, havada birbirlerine yapışmış halde sallanıyorlardı. Ba-

zılarının kulakları vardı, hatta birkaçı kedi suratlıydı, birinin gözleri Van kedisi gibi çift renkliydi, yeşil mavi, gevrek gevrek gülüyordu en tepede. Murat'ın bakışları lokantaya bitişik iş hanına, oradan da yüksek bir apartmana kaydı. Aslında binanın kendisinden çok yola bakan duvarını kaplayan reklam çekmişti dikkatini. Bir üniversiteye hazırlık dershanesinin afişiydi bu. Çok yakından tanıdığı bir dershane hem de... Nereye giderse gitsin Hizmet'ten bir izle karşılaştığını yeni fark etmişti, halbuki yıllardır görmezden gelirdi böyle şeyleri. Cemaatin finans kurumuyla ilgili haberleri, belediye otobüslerindeki gazete reklamlarını, yurtdışında açılan okullarla ilgili programları. Diğer kurumlardan bir farkları yokmuş gibi davranırdı, onu hiç alakadar etmiyorlarmış gibi, içlerinde olanları bildiği halde. Cenk'le karşılaşmak onu sandığından fazla etkilemişti galiba.

Bu dershanenin Ankara'daki şubesinde bir pilav gününe katılmıştı bir zamanlar. Üniversiteli bir öğrenci, canlı bir başarı örneği olarak hem çocukların gözünü boyamış hem de onlarla *ilgilenmişti*. Dershanedeki öğretmenlerden biri onu ve diğer arkadaşlarını selamlarken "Gazanız mübarek olsun şakirdler," demişti, bu hiç çıkmamıştı aklından. Yıllar boyu ne zaman düşünse yankılanmıştı beyninde.

Tanrım, ne de inançlı söylemişti bunu o adam! Basit bir dershane ziyareti bile cihattı gözünde.

Bakışları afişin üzerinde dolandı bir süre. Topluca bir yöne yürüyen siyah beyaz bir kalabalık ve onları ite kaka başka bir yöne gitmeye çalışan temiz yüzlü, ciddi ifadeli, hoş bir genç adam. Adam kalabalığın aksine renkli çizilmişti. Bu resim de dershanenin ismi kadar tanıdık gelmişti ona, cemaatin dergisinde defalarca karşılaşmıştı onunla. Şakirdlerin çoğu kendilerini böyle görüyorlardı işte, yanlış yönde yürüyen bir yığının içinde, onları yararak doğruya ulaşmaya çalışan azimli delikanlı... Altın nesil. Işık ordusu.

Cemaatin önemli bir bölümünü kızlar oluştursa, bu kızlar çoğu zaman erkeklerden azimli hizmet etseler de, geri plandaydılar

daima. Belki Hizmet'in kuruluş günlerinde gerçekten anlamlı bir simgeydi bu, bilmiyordu, ama şimdilerde, gazetelerinin tirajda üçüncü sıraya yükseldiği, Hizmet'ten bir kişiyle ya da izle karşılaşmadan tek gün geçiremediği bir zamanda, şakirdleri yalnız kovboy imajıyla bağdaştıramadı, sadece gülümsedi.

Azınlık sıfatından çoktan sıyrılmıştı onlar.

16... 15... 14...

Hiçbir şey düşünmeden o yöne bakmaya devam etti. Saniyeler aktı geçti.

9... 8... 7...

Gözlerini afişten koparıp dikkatini yola verdi. Bir belediye otobüsü geçti önlerinden. Yeşilin yanmasına sadece iki saniye kala, yanında bekleyenlerden biri kendini arabaların önüne attı, beyaz bir Honda Civic'e tehlikeli bir fren yaptırdı, sonra bir zafer kazanmış edasıyla yürüdü gitti.

"Salak herif," diye homurdandı adamın ardından bakarken.

Kırmızıda geçen arabanın ardından küfredersin ama.

Yeşil yandı. Dokuz on kişilik bir grupla birlikte karşıya geçti. Doğru hatırlıyorsa kendisini Neslihan Hanım'ın evine götürecek yöne doğru acelesiz adımlarla yürümeye başladı.

Dört adım önünde aynı tarafa giden genç bir hatun vardı, en fazla yirmi iki, yirmi üç yaşlarında. Kısa sarı saçlı, ufak tefek bir kızdı, ama hatları düzgündü. Özellikle de kalçaları... Dar kot pantolonu içinde göze hitap ediyorlardı doğrusu. O da bunun farkındaymış gibi biraz kırıtarak yürüyordu. Birkaç saniye pek de düşünmeden, güzel bir manzara seyreder gibi seyretti kızın kalçalarını, sanki kıpırtılı bir deniz. Sonra ilgisi kayboldu.

Aklı Elif'e gitti ister istemez. Onun kalçaları da güzeldi, hakkını vermeli.

Yol boyunca sıralı dükkânları seyretmeyi denedi. Bir bakkal ve bir cep telefonu dükkânından sonra, yere oturmuş, önündeki tartıyla bir nevi dilenen şirin mi şirin bir ufaklık gördü, altı yedi yaşlarında, yanakları kirden siyaha kesmişti. Ne de masum bakıyordu...

İçinde bir acı büyüdü. Derin bir iç çekti. Bakışlarını kaçırdı.

Elif onu etkilemişti gerçekten. Yıllardır hiç bu kadar istememişti biriyle olmayı. Üstelik bunun için özel bir şey de yapmamıştı kadın, sadece olduğu gibi, içinden geldiği şekilde davranmıştı. Galiba onu asıl çarpan da bu doğallığı olmuştu. Sürekli maskelerle dolaşılan iş hayatından sonra bu saflık baştan çıkarıcı gelmişti herhalde. Papatyaları atmadığını görünce ne de sevinmişti şeker şey! Boynuna sarılırken duygusal bir çocuğu andırıyordu.

Ona yaptığı teklif yabana atılacak gibi değildi doğrusu. Gel benimle çalış, en azından yakınımda ol, demişti gitmeden önce. Bu hiç de fena görünmüyordu şu an gözüne. En azından huyunu suyunu bilmediği, hiç yolunun düşmediği Edirne'ye yerleşmekten yeğ olduğu kesindi. Hoş, yatakta uzanmış, sevişmenin hazzıyla gevşemiş, kapıda dikilen kadının çapkın bakışını seyrederken gözüne her şey güzel görünürdü o an, bunu da biliyordu ya neyse. Madem yeni bir şirket deneyecekti, neden bu Elif'inki olmasın? Kız işlere pek karışmadığını, kararları müdürlere bıraktığını söylemişti. İyi bir satışçıya ihtiyaçları varmış sonuçta. Patroniçenin sevgilisi olarak anılmadığı sürece sorun olmazdı ilişkileri. Elif buna dikkat edeceğine söz vermişti.

Yerdeki yarısı yenmiş gofrete basmamak için adımı genişletti. Tehlike geçtikten sonra eski temposuna döndü.

Hem adı çıksa ne yazardı, profesyonel hayat hiçbir yerde muhteşem değildi ki zaten. İştekiler ne düşünecek diye mi dert edecekti yani. Birbirlerine çok sıkı bağlanmayacaklardı, bunu konuşmuşlardı. Kafası bozulursa çeker giderdi, vicdan azabı duymazdı, ardından ağlayacak değildi Elif. Kendi başının çaresine bakardı. Her açıdan baştan çıkarıcı bir teklif bu, niye şansını denemesin?

Yanından geçtiği bir müzik marketten hareketli bir şarkı taşıyordu. Bir an için düşünceleri sustu. Müzik içinden aktı geçti. Bu duygu hoşuna gitti, tadını çıkarmak için yavaşladı. Canı bir an durmak istedi, garipsenmekten çekindi. Melodi her adımda biraz daha geride kaldı, silikleşti. Sonunda kayboldu.

Şu küçük mutluluklar da olmasa...

Offf... Şimdi bunları düşünemem ben. Neslihan Hanım, Ahmet, emanet, hayatın anlamı... Şu Kavaklı da amma değişmiş. Camii yakınlarda olmalı.

Haklıydı. Çok geçmeden Ulvi Baba Camii alçakgönüllü bahçesi ve tek minaresiyle çıkıverdi karşısına. Gösterişsiz ama sevimli bir yapıydı. Camları kırmızı ve mavi ağırlıklı vitraylarla süslenmişti. Önünde iki yıllanmış çınar yükseliyordu. Avlusundaki çeşmelerde abdest alan genç bir adamla, gür beyaz sakallı, yetmişlerinde gösteren bir dedecik vardı.

Onları seyrederken kıldığı ilk namaz geldi aklına. Yirmi yaşında ilk kez alnını seccadeye koyduğu an. Bu gerçekten güzeldi, inkâr edecek değildi. Yüceldiğini hissetmişti, âlemlerin rabbının karşısında olduğunu; gözlerini kapamış, tanrının yanı başında durduğunu hayal etmişti, tüm kudreti ve güzelliğiyle. Cennet bahçelerinde gezinmişti hayalinde. Namazdan çıktıktan sonra, onu seyretmiş olan şakirdlerden biri, secdede en az on dakika kaldığını söylemişti hayranlıkla. Ona bir ermişe bakar gibi bakmıştı, bu da hoşuna gitmişti ister istemez.

Abdestini tamamlamak üzere olan adamı biraz imrenerek süzdü, biraz da özlemle, sonra başını iki yana salladı. Bir anlamı olduğuna yürekten inanmadıktan sonra faydası dokunmazdı ona. Şimdi denese eski lezzeti bulamayacağını biliyordu.

Sırf bazı ritüelleri yerine getirmedi diye onu korkunç azaplara, ateşler içinde yanmaya mahkûm edecekse tanrı, tapamazdı ki ona, içinden gelmezdi. Akıl almaz işkenceler, alevler, hiç dinmeyecek bir acı. İnsanların gaddarlığına dayanamazken onlardan acımasız bir tanrıyı nasıl kabullenebilirdi? Ahmet insanların insanlara ettiklerinin fotoğraflarını biriktirirdi ya, kutsal kitaplardaki cehennem sahneleri daha katlanılmazdı. Buna inanırsa tanrıyı sevemeyecekti. Halbuki onu sevmeye öyle ihtiyacı vardı ki...

Başını çevirdi, yola baktı. Beyaz bir minibüs geçti, hemen ardından arkasında pizza kutularıyla bir motorsikletli, kutulardan biri düşecekmiş gibi sallanıyordu. Yolun karşısında bal rengi es-

ki bir bahçe duvarı uzanıyordu, dibi biraz yosunlanmıştı. Cadde kenarındaki cılız ağaçların gölgeleri duvara vuruyor, rüzgâr dalları oynattıkça gölgeler kımıldıyordu.

Duvarın üzerine püskürtme boyayla eğri büğrü cümleler yazılıydı. Oraya buraya çiçeğe benzer şekiller kondurulmuştu. Yazıların birkaçını okuyabildi.

Müslümanlar kardeştir...

Irak'ta Katliama Son! Sosyalist Gençlik.

Zeynep sen benimsin, Çılgın K.M.

Fenerbahçe Cumhuriyeti...

Herkesin derdi farklı, diye geçirdi içinden. Gülümsedi.

Gözü ayakkabısına takıldı, bağcığı her adımında oradan oraya savruluyordu. Durdu, ayağını arabalar kaldırıma park etmesin diye dikilmiş demirlere koydu, eğilip bağcıklarını bağlamaya koyuldu.

Az ötede orta yaşlı, sakallı, hafifçe şişman bir adam, arkasında durduğu ayaklı tezgâhta ikinci el cep telefonu satıyordu. Karşısındaki kısa boylu spor ceketli delikanlıyla pazarlık ediyorlardı. Alışkanlıkla kulak kabarttı, satıcının sözlerine odaklandı. Birkaç saniye sonra yüzünü buruşturdu, "Tam bir amatör," diye homurdandı. Satış böyle mi yapılır be! Şimdi o olsa çoktan...

Bağcıkları iyice sıktı, kendini yola saldı.

Önünden geçtiği bir sanat galerisinin camekânına takıldı gözü. Kol boyunda heykellerle yağlıboya resimler yan yana üst üsteydi. Orta boy bir tabloda engin denizlerde yol alan, eski korsan filmlerini anımsatan bir kalyon gördü. Yelkenleri rüzgârla dolup şişmişti geminin, güvertesinde koşturan denizciler siluet halindeydiler. Sudan fırlamış, biri yükselen diğeri düşen iki yunus vardı, sanki kalyonun önünden kaçmaya çalışıyorlardı. Durup biraz seyretti onu, denizcilere imrendi. Onlarla ufuklara açılıp enginleri keşfetmek hoş olurdu, daha önce denemediği, tadını bilmediği şeyler yapmak. Yarın ya da öbür gün yapacakları başkalarının keyfine bağlı olmadan.

Yıllardır rüzgâra kapılmış, oradan oraya sürüklenen bir gemi

gibi hissediyordu kendisini. Biraz da geminin kaptanı olmak istiyordu galiba.

Yine kös kös gidip bir işe girecek ve kısa bir molanın ardından, daha az vahşi de olsa o anlamsız rutine devam edebilecek miydi gerçekten? Bu şekilde yaşayabilecek miydi?

Elif'e söylememişti, galiba o an farkında değildi, ama şimdi itiraf edebiliyordu, kendisi de genç kadından daha özgür değildi o güne dek. Belki farklı sebeplerden, ama hep birilerinin yolundan gitmişti. Önce Hizmet'in, sonra Ahmet'in, sonunda da hırs küpü patronlarının. Aklındaki soruların cevaplarını daima başkalarından kopya çekmişti.

O yapmaya heveslendiği sunumu şimdi düşününce, Cafer abinin sohbetleriyle Ahmet'in fikirlerinin bir karışımı olduğunu görebiliyordu. Belki de bu yüzden sonuna kadar götürememişti. Ne Cafer ne de Ahmet olduğu için...

Kollarını kavuşturdu, dirseklerini sıktı, içinden bir hüzün aktı geçti. Hava da amma soğuktu.

Kuyruğuna ak düşmüş bir güvercin bir elektrik direğine kondu.

YUSUFÇUK

İkindi vakti. Hava iyiden iyiye soğumuş. Yollar pek kalabalık değil. Yusuf gece Yediler'de kalmış, kahvaltıyı orada yapmış, biraz kitap okuduktan sonra çıkmış, hızlı adımlarla işe gidiyor. İşi yarım günlük, ancak bazı dönemler tam gün çalışıyor, pek para vermiyorlar, ama idare ediyor işte, ne yapsın.

Ağzında hâlâ akşam yediği maklubenin tadı var. En popüler şakird yemeği bu, kahvaltıların değişmezi patatesli yumurta sayılmazsa elbet. Pilav, et, salata, yoğurt, ayrı ayrı hiçbirine düşkün değil, ama usta elinden çıkmış bir maklubede buluştukları zaman tadına doyulmaz oluyorlar doğrusu. Yerde cümbür cemaat yemekten şikâyet etmeyeceği tek şey. Belki de Celal'in dediği gibi, biraz ihlas tuzu katmak gerekiyor kıvamı tutturmak için.

Bir elinde cemaat gazetesi, diğerinde kampanyada armağan edilen kitaplardan biri. Hem ayıp olmasın, hem de dostlarının abone sayısı artsın, abilerden aferin alsınlar diye o da abone oldu gazeteye. Yurttan çıkmadan önce az da olsa karıştırma fırsatı bulmuştu kitabı. Her zamanki gibi ilginçti, rutin hayatın hayhuyundan uzak, doğru ya da yanlış, ama kesinlikle farklı söylemler vardı içinde. Okuma isteği uyandırmıştı onda. Fakat şakirdlerin yaptığı gibi değil, ders kitabı yerine koyacak ezberleyecek hali yok, üzerinde düşünecek, cümlelerin altını çizecek, tartıp biçecek, başka söylemlerle kıyaslayacak, çelişkileri görmeye çalışacak, doğru

gelene eyvallah, aklına yatmayana yolun açık olsun diyecek.

Hiçbir şey düşünmemeyi başarabilse daha kolay bir hayatı olacak mutlak, ama onu beceremiyor işte. İlla bir at koşturacak beyninde. Bir gürültü kopacak. Yoksa rahat edemez, boşlukta hisseder kendini.

Atları düşününce aklına damlaları ampulden bir yağmur geliyor. Allah Allah bu ne alaka şimdi... Kafası karışıyor, nedenini anlamıyor bu çağrışımın. Sonra boş veriyor.

Kitabın kapağındaki takkeli, beyaz bıyıklı, temiz yüzlü ihtiyar adamın çehresine bakıyor. Dokunsan ağlayacak, hisli ve içten ifadesine. Gözleri çoğu zaman olduğu gibi dalgın adamın.

"Bu adam benim için kim..." diye geçiriyor içinden.

Televizyonda seyrettiği, kasetlerde dinlediği sanal biriydi, normal konuşmalarına şahit olmamış, çıplak gözle görmemişti. Bir imgeden ibaretti yalnızca. Halbuki o da zaman zaman hastalanan, gaz kaçıran, tuvalete giden, sümküren, horlayan, her insan gibi bebek doğmuş, her insan gibi belli bir yaştan sonra zihni yine bebekleşecek biriydi. Öyle olmalıydı. Hocaefendi'nin bebek halini hayal etmek onu eğlendiriyor, yerde emeklerken, yaramazlık yaparken, her şeyi ilk defa gören gözleri masum bir şaşkınlıkla kocaman açılmış.

Dershaneler, yurtlar, okullar, şirketler, bir basın imparatorluğu... Fikirlerini yaymaya hayatını adamış yüz binlerce insan. Bazıları belki devletin önemli kademelerinde, belki medyanın yönetim kadrolarında. Hocaefendi'nin ve danışmanlarının özel istişarelerinden birine katılmayı çok isterdi doğrusu. Esnafın ileri gelenlerinin, mesela şu futbol düşkünü armatörün katıldıklarına da kulak misafiri olabilseydi keşke. Bu kadar büyük bir gücü yönetenler kendi aralarında ne konuşuyorlardı acaba? Evlerdeki istişarelerden farklı konular olduğu kesin! Amerika'dan destek aldıkları gerçekten doğru muydu, bilmek isterdi.

Hocaefendi hakkında emin olmadığı çok şey vardı, ama bir konudan emindi, azmini takdir ediyordu bu adamın. Bir insan ömrü kadar sürede sıradan bir camii hocalığından nerelere gel-

mişti. Bu işe başlarken bir gün Papa'yla muhatap olacağını öngörmüş müydü acaba? Tüm olanlardan sonra, ilk günkü kadar içten kalabilmiş miydi? Güç insanı bozabilirdi, herkesi, ne kadar iyi niyetli olursa olsun. Böyle bir güce sahip bir insan bozulursa ne tehlikeli olurdu kim bilir... Aklına yakınlarda okuduğu bir söyleşi geliyor, Hizmet'ten ayrılmış üst düzey bir abi Hocaefendi hakkında kötü şeyler söylemişti, hemencecik de yasaklanıvermişti bu konuşma. O zaman gerçekten ürkmüştü bu adamdan ve ulaştığı güçten. Onu öven söyleşiler çarşaf çarşafken yerenlerin gün yüzü görmemesinden. Yine de eğer ilk günkü samimiyetini koruyorsa adam, düşüncelerinde, inançlarında, bunları yaymak için seçtiği yolda içine sinmeyen çok şey olsa da, yüreğine şapka çıkarırdı doğrusu.

Yanından geçtiği beyaz arabanın ön camına yansımış gökyüzüne takılıyor gözü. Bulutların ve maviliğin güzelliğiyle oyalanıyor biraz. İki kuş bir buluttan diğerine minik noktalar halinde uçuyorlar. Belki bir oyun belki bir ibadet. İnsan bunu nereden bilsin.

Akşam yurttaki sohbette, konuşmacı abi Hocaefendi'nin ilham aldığı o meşhur risalelerden parçalar okumuştu. O pek sevmiyordu bu risaleleri, fazla düz mantık buluyordu, hem çoğu zaman söyledikleri birbiriyle çelişiyordu. Hocaefendi'nin kendi kitapları daha az batıyordu mantığına.

Bu risalelerde Allah sık sık başka şeylere benzetiliyor, yaptıkları böyle temellendirilmeye çalışılıyordu. Bir komutan düşün diyordu mesela, basit bir komutan bile emrindekilerin onu dinlememesine çok kızar, tüm kainata hâkim bir komutanın tepkisi nice olur? Çocukçaydı biraz. Hele onun gibi azıcık olsun sorgulamaya cesaret edebiliyorsa insan.

Bu benzetmeler ona garip geliyordu, eski kelimelerle dolu cümleler de aklını karıştırıyordu. Daha garip bulduğu, aklı başında görünen insanların bunları hiç tartışmadan dinlemesiydi, yani Allah'ın yarattıklarına benzemediği zaten Kur'an'da yazıyordu, bunun da ötesinde Allah'ın tek bir sıfatı yoktu ki, komutana benzetilip işin içinden çıkılsın... Allah'ın sıfatları ayrı ayrı kişileştiri-

lerek açıklanmaya çalışılıyordu, halbuki Allah birdi, bu sıfatların hepsini aynı anda taşıyordu. Öyleyse bu benzetmeler anlamsız değil miydi?

Cebinden bir kutu, kutudan da bir sakız çıkarıyor, ağzına atıyor, çiğnemeye başlıyor.

Yol kenarında üç adam, bir çukurun etrafında kümelenmiş çalışıyorlar. Bir elektrik işi galiba. İkisi çukurun içine atlıyor, biri dışarıda kalıyor. Dışarıda duran orta yaşlı, üzerinde kahverengi bir kazak var, ellerinde portakal rengi iş eldivenleri. Gür bıyığı dudağının kenarlarında bitiyor. Yanından geçerken, "Kolay gelsin abi," diye sesleniyor ona sevecenlikle. Adam şaşırıyor, sonra gülümsüyor. "Sağ ol delikanlı," diye karşılık veriyor ışıl ışıl. Tanımadığı biriyle küçücük, tatlı bir paylaşım.

Adamın filmine katılıyor, tek bir kare de olsa, kendini iyi hissediyor.

Akşam bunları söyleyememişti. Arkadaşları öyle huşu içinde ve teslimiyetle dinliyorlardı ki sohbeti, ortama öyle tatlı bir hava hâkimdi ki bozmak istememişti. Ona kızarlar, dışlarlar diye korkmuştu.

Ah Hasan abi bir bilsen...

Sorular aklında kaldıkça içi rahat etmiyor. Bu yüzden ermişini, Hasan abisini belli bir mesafede tutuyor Hizmet'ten. Onu ve Aylinciği de *ilgilenilenler* listesine almasınlar diye. Kendi kafasında soru işaretleri varken sevdiklerini nasıl karıştırsın bu işe... Ama hayatının iki önemli parçasını birbirinden tamamen ayrı da tutamıyor. Bakalım daha ne kadar devam edebilecek bu can sıkıcı oyuna?

Yoldan bir ambulans geçiyor, sirenleri çalmıyor ama fazlasıyla hızlı, sanki bir yere yetişecek. Neyse ki cadde boş, önüne çıkan yok. Arkasından bakarken onu bekleyen kişi için dua ediyor.

O sırada gözü yol kenarında yatan bir buket çiçeğe takılıyor. İki çeşit çiçekten yapılmış buket öyle mahzun ve güzel görünüyor ki adımları yavaşlıyor, sonunda duruyor. Bir süre kararsız kararsız bekliyor, gidip alsa mı görmezden mi gelse?

Buket kim bilir ne zamandır orada. Herkesin yaptığı gibi yürüyüp geçebilir yanından, kimse ayıplamaz onu. Gece çöpçüler diğer pılı pırtıyla toplayıp kamyona atarlar nasılsa. Ama herkesin yaptığını yapması gerekiyor mu gerçekten? Bunun yanlış olduğunu bile bile... İçinden öyle gelmediği halde, sırf herkes böyle yapıyor diye? Bu kadarcık bir kararı kendin vermeyecek, başkaları ne yapıyorsa aynısını yapacaksan, varlığının ne anlamı var Yusufçuk? Ya daha önemli kararlarda ne yapacaksın?

İki adımda buketin yanında bitiyor. Eğilip alıyor, yakından bakıyor, çiçeklerin yapraklarına, minicik tomurcuklarına, narin dallarına. Her biri tek başına da hoşuna gidiyor.

Uzaktan ayrı güzelsin, yakından ayrı güzel... Bir şiir dizesi miydi bu, yoksa şimdi mi uydurdum?

Çiçeklerin hikâyesini merak ediyor. Düş kırıklığına uğramış bir âşık hayal ediyor ilkin, reddedilmenin gözyaşları içinde. Başka türlü de olmuş olabilir elbet. Mesela sevgilisine öfkelenmiş genç bir kız. Siniri geçince keşke atmasaydım çiçekleri diye efkârlanan, pişmanlık duyan. Hatta Arzu bile olabilir, neden olmasın? Ben Yusuf'u seviyorum itirafıyla yüzüne fırlatmıştır belki o züppe delikanlının.

Kes şunu. Arzu geçmişte kaldı!

Buketi burnuna yaklaştırıyor, kokusunu içine çekiyor. Çiçeklerin yapraklarına, tomurcuklarına, dallarına bir daha bakıyor, gülümsüyor. Kesin olan tek şey, çok güzel oldukları. Onları ne yapacağını bilemiyor, tekrar yere atmak olmaz, gönlü elvermez, işe de götüremez. Köşeye geldiğinde karşıdan karşıya geçmek için durakliyor. Yol boş mu diye bakınıyor, evet boş. Tam o anda ilerideki tabelayı görüyor: "Veli Dede Mezarlığı".

Hayatında bir kez mezarlığa gitti. Buna değil, bir başkasına, dedesinin mezarına çiçek koymaya. Aksi bir adamdı dedesi, babasıyla pek geçinemezlerdi, yalnız gitmişti o yüzden. Dediğim dedik bir işçi emeklisiydi, bir tek torununa gülerdi yüzü. Altmış sekiz yaşında, televizyon başında kalp krizi geçirdi yapayalnız. O an ne seyrettiği hep bir merak olacak Yusuf'un içinde.

Bunaltıcı bir ortamdı mezarlık, hiç sevmedi, bir daha da uğramadı. Nasıl olsa er geç kalıcı gelecekti, ne acelesi var? Şimdi düşününce o gün hissettiklerini hatırlıyor. Üzeri çiçeklerle kaplı mezarlar görünce orada iyi insanların yattığını hayal etmişti, geride bıraktıkları tarafından sevilen insanlar. Unutulmayan. Dedesinin mezarında hiç çiçek görmeyince hüzünlenmişti. Bir tanecik gül olsun bulabilmek isterdi orada, kendisinden başka düşünenleri de olduğunu bilmek. Bu onu mutlu ederdi.

Herhalde başkalarını da mutlu eder... Gidip çiçeksiz bir mezara bıraksa bu demeti?

Bunu düşünür düşünmez, her zamanki karamsar olasılıklar üşüşüyor aklına. Her seferinde olduğu gibi, onu fikrinden caydırmaya çalışıyorlar. Kötü niyetle değil belki, ama her kötülük niyetle olmuyor. Kıyasıya bir tartışma başlıyor.

Ya şirkete geç kalırsan, patron kızarsa, ya kuytuda bir serseri varsa, başına bir iş gelirse, ya çiçekleri bıraktığın mezarın ziyaretçileri seni görürse, yanlış anlarlarsa, hesap sorarlarsa...

Ne olursa olsun. Bu filmin başrolü onun. Kararı kendisi verecek.

Korkular susuyor. Yusufçuk muzaffer bir komutan edasıyla yönünü değiştiriyor. Alışkın bu iç kavgalara. Kafası hiç durmuyor ki. Acaba herkese böyle mi oluyor bir karar alacakken? Doğru olanı seçmek için böyle çırpınıyorlar mı onlar da, yoksa akıllarına ilk geleni mi yapıyorlar?

Bilmek isterdi.

Bakışlarını yolun karşısına dikiyor. Mezarlık az ileride, dallarını rüzgâra vermiş uzun selvi ağaçlarıyla onu bekliyor.

MEREYLİ İNTERNET

Murat, evi erken bulduğunu anlayınca, sevimli bir tabelayla kendini pazarlayan internet kafeyi kestirmişti gözüne. Tabelada ekranı patlak gözler ve yarım bir daire çizilerek gülümseyen bir yüze benzetilmiş iki bilgisayar vardı, biri KB biri MAC. Neslihan Hanım'ın evinin önünden geçti, elli metre kadar yürüdü, karşıya geçti ve "MEREYLİ İNTERNET" isimli mütevazı mekânın çoğu lise ya da üniversite çağındaki müşterilerine katıldı. İçeride yirmi kadar bilgisayar sıralıydı, yer oldukça hesaplı kullanılmıştı, bir tane daha sığdırmak zor olurdu. Üç-dört tanesi hariç hepsi doluydu o an, boş olanların ikisi bozuktu herhalde, ekranları kapalıydı.

Mereyli'nin benzerlerinden pek bir farkı yoktu, içeridekilerin de öyle. Her zaman olduğu gibi çoğunluk birbirine bağlı bilgisayarlarda oyun oynuyordu. Asker ya da terörist takımlarından birini seçip, sanal karakterleri yöneterek düşmanları avlamaya çalışıyorlardı. Sitelerde gezinen veya bilgi arayan yoktu o sırada, genellikle de olmazdı böyle yerlerde. Sadece biri, balıkçı yaka kazak giymiş kıvırcık bir oğlan, oyunlara dalmak yerine bir forumda söyleşmeyi yeğlemişti. Kendine "acemiasik" diye bir kullanıcı adı almış, mahlası "sirinkiz" olan bir başkasına laf atmakla meşguldü. Gerçekten de acemiydi, kız olabileceğini tahmin ettiği ilk kişiye yamanmıştı, onun sakallı bıyıklı, birilerini oyuna getirmek niyetiyle böyle bir mahlas seçmiş, genç irisi bir adam ol-

duğunu bilse keyfi kaçardı mutlaka. Gelin bunu söylemeyelim ona, kime yararı var?

"Beş numaraya oturabilirsiniz," dedi bir masanın ardında oturan iki delikanlıdan bıyıklısı. Sakin birine benziyordu, ama sol yanağında kavga hatırası gibi duran derin bir bıçak yarası vardı. Belki sadece bir kazadan kalmaydı, gene de insanda temkinli olma ihtiyacı uyandırıyordu. Murat'a üzerinde o anki saatin yazılı olduğu bir kâğıt parçası verdi.

"Çay ya da soğuk bir şey?"

"Bir çay fena olmaz," diye cevapladı Murat.

Yanına kırmızı bir 5 yapıştırılmış masasına yürürken, karşı duvardaki iki A4 dikkatini çekti. Üzerlerinde el yazısıyla "PORNO SİTELER YASAKTIR" ve "SAATİ 1 YTL. EN AZ YARIM SAATLİK ÜCRET ALINIR" yazıyordu.

Eh, oldukça makul.

Oyuna gömülmüş gençlerden biri bağırdı, arkasından da bitişik masalarda oturanlar.

"Oradan gitme, tam karşına çıkacak!"

"Vuruldum ya, niye gelmedin yardıma! Sattın ya!"

"Bravehearth kaç ordan!"

"Bomba attı lan herif!"

Masaya kuruldu, farenin okuyla internet simgesine çift tıkladı. Bir bilgi arama sisteminin logosu belirdi önünde, açılış ekranı olarak ayarlanmış olmalıydı. İnce bıyıklı delikanlı çayı getirip usulca masaya koydu, az önce verdiği kâğıt parçasına eğreti bir çarpı attı. Çayın dumanı üzerindeydi.

"Şekerleri alabilirsiniz," dedi Murat. "Kullanmıyorum."

Delikanlı ses etmeden denileni yaptı, uzaklaştı. Murat çaydan bir yudum aldı, kıvamı iyiydi. O an çayın tadı nedense çok hoşuna gitti, yutmadan önce ağzında biraz tuttu.

"Yeni bir oyun açalım abi ya... Bu çok karmaşık bi şey."

"Tamam ben açıyorum. Herkes çıksın."

"Ben çıkmam abi, niye çıkıyoz ya? Beceremeyen çıksın."

"Çıkıntılık yapma ordan!"

Sadece yakınlardan duyulan bir ses:

"Göt oğlanı..."

Murat, arama sisteminin giriş alanına kendi adını yazdı. Bunu çok sık yapmazdı aslında, ama o sunumdan ve sır oluşundan sonra dile düşüp düşmediğini merak ediyordu. Tamam tuşuna bastı, bir-iki saniyelik bekleme süresini heyecanla geçirdi. 1 sayfa ve 9 kayıt bulundu dedi ekran, sağ üst köşedeki minik harfli bilgi notuyla. Hızla göz gezdirdi, aralarında yeni bir şey olmadığını görünce sevindi.

Şirketteki başarılarıyla ilgili birkaç haber, derinlere gömdüğü anıları tazeledi. Zeynep ve Mustafa ne yapıyorlardı kim bilir şu an? İzinli değillerse işte olmalıydılar. Belki bilgisayar başında, belki çay odasında. Ya da fırsat bulmuşlarsa alt kattaki kafeye kaçmışlardır. Bu ikisini birbirine yakıştırırdı hep, Mustafa'nın da Zeynep'e karşı boş olmadığını biliyordu. Ama kız gönlünü hayırsız bir subaya kaptırdığından açılmıyordu çocuk. Ondan konuşuyorlar mıydı acaba arada bir? Belki aradan birkaç ay geçince, o yeni yaşamına onlar da yokluğuna alışınca bir mesaj atar, açıklardı durumu. En azından sağ salim olduğunu bilsinler, yazık.

Ya da... Belki yapmazdı, yapamazdı, o andan sonra artık bir anlamı kalmazdı, bilmiyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi. Tuşlara ağır ağır basarak, "Neslihan Ardıcı" yazdı, farenin okuyla ara simgesine tıkladı.

Birkaç saniye bekledi.

Hiç kayıt bulunamadı yazısı geldi.

İsmi yanlış yazdığını fark etti, kaşlarını çattı. Çaydan bir yudum aldı. "Neslihan Ardıca" diye düzeltip tekrar denedi.

A.R.T.'deyken yeni müşterilerle tanışmadan önce onları muhakkak aratırdı böyle sistemlere. Hedef kitle hakkında her türlü bilgiyle donanmak, satıştaki başarılarının anahtarlarındandı. Müşterinin ruhuna hitap etmesine yardımcı oluyordu. Ağızlarından girip burunlarından çıkmasına. Birini ikna etmek için önce onu tanımak, duygusal bir bağ kurmanı sağlayacak bilgiler edinmek faydalıydı, bunu biliyordu, Hizmet'teki tecrübesinin de katkısı

vardı bunda. Kazanmaya çalıştığı çocukla ilgili tüm detayları öğrenmesini salık verirdi abiler, okuduğu okullar, zaafları, hobileri, aile yapısı, gelecekle ilgili hayalleri, arkadaşları, eski aşkları, daima işe yarayan bir taktikti bu. Sadık müşteriler kazanmasına da yardımcı olmuştu yıllarca. Şirkettekiler bu taktikleri nereden kaptığını bilseler amma şaşırırlardı! Neslihan Hanım'a bir şey satmayacaktı kuşkusuz, yine de merak etmişti.

Sadece yedi kayıt. Birkaçı da yanlış.

Kayıtlardan biri ilgisini çekti. Büyük bir taşınmazın satışıyla ilgili bir haberdi, hayatı boyunca bir arada görmediği kadar büyük bir paraya, satıcı Neslihan Ardıca. Açık artırma tarihi üç gün sonrası. Eğer isim benzerliği yoksa, kadının Türkiye'ye gelmesindeki sebep bu olsa gerekti.

Gürültüsüz bir ıslık çaldı. Ahmet'in teyzesi epey zengin bir kadındı anlaşılan.

Karakter tahliline yardımcı olacak bilgi yoktu kayıtlarda, pek üzülmedi, fazla vakit kaybetmeden geri simgesine tıklayarak ekranı temizledi. Ardından biraz düşündü, birkaç harfte bir durarak, tereddütler yaşayarak, "Elif Atabey" yazdı. Ekrana boş gözlerle baktı bir süre. Çok geçmeden sil tuşuna basarak harfleri tek tek yok etti.

Yo, hayır, onun hakkında kendisinin söylemediği bir şey bilmek istemiyor henüz. Bu yoldan değil... Yalan söylemişse de bunu öğrenmek istemediğine emin. Bir süre mutluluk oyunu oynamayı tercih edecekti.

Zaten omuzda o kadar yük, zor atıyoruz adımları.

En sık kullandığı e-posta şirketinin adresini yazıp tamamı tıkladı. Ardından da posta kutusunu açacak şifreyi.

İşten ayrılırken bu e-posta adresini iptal ettirmemişti, aklına gelmemişti. Belki de gerek duymamıştı, şimdi hatırlamıyordu, o ara biraz sarhoş hissediyordu kendisini. Aklı yerinde değildi pek. Daha çok duygularıyla yaşamıştı birkaç gün.

İşte orada duruyordu mesajlar, Mustafa'dan, patronlarından, neredeyse herkesten. Zeynep'ten dört ayrı ileti görmek onu duy-

gulandırdı, içi biraz ezildi. Okumaya cesaret edemedi, gözleri bir süre isimler üzerinde dolaştı, hiçbirini açamadan posta kutusunu kapadı. Belki bir gün. Ama şimdi değil.

Hesabı olan bankanın sitesine girip bir-iki taksit ödemesini halletti, cep telefonuna kontör yükledi. Ardından gazeteleri okumaya başladı, sonra işin kolayına kaçtı, tüm gazetelerden derleme yapan bir sitenin adresine tıkladı.

Yarılanmış çayından bir yudum daha aldı. Ne çabuk soğumuştu meret. Halbuki içerisi epey sıcaktı.

"Kaç oradan kaç kaç kaaaaç!"

"Hadi be! Nereden çıktı lan bu?"

"Dağıttılar olum bizi, ben öldüm."

"Siktir ya... Tam çömezsiniz valla. Futbolu açıyorum ben."

Ekranda gezinen gözleri bir habere takılı kaldı. Pek az kişinin dikkatini çekecek bir olaydı aslında, ne kan ne kavga ne siyaset, yine de onu sarsmıştı. İki kez okudu, yavaş yavaş, sindire sindire.

THA, Ali Recepoğlu

DENİZLİ'de Ankara Yolu üzerindeki Yalova Tekstil'in Outlet Mağazası'na asılan bikinili manken afişi, tepkiler üzerine indirildi. Mağazanın sahibi Rasim Kağanoğlu, "Beni kıran şey, bazı kişilerin telefon açıp, 'Sen orada karı mı satıyorsun? Sen dinibütün müslümansın, bu resimleri nasıl asarsın?, Denizli'ye yakışmamış' gibi sözleri oldu," dedi. Denizli'de daha önce de bir iç çamaşırı mağazası önündeki mankenlerin üzerleri tepkiler üzerine gazetelerle kapatılmıştı.

Enverpaşa Caddesi'ndeki Deste Giyim'in tabelasında bulunan iç çamaşırlı iki manken afişine bazı çevrelerin tepki göstermesi ardından ikinci tabela krizi yaşandı. Sevindik Mahallesi Hürriyet Yolu üzerindeki Yalova Tekstil'in sahibi Rasim Kağanoğlu, fabrikasının önüne bir süre önce mağaza açtı. Kağanoğlu, mağazada kendi ürettiği ürünlerin yanı sıra Sunrise mayolarının satışını da yapmaya başladı.

Kağanoğlu, mayo ve bikinilerin tanıtımı için üzerinde bikinili bir mankenin bulunduğu dev bir afiş yaptırıp mağazaya astı. Ancak, iddiaya göre bir süre sonra mağazaya gelen ya da telefon eden bazı kişiler afişten rahatsız olduklarını belirterek indirilmesi yönünde telkinde bulundu. Kağanoğlu, tepkiler üzerine 6 bin YTL harcanan afişi indir-

mek zorunda kaldı. Gelen tepkileri anlayamadığını söyleyen işadamı Kağanoğlu, şöyle dedi: "Beni kıran şey, bazı kişilerin telefon açıp, 'Sen orada karı mı satıyorsun?', 'Sen dinibütün müslümansın, bu resimleri nasıl asarsın?', 'Denizli'ye yakışmamış' gibi sözleri oldu. Umreden yeni dönüp heyecanını kalbimde taptaze yaşarken duyduğum bu sözler beni derinden etkiledi. Bu yüzden Sunrise'ı arayıp insanları rahatsız eden resimlerin değiştirilmesini istedim."

Haber Murat'a dokunmuştu. Çünkü geçen yıl havaalanında benzer afişlerin kaldırılması için görevlilerle tartışan insanlara bizzat şahit olmuştu. Uluslararası bir satış toplantısından dönüyordu o gün. Bir kafede çayını yudumlarken şaşkın gözlerle seyretmişti yaşananları. Halktan insanlardı bunlar, ne İran'dan gelen devrim muhafızları, ne de muhafazakâr hükümetin kaymakamları. İnsanların kafası özgür olmadıktan sonra, kanunların özgürlük sağlamasının anlamı yoktu.

Belki Türkiye'de dini kurallara göre yaşamak hiçbir zaman zorunluluk olmayacaktı. Ama gidişat değişmezse, görünen o ki günün birinde çoğunluk bunu gönüllü yapıyor olacaktı.

Bakışları üç beş santim yukarı kaydı, bir sosyete partisinde dans eden gençlerin fotoğrafını süzdü. Binlik kıyafetler, mücevherler, muhtemelen parfümler altında gerçekte neye benzedikleri anlaşılmayan, aileleri istese şakirdlerin kurduğundan fazla okul kurabilecek, okuttuğundan fazla öğrenci okutabilecek genç kız ve erkekler. Azıcık daha mütevazı bir yaşam sürseler öyle çok şey değiştirebilirlerdi ki...

Birkaç spor haberinden sonra, bir bakanın Yemen'deki Hizmet okulunu ziyaret etmesiyle ilgili fotoğrafa takıldı gözü. Devletin temsilcisi eliyle yüzünün alt yarısını kapamış sessizce ağlıyordu. Tıpkı Hocaefendi'nin konuşurken, şakirdlerin onu dinlerken ağladıkları gibi, huşu içinde. Bir süre hiçbir şey düşünmeden seyretti fotoğrafı, nazarları adamın hatlarında dolaştı ağır ağır. Şu an hükümette kaç şakird vardı acaba, ya da mesela belediyelerde? Muhafazakâr kesimin en yetkin kadrosu olarak az olmasalar gerekti.

Bunlar onu neden bu kadar endişelendiriyordu? Hizmet yumuşak başlı, suçtan uzak insanlar yetiştiriyordu sonuçta, dindar kişilerde görülen aşırılıkları törpülüyor, onları yobazlıktan koruyordu yer yer. Altın neslin dünyasında onu boğan acıların, zalimliklerin pek yaşanmayacağını biliyordu. Ama aynı şey düzgün bir eğitim sistemiyle, sivil toplum kuruluşlarının katkısıyla, başka başka şekillerde de yapılamaz mıydı, bir yolu bulunamaz mıydı? Sırf halim selim insanlar üretiyor diye cemaatin yan etkilerini görmezden mi gelecekti yani? Özgür düşünceyi ve sorgulamayı kötüleyen, vaktin çoğunu ibadetle geçirten, kadın erkek arasına duvar çeken bu yapı tek çıkar yol muydu? İşin bir de doğru ve yanlış kısmı vardı ki, onun gibi düşünmekten kaçamayan, beynini susturamayanlar için bu da az önemli değildi.

Cenk'in mahzun yüzü geldi gözlerinin önüne. Kendini suçlu da hissediyordu galiba biraz. Kısa bir süre de olsa onlara yardım ettiği, destek verdiği için. Ama ne yapabilirdi ki, okulda ideallerden konuşan başkaları vardı da o Hizmet'e mi meyletmişti? Yo, hayır, bir suçlu varsa bu kesinlikle o değildi.

Canı sıkıldı, siteden çıktı.

Kendisinden önce bilgisayarı kullananların hangi adreslere girdiklerine baktı öylesine. Çoğunun porno siteler olması onu şaşırttı, gözü duvardaki A4'e kaydı. Yasak olmasına yasaktı, ama duvar dibinde, diğer masalardan, özellikle de kafenin sahiplerinden gizli bir yer olduğu için, bazı çocuklar buna cesaret etmişti demek.

Deminki düşüncelerle bunu birleştirince kendisini garip hissetti, ifratla tefritin dik âlâsı. Bir yanda mayo reklamında mayolu kadın istemeyenler, diğer yanda cinselliği pornolardan öğrenmeye çalışan veletler, hangisini yeğlerdi acaba? Bir kadın göğsü görmeyi kutupları keşfetmek kadar ilginç bulduğu zamanlarda o da bakardı böyle şeylere, biraz da yaşıtlarına ayak uydurmak amacıyla galiba. Zevk alır mıydı, bunu hatırlamıyordu.Şimdi rahatsız oluyordu böyle et pazarlarından, o duygusuz bakışlı kadınlardan. Hande'nin ya da Elif'in alımlı bir duruşunu, ışıltılı bir ba-

kışını tercih ederdi hepsine. Bir kadına sevgiyle dokunmanın hazzını keşfettiğinden beri, bunu öğrenmeden ömür tüketenlere üzülüyordu.

Gözü ekranın alt köşesindeki dijital saatin beyaz rakamlarına kaydı, zamanın dolmak üzere olduğunu görünce internetten çıktı. Yarım saatin ve çayın parasını ödeyerek kapıya yöneldi.

"Yine bekleriz abi," dedi ince bıyıklı ardından. Sesi nazikti, efendiceydi. O yara mutlak kazadan, başka bir şey olamaz... Ya da oldu da akıllandı mı?

"Kolay gelsin," diye cevap verdi arkasına dönmeden. "İyi günler."

Dışarıda hava sanki biraz daha soğumuştu. Rüzgârın sertleştiği ise kesindi. Yerdeki çöpler sürüklenmeye, bir-iki naylon poşet kendini kuş sanmaya başlamıştı. Olmadıklarını anladıklarında kös kös yere iniyor, sonra yeni bir hevesle havalanıyorlardı. İlerideki manavın kırmızı beyaz tentesi yerinden kopacakmış gibi sallanıyordu, sesi oraya kadar geliyordu. Yakında kar başlarsa çok şaşırmayacak.

İçeride bir gürültü koptu. Bir masadan diğerine bağrılıyordu.

"Futbolu açtım, girdin mi sen de?"

"Girdim girdim. Ben Arsenal'i aldım iyi bi şey seç."

"Manchester United! Hadi bakalım, hodri meydan!"

"Ben eve kaçıyorum ya, siz devam edin."

"Niye ulan! Yenilmekten mi korktun?"

"Sabahtan beri burdayız be abi."

"Yapacak işin mi var godoş?"

"Hatun var koçum. İki tane vurup evine göndericem. Bekletmeyelim!"

Ellerini ceplerine soktu, az ilerideki eve baktı dalgın dalgın.

Hadi bakalım Murat Bey...

Hodri meydan.

kapının önündeyim,
bana şans dile! içeri
girmeden cebi
kapatacağım, içinden
söyle yeter. benim
için çok özelsin P...
bunu daha önce yazdım
mı hatırlamıyorum
yazmadıysam şimdi tam
sırası. insan birini
seviyorsa bunu ona
söylemeli. sonra fırsatı
olmayabiliyor.

bunu ahmete de
söylemiş olmayı öyle
çok isterdim ki.

İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Okuldaki günü mü?" diye sordu Zehra.

"Hayır, şu partideki, seni dansa kaldırmıştım. O güne kadar okulda hiç konuşmamıştık ki gülüm."

"Konuşmuştuk," diye itiraz etti Zehra. "Sınavla ilgili bir şeyler sormuştun bana. Mehmet'le ders çalışıyordunuz, kaçırdığınız bir dersin notlarını istemiştin."

"Hatırlamadım valla," diye itiraf etti Ali. Güldü. "Vermiş miydin bari?"

Zehra pastasından bir çatal aldı, tadını çıkara çıkara yedi. Sonra başıyla onayladı.

"Vermiştim tabii! Sınıfın yakışıklısı benden bir şey isteyecek de yapmayacağım!"

"Hadi oradan," diye güldü Ali. "Sınıfta benden yakışıklı en az on çocuk vardı."

"Benim için değil..."

Ali içini çekti. Yarım ve duygulu bir gülümsemeyle karşısında oturan kızıl saçlı sevimli kızın gözlerine baktı. Orada gördüğü sevgi yüreğini ısıttı.

"Partide seni gördüğüm an işte bu demiştim... Hayatımın kadını bu. Sınıfta derslerden kafamı kaldırmıyordum pek, biliyorsun. Sağa sola bakmıyordum. O partide âşık oldum sana. Dans

eder misin diye sorarken kalbim öyle çarpıyordu ki... Hayır desen ne yapardım bilmiyordum."

Zehra gözlerini kaçırdı. Alt dudağını usulca ısırdı. 22 yaşında bir kız için sarsıcı sözlerdi bunlar. Bir an için aklına Hasan geldi, geçen yıl çıktığı çocuk, keyfi kaçar gibi oldu. O da böyle güzel şeyler söylerdi, hayatımın aşkı gibi büyük laflar ederdi, bir yıl sürmemişti hevesi, sarışın ve uzun boylu bir kızla görmüştü geçenlerde, belki ona da aynı şeyleri sayıyordu, bilmiyordu. Göz ucuyla Ali'nin içten ifadesine baktı, yok yok bu çocuk Hasan gibi değildi, farklı bir şeyler vardı onda.

"Ben de bütün yıl seninle tanışmayı hayal etmiştim," diye itiraf etti alçak sesle. "Partide yanıma geldiğinde çok heyecanlanmıştım. Dans ederken de öyle. Gözlerine bakamıyordum uzun süre, fark etmişsindir."

"Ben de bakamıyordum," diye başını salladı Ali. "Etraftan bizi kesenler gülmüştür halimize."

"Bunlar kesin âşık olacak demişlerdir."

Ali yine güldü. Zehra sevgilisinin dudaklarının çok güzel olduğunu düşündü. Portakal suyundan bir yudum alırken yanakları kızardı.

"Şu adamı tanıyor musun?" diye sordu Ali ufak bir rahatsızlıkla. "Sana bakıyor sanki."

Zehra başını çevirip çocuğun gözleriyle işaret ettiği yönü süzdü, onları gülümseyerek seyreden genç bir adam gördü. Yani en azından onları seyrediyormuş gibi görünüyordu ilk bakışta. Tanıdık gelmedi. Ali'nin sesindeki rahatsızlığı kıskançlığa yordu, bu hoşuna gitti.

"Yok tanımıyorum. Bize değildir canım, kafeye bakıyordur. Kafana takma sen. Etrafla değil benimle ilgilen!"

Delikanlının elini eline aldı. Ne de güzel parmaklardı bunlar. Vücuduna dokunduklarını hayal etti, sonra utandı, yaramaz kızdı vesselam. Ali hayallerini bilse hakkında ne düşünürdü kim bilir.

Gözlerini delikanlının gece karası gözlerine dikti.

Onun hayallerini bilebilmek için neler vermezdi.

Murat, zile bastıktan sonra oyalanmak için seyredaldığı sevgililer kendisine bakınca gülümsemeden edemedi. Mutlu insanlar görmek hoşuna gidiyordu. Bu çifte kumrular yine Elif'i getirmişti aklına. Onunla yaşayabileceği güzellikleri hayal etmişti birkaç saniye içinde. Kapının ardından ayak seslerini duyunca düşünceleri dağıldı. O yöne döndü, heyecanla bekledi.

Aklına bir kez daha çocukluk çağlarının oyunu düştü. Kapıya farklı âlemlere açılacakmış gibi baktı, arkasında yepyeni bir dünya saklarmış gibi, sonra bu görüntüyü alelacele dağıttı, hayır, şu an bulunduğu yerden fazlasıyla memnun, olmak isteyebileceği başka bir yer yok. Cevaplar orada değilse elbet.

Karşısında uzun boylu, ciddi ifadeli, yaşı yüzünden anlaşılan ama dinç ve dik duran, ihtiyar bir kadın gördü. Hafifçe topluydu kadın, sade bir elbise giymişti. Saçları beyaz.

"Neslihan Hanım?" diye sordu saygıyla.

"Murat Bey? Siz olmalısınız, tam vaktinde! Çok dakiksiniz efendim, içeri buyurun lütfen."

Neslihan Hanım'ın evi kendisine benziyordu, eski moda ama bakımlı mobilyalar, Osmanlı sanatından örneklerle süslenmiş duvarlar, beyaz kadife perdeler, dantel örtülmüş sehpalar, içeriye sade ve şık bir hava vermişti. Yerde kalın acem halıları seriliydi, insanda havada yürüyormuş hissi uyandırıyorlardı. Salonda, büyük ve rahat koltuklara oturdular. Aralarında sedef kakma, cam kaplama bir sehpa duruyordu. Altıgen sehpanın üzerindeki bakır tabak, rengârenk tespihlerle tepeleme doluydu. Kapısı aralık bir odada, bir köşeye atılmış minderlerle mütevazı bir şark köşesi gördü Murat. Şık bir kavukluk ile yerde gösterişli bir ibrik. Başka bir köşede içi dolu bir nargile bile vardı. Minderlerin arkasındaki duvara, Osmanlı'nın ihtişamlı zamanında İstanbul'u ve Boğaz'ı anlatan bir gravür asılıydı. Büyük kalyonlar, balıkçı gemileri, yeşil bir kıyı, tüm bu manzarayı çevreleyen yaldızlı Arapça yazılar. Güzel bir resimdi, en azından uzaktan öyle görünüyordu. Ona şehri gezerken gördüğü tabloyu anımsattı.

Evi kolay buldunuz mu, hava iyice soğudu gibi standart cüm-

lelerden sonra, Neslihan Hanım oturduğu yerde hafifçe eğildi, samimi bir ilgiyle, "Size ne ikram edebilirim efendim?" diye sordu. "Şaraplarım güzeldir. Ya da sıcak bir şey?"

"Hiç zahmet etmeyin," diye cevap verdi Murat.

"Ne zahmeti canım. Estağfurullah. Lütfen, ne alırsınız?"

Genç adam biraz düşündü. Sonra gülümseyerek, "Bir bardak kırmızı şaraba hayır demem," dedi.

Ev sahibesi odadan çıktığında, gözü minik bir minyatüre kaydı adamın. İki avuç genişliğindeydi, kâğıt üzerine yapılmış menekşe motifli iki ebrunun arasında, alçakgönüllü bir edayla duruyordu. İkisi yere bağdaş kurmuş, biri semada üç mevlevi dervişi vardı. Kollarını açmış, bir eliyle toprağı diğeriyle göğü işaret eden, kendinden geçmiş bir halde dönen dervişin yüzüne odaklandı kısa bir süre. Bir babanın uyuyan bebeğini ya da tutkulu bir âşığın sevgilisi seyrederken takınabileceği bir ifade gördü orada. Yerdeki mevlevilerin kucaklarındaki aşırı küçük çizilmiş ney ve kudümleri sonradan fark etti.

O sırada gözü köşedeki kümbet sehpaya, cam bir küllüğün ardında duran el büyüklüğündeki fotoğrafa takıldı. Bir an her şeyi unuttu. Oradan kendisini bir kaşı yukarıda, şakadan bir ukalalıkla seyreden sevimli delikanlıya daldı gitti. Son fotoğraflarından biri olmalıydı Ahmet'in, daha bir olgun görünüyordu hatları. Aklı anılara kayacak oldu, sonra kendini topladı, bulunduğu ana döndü.

Bir dakika geçmeden, Murat ve ev sahibesi ellerinde şık kadehlerle içkilerini yudumluyorlardı. Genç adam şarabın kalitesinden etkilendi. Damak zevki gayet iyiydi kadının.

"Gelebildiğinize çok sevindim inanın," dedi Neslihan Hanım duygulu bir sesle. "Ahmet sizden çok bahsetmişti. Hakkınızda çok şey biliyorum efendim, sanki yıllardır tanıyorum sizi. Bir gün böyle karşılıklı oturup konuşmayı hep hayal etmiştim, bunu yapabiliyor olmamız beni mutlu etti."

"Ben de burada olduğum için mutluyum," dedi Murat. Şarabından bir yudum aldı. "Ahmet'in vefatını öğrendiğim gün çok

sarsılmıştım. O benim en iyi dostumdu. Uzun zamandır uzak olsak da bu değişmedi. Ayrı geçirdiğimiz yıllar neler yaptı, nasıl yaşadı, merak içindeyim. Sizin Türkiye'ye geldiğinizi öğrenince ne kadar sevindim bilemezsiniz."

Neslihan Hanım içli mi içli bir gülümsemeyle baktı genç adama. Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra bakışları boşlukta, "Siz de onun en iyi dostuydunuz. Bundan şüpheniz olmasın," dedi.

"Murat Bey, Ahmet benim tek yeğenimdi. Kızım hariç hayattaki tek akrabam. Ben hayatımı önce kocamın sonra da kızımın üzerine kurmuştum. Eşimi kaybettikten sonra kendimi tamamen evladıma adadım. O evlenip kocasıyla birlikte başka bir ülkeye yerleşince de yapayalnız kaldım. Koca bir sülaleyi geçindirecek param vardı, ama kendim için bir şeyler yapmaya alışık değildim. Başkaları için yaşamaya alışmıştım bir kere. Bu yüzden boşluğa düştüm efendim, gerçekten mutsuzdum. O günlerde Ahmet hızır gibi yetişti. Belçika'ya yüksek lisans yapmak için geldi ve bana sadece bir merhaba demek için uğradı. Onu yıllardır görmüyordum, yine de varlığından huzur duydum. Benimle kalmasını teklif ettim, ona bir nevi annelik etmeyi. Masraflarını karşılamayı. İlk başta pek sıcak bakmadı bu öneriye, tahmin edersiniz, ama benim bunu iyilik olsun diye yapmadığımı, yalnızlığımı fark edince kabul etti."

İhtiyar kadın hafifçe döndü, başını çevirdi, sehpadaki fotoğrafı süzdü, biraz öyle kaldı, sonra yeniden Murat'a baktı. Gözleri doluydu. "O ne iyi çocuktu Murat Bey... Siz de bilirsiniz. Kibarlığı, düşünceliliği, nüktedanlığı. Onu oğlum gibi sevdim. Benimle mutlu olmasını istiyordum. Türkiye'ye hiç dönmemesini. Bencillik belki, kabul ediyorum, güçlü bir kadın değilim ben. Bu yüzden her isteğini karşılamaya çalıştım. Yaptıklarını asla sorgulamadım. Arkadaşlarını tanıştırmazdı, eve hiç getirmezdi. Bazı geceleri dışarıda, onlarla geçirirdi. Ama aklı başında bir çocuktu o, ona güveniyordum."

Şarabından bir yudum aldı.

"Size bunları anlatıyorum efendim, çünkü ben sizin hakkınız-

da çok şey biliyorum, ama siz beni tanımıyorsunuz. Durumu eşitlersek daha rahat konuşuruz diye umuyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Murat alçak sesle. Kibarlıktan değil, gerçekten minnetle.

Pencereden bir gürültü geldi. Sanki cama taş atılmıştı. Aynı anda dönüp baktılar, pervaza konmuş, kanatları titreyen bir güvercin gördüler, oldukça iriydi. Bir an sessizlik oldu, sanki gözetleniyormuş gibi sustular. Kuş geldiği kadar ani havalanıp gidince Neslihan Hanım anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Ahmet yüksek lisansı bitirdikten sonra beni bir korku almıştı. Ha bugün ha yarın gidecek diye düşünüyordum. Güneşim sönecekti yakında. Üniversitede asistan olarak kalacağını öğrenince dünyalar benim oldu. O kadar sevinmiştim ki ne istese yapardım. Maddi açıdan biraz zorlanacağını söyleyince bunu düşünmemesini rica ettim. İkimize de fazlasıyla yetecek kadar gelirim vardı. Ona sadece yapmak istediğin şeyleri yap dedim, parayı dert etme. O an yüzüme garip bir ifadeyle bakmıştı, sahi mi diye sormuştu masumca. Ciddi olduğumu anlayınca da o kendine özgü sevimli gülümsemeyi takınmıştı."

Neslihan Hanım, kadehini Murat'la arasında duran sehpaya bıraktı. Ellerini kavuşturdu. Gözünün önünde o günler canlanmıştı. Bakışları Murat'ı, karşıdaki duvarı, şehrin sınırlarını aşmış, yıllar öncesine dönmüştü. Ahmet karşısındaydı, aynı ifadeyle.

"Onu ancak o günden sonra tam olarak tanımaya başladım...

"Bir yandan üniversitede çalışıyor, bir yandan da eve kitaplar taşıyıp duruyordu. Hayatına karıştığımı düşünmesin diye bu kitapları sorgulamadım efendim, ama bazen geceler boyu sadece okuyordu. Dışarıda geçirdiği geceler de artmıştı, bazen üç-dört gün ortadan kayboluyor, sonra birden çıkıp geliyordu. Düşünceli çocuktu, eve uğramayacağı zamanlar mutlaka haber verirdi. Ama nerede olduğunu ne zaman döneceğini asla söylemezdi. Ailesi Türkiye'den aradığında evde olmazsa yalan uydurmak zorunda kalıyordum. Oğullarının nerede olduğunu bilmediğimi söyleyemiyordum onlara. Yaz tatillerinde Türkiye'ye gidip onları görü-

yordu, birkaç hafta, onun dışında tüm yıl benim yanımda, bu düzendeydi. Ne evlenmekten söz ediyordu ne okulda yükselmekten, geleceğe dair planı yok gibiydi. Bazen oturduğu yerde pencereden dışarı bakakalır, öylece dakikalar geçirirdi. Yüz ifadesinden bir şeyler düşündüğünü, aklında fırtınalar koptuğunu anlardım, ne düşünüyordu, neler kuruyordu, bilmezdim. Bu beni tedirgin ediyordu biraz, ama o koca bir adamdı, hemen her konuda benden bilgiliydi. Ne yapacağını söylecek halim yoktu. Tek istediğim beni terk etmemesiydi.

"Son iki yıla kadar benimle çok az şey paylaştı. Sonra birgün geldi ve bir sosyal yardım kuruluşuna katıldığını söyledi. Sokakta yaşayan insanlar için çalışan bir kuruluş. Öyle heyecanlıydı ki anlatamam efendim. Onu öyle coşkuyla, gözleri ışıldayarak konuşurken seyretmek içimi ısıtmıştı. Onları görünmez insanlar diye adlandırırdı. Yanlarından geçerken yardım isteklerini duymazdan geliyor, başımızı çevirip varlıklarından habersiz gibi davranıyoruz derdi. Onlara para verilmesine karşıydı, gerçekten ihtiyacı olanlar tespit edilip bakım evlerine yerleştirilmeli diyordu. Bizim orası bu konuda Türkiye'den iyidir, devletin birçok evi var bu insanlar için. Güvenemediğin dilencilere para vermek yerine buralara bağış yapabiliyorsun. Hem de seni sokaklarda tedirgin eden, çocuklara zarar verebilecek insanların sayısı azalıyor. Polis böylelerini bakım evlerine yönlendiriyor, bu işi sömürdüklerini anlarlarsa da şehirden sürüyorlar. Ahmet eğer beni zor durumda bırakmayacaksa çalışmalarına biraz maddi destek sağlayıp sağlayamayacağımı sordu, seve seve kabul ettim. Onu öyle mutlu görebilmek için çok daha fazlasını yapardım. Bir süre sonra keyfim iyice arttı, çünkü bu kuruluşta tanıştığı genç bir kızdan söz edip duruyordu. İlk kez bir kızdan böyle duygulu bahsettiğini duyuyordum, mutlu olmuştum. Geceleri eve geç geldiği oluyordu, o kızcağızla birlikte kuruluşta çalıştıklarını söylüyordu."

Neslihan Hanım sustu. Gözleri birden dolmuştu. Sesi alçaldı.

"Ama bir gece dönmedi... Bir daha hiç dönmedi."

Bir sessizlik oldu.

"Bana iş kazası demiştiniz?" diye mırıldandı Murat alacağı cevaptan korkarak.

Yaşlı kadın, ellerini kucağında birleştirdi, boşluğa baktı. Dokunsalar ağlayacaktı. Ama acıya alışkındı, onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu, çok geçmeden kendini topladı, yüzündeki zayıf ifadeyi sildi, sadece dudağının ucunda kalan bir sızıyla, "Öyle söylemeyi tercih ediyorum efendim," diye cevap verdi. "Ne diyebilirim ki? Yardım etmeye çalıştığı kişiler tarafından öldürüldüğünü düşünmek daha çok canımı yakıyor. Bunu unutmaya çalışıyorum. Evet, sonuçta bu bir kazaydı. Yanlış kişiye el uzatmış bir gece. Yardım istemeyen birine. Adam uyuşturucu almış, kafası yerinde değilmiş. Tanıklar Ahmet'in bunu çok geç fark ettiğini söylediler. Neyse, kapatalım bu mevzuuyu..."

Murat başını eğdi, gözleri yerdeki halının desenlerinde, o hüzünlü anın geçmesini bekledi. Sarsılmıştı. Ne hissedeceğini bilemiyordu. Dostunun ölümünü kabullenmişti, ama bu şekilde olması... Belki de böylesi daha iyiydi, onun inandığı bir şey uğruna ölmüş olması yani. Bunu öğrenmek onu az da olsa rahatlatmış mıydı? İçini dinledi, orada öyle olmadığını söyleyen biri vardı. Nasıl ve ne için ölmüş olduğu umurunda değildi, dostunu bir daha göremeyecek olmasının yanında bunun bir önemi yoktu gözünde. Kendini kandırma Murat.

İkisinin de hazır olduğunu hissettiği zaman, bir parmağını kadehin ağzında gezdirerek, "Ahmet'in vefatından sonra... Beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

"O korkunç geceden sonra haftalarca kendime gelemedim. Şuurumu kaybetmiş gibiydim. Tedavi görmek zorunda kaldım. Biraz toparlanınca kibar bir avukat çaldı kapımı, bana Ahmet'i temsil ettiğini söyledi. Şaşırmıştım, hiç haberim yoktu bir avukatı olduğundan. Niye ihtiyaç duyduğunu da anlamamıştım. Adam elime iki zarf tutuşturdu, Ahmet Bey'in vasiyeti dedi, önce sarı olanı okuyun lütfen. Ben de öyle yaptım."

Neslihan Hanım derin bir iç çekti, sesi kırıldı.

"Bana hitaben yazdıklarını size anlatmayacağım, takdir eder-

siniz. Ama orada sizi de ilgilendiren bir cümle vardı. Herhangi bir sebepten ölümü halinde diğer zarfı size ulaştırmamı rica ediyordu benden. Elindeki tüm telefon, ev ve e-posta adreslerini not etmişti. Telefonu ve evi değiştirmişsiniz, ama sonunda, geç de olsa o e-postayla sizi bulmayı başardım. Zarfı size postayla göndermek istemedim, hem ulaştığından emin olmak, hem de sevgili Ahmet'imin adını ağzından düşürmediği insanı tanımak istediğim için. Türkiye'ye geldiğimde elden vermeyi tercih ettim. Öykünün devamını biliyorsunuz."

Murat heyecanlandı. Ahmet'ten ona yazılmış bir mektup? Bunu beklemiyordu. Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi, biraz öne eğildi, yüreğinde yükselen bir heyecanla ihtiyar kadına sordu.

"Zarfı alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Neslihan Hanım duygulu bir sesle. "O sizin. Ama yazdığı satırlarda zarfı vermeden önce size sormamı istediği bir şey vardı. Son bir rica. Cevabınız ne olursa olsun mektubu alacaksınız efendim, yine de bunu sormam gerekiyor. Doğrusu bana bir şey ifade etmiyor. Sizin anlayacağınızı umuyorum."

Yaşlı kadın, buruşuk ellerini kavuşturarak genç adamın merakla kısılmış gözlerinin içine baktı, sanki bir sırrı fısıldar gibi alçak sesle sordu:

"Duvardaki resimleri hatırlıyor musunuz Murat Bey?"

VELİ DEDE MEZARLIĞI

Veli Dede hakkında çok söylence vardır, ağızdan ağıza, babadan oğula aktarılmıştır yıllar boyu, ama herhalde aralarında en bilineni, adı kötüye çıkmış dul kadın ve iki çocuğuyla ilgili olanıdır. Mahallelinin sevmediği ve iffetinden şüphe ettiği bu kadına bir kış kimse tek odun satmamış. Kadın parasını eksiksiz getirdiği halde esnaftan ne bir dal parçası ne de tek bir taşkömür alabilmiş. Uzaklardan bulduğu çalı çırpıyı evine sokmasına da engel olmuş mahallenin gençleri. Kapısının önünde nöbet tutup elinden zorla almışlar.

Kar bastırmadan bu semti terk et, senin gibi sefillerin yaşadığı bir yere yerleş, sana burada hayat yok demişler kadına. *Piçlerini aramızda istemiyoruz, çocuklarımızın ahlakı bozuluyor.*

Kadıncağız ilk günler evde yakabileceği ne varsa yakmış, sonunda elde avuçta bir şey kalmamış. Gidebileceği bir yer, sığınabileceği dostu da yokmuş. Az kalsın gerçekten kötü yola düşecekmiş, ama tüm gücüyle direnmiş buna. Soğukların bastırdığı bir gün, evde donmak üzere olan çocukların hatrına Veli Dede'nin kapısına varmış son bir umutla. Hikmetini duyduğu bu mübarek zattan yardım dilenmiş ağlayarak. Veli Dede mahallenin evlerini bir bir dolaşmış, ama nafile, o günahkâra yardım eden çarpılır diyerek yüz geri etmişler ihtiyarı. O zaman dede, tam dulun kapısının önüne, yığılmış karların üstüne bağdaş kurup oturmuş ve ellerini açarak mırıltıyla dua etmeye koyulmuş. İnsanlar, hayret ve korku

içinde, evin bacasından tütmeye başlayan dumanı fark etmişler çok geçmeden.

Dede yerden kalmış ve titreyerek, morarmış dudaklarıyla zorlukla konuşarak, "Allah'u Tealla'dan bu mahalledeki en mübarek evi şefkatiyle ısıtmasını diledim," demiş toplananlara. Birkaç mahalle sakini olan bitene inanmayıp kapıyı kırmışlar, yaz günü kadar sıcak olan tek göz evin sobasında ne bir odun, ne bir kömür, ne bir kıvılcım görünce zulmettikleri dulun ayaklarına kapanıp af dilemişler.

Veli Dede, o gece hastalanıp bir gün sonra vefat etmiş. Mahalleli hem bu mübarek zatı hem de yaptıkları hatayı unutmamak için bir mezarlık kurup adını da buraya vermişler.

Daha sonraları mezarlığın içine, girişe yakın bir yere, selvi ağaçlarının gölgesinde soluklanan ziyaretçiler için minik bir de çeşme yaptırıldı. Bugünlerde bakımsızdır bu çeşme, dibini ot bürümüştür, taşları siyaha kesmiştir, yine de suyu temiz akar. Yaptıran hayırseverin adı taşların üzerinden silineli çok olmuştur, eskiler paşa soyundan bir asilzade olduğunu söylerler. Onun da bir hikâyesi vardır elbet, herkesin olduğu gibi, ama sırlara karışmıştır.

O an selvi ağaçlarının gölgesinde gençten bir adam yürüyordu. Orta boyluydu, spor ceketli, elleri ceplerinde, ela gözleri yerde. Çeşmenin farkına bile varmadı, ayaklarını sürüyerek ağır ağır geçti yanından. Veli Dede'den de söylencelerinden de habersizdi, inanmazdı da böyle şeylere. Hüznü elle tutulacak kadar yoğun. Biri seslense tepki vermeyecek kadar dalgın. Pek çok konuda kararsız.

Mütevazı bir taşı olan, oldukça bakımlı bir mezarın önünde durdu Murat. Birkaç saniye sessizce mezar taşını süzdü. Gözleri sanki zoraki açık. Yorgun hissediyordu kendisini, mümkün olsa oracığa kıvrılıp uyurdu.

Kabrin karşısındaki tahta banka oturdu. Kollarını kucağına koydu. İşaretparmağının ucunu elindeki zarfın kenarında gezdir-

di, bir ileri bir geri, sonra daha yavaş, bir ileri bir geri, sanki bir şeyin altını çizer gibi. Ansızın içinde bir isyan büyüdü. Yüzündeki hüzün öfkeye dönüştü. Onu duyabilecek biri varmış gibi yüksek sesle sordu:

"O resimlerden biri olmak istedin, öyle değil mi?"

Sesi kırıldı.

"Resimleri değiştiremeyeceğini anlayınca onlara katılmak istedin... Arkanda kalacakları düşünmedin. Beni, sana ihtiyacım olabileceğini!"

Başını arkaya attı, göz yaşlarını serbest bıraktı.

Ahmet'in mezarının Türkiye'de, hem de iki mahalle ötede olduğunu öğrenince sarsılmıştı. Onun ölmüş olması fikri o ana kadar bir kabullenmeden ibaretti, somut bir şey değildi sanki, telefonda söylenmiş bir cümleydi, ama şimdi, isminin yazılı olduğu mezar taşına bakarken, altına gömülü olduğu toprağın nemini solurken, sevgili dostunun şu yeşilliklerin altında, kurtlar tarafından kemirilmiş bedeniyle yatıyor oluşunu gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

Değdi mi Ahmet?

Bir ağacın dalları ve yaprakları arasından gökyüzünü seyretti. Sararmış yapraklar dalgalanıyordu. Soluk bir ışık sızıyordu boşluklardan, sanki bin bir filitreden geçmiş. Kuru bir yaprak dalından koptu, dönerek düştü, rüzgâra kapılıp bir an yükseldi, sonra yine yere yöneldi, çok geçmeden görünürden yitti. Elindeki ağırlığı hatırladı.

Zarf beyazdı, dikdörtgendi, arkasına mavi mürekkeple kendi ismi yazılmıştı. Ağzı sıkıca yapıştırılmıştı.

Onu açmalı mıydı gerçekten, buna cesareti var mıydı? Ya Ahmet'in cümleleriyle yeniden başı dönerse, hayır, sonu onun gibi olsun istemiyor, bundan şüphesi yok. Dünyayı değiştirme umudunu kaybedeli çok oldu. Yardım etmeye çalıştığın kişiler tarafından öldürüldüğün bir dünya bu! Gerçek bu... Hem kimin için savaş verecekti ki? Uğrunda mücadele etmeye değer kim var?

Başını çevirdi, yan yana, arka arkaya, bazı yerlerde neredey-

se üst üste sıralı sayısız mezara baktı. Er geç bunlardan biri de onun için kazılacak ve bu iş bitecekti. Belki en iyisini o arkada bırakmaya çalıştığı, kurtulması gerektiğini düşündüğü Murat yapıyordu, sadece para kazanmayı dert edinip başka hiçbir şeyi kafasına takmayan, etrafında olan bitenlere aldırmayan, acıları görmezden gelen, yorulduğunda beynini televizyonla ve partilerle oyalayan, her gün ölümü aklına getirmemenin yeni bir yolunu satın alan Murat. O şimdi bu kadar acı çekmezdi.

"Kimin için sorumluluk hissedeceğim," diye mırıldandı.

Senden sonra kim kaldı ki Ahmet...

Gözü elindeki zarfa kaydı. Hayır, onu okumayacaktı. Ahmet'in bunu ona bir kez daha yapmasına izin vermeyecekti. Bu sefer hayatını kendisi yönlendirecekti. Elif'i arayacaktı, iş teklifini kabul edecekti, onunla keyifli günler geçirecek, maceralarına eşlik edecek, canı sıkıldığı zaman da yeni bir yolculuğa koyulacaktı. Hayatını başkalarına adamayacaktı, hayır, tanrı şahit ki bunu yapmayacaktı. Bir anlamı yoktu.

Mektupta yazanların onu caydırmasından korkuyordu.

Zarfı bankın üstüne, baldırının dört parmak yanına bıraktı. Yavaş yavaş şiddetlenmeye başlayan rüzgâr mektubu sağa sola oynatıyordu. Kalkıp gidecek cesaretinin olmadığını fark etti o an. Rüzgâr çok geçmeden bu kâğıttan belayı uçurur, o da arkasını dönüp sadece kendisi için yaşayacağı bir hayata yelken açabilirdi gönül rahatlığıyla.

Bundan sonra hiçbir şey düşünmeyecekti. Hiçbir şey.

Saçlarını dalgalandıran rüzgârla ürperdi. Gözleri bir an ileriye yöneldi, yeniden banka baktığında zarf orada değildi. İçinde bir şeyler kırıldı o an. Az önce mektubun durduğu yerdeki boşluğa bakarken yüreğinde umduğu gibi bir hafifleme değil, acı veren bir baskı hissetti.

Ahmet asıl şimdi ölmüş gibi...

"Ben ne yaptım," diye mırıldandı. İçinden mi, yüksek sesle mi, farkında olmadan.

Telaşla ayağa fırladı, etrafına bakınarak zarfı aradı. Birdenbi-

re karşısında genç bir adam gördü, yirmili yaşlarda, sevimli yüzlü, kendisini sevecen ve meraklı gözlerle süzüyordu az uzaktan. Bir elinde çiçekleri yıpranmış bir buket tutuyordu.

Delikanlı elindeki zarfı ona uzattı, sıcacık bir sesle, "Bunu mu arıyorsun abi?" diye sordu.

Murat derin bir soluk aldı, gözlerini kapadı, birkaç saniye sonra içindeki fırtına dindi, gözkapakları aralandı.

"Evet... Evet, teşekkür ederim."

Mektubu alıp yeniden banka oturdu.

Teşekkürler tanrım.

Birkaç damla taze yaş usulca yanaklarına süzüldü.

Delikanlı yanına kuruldu, çiçeği kucağına koydu, bir süre öylece sessizce durdular.

"Ağlamayın efendim..."

Murat kendini topladı biraz, elinin tersiyle yüzünü temizledi. Yan gözle süzdü davetsiz misafirini.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu biraz tereddütlü.

"Hayır abi," diye cevapladı çocuk. "Tanıştığımızı zannetmiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Delikanlı karşılarındaki mezara bakarak saygılı bir sesle sordu: "İyi biri miydi abi?"

"Öyleydi," diye cevapladı Murat alçak sesle, bakışlarını taştaki isimden ayırmadan. "En iyilerinden..."

Delikanlı güldü. "O zaman muhtemelen bizden iyi bir yerdedir. Kim bilir, belki de cennetten bizi seyrediyordur şu an."

Murat çocuğu yeniden süzdü, bu kez daha dikkatli. Bir elindeki gazeteyi ve kitabı, gazetenin ismini, kitabın kapağındaki takkeli, beyaz saçlı, tanıdık simayı ayırt etti.

Gene onlardan biri...

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem," dedi alçak sesle. Biraz keyfi kaçmış. "Ama onunla aynı tanrıya inandığınızı zannetmiyorum delikanlı. Doğrusunu istersen benimle de. Kendini yorma bu yüzden. Yoluna gitsen daha iyi."

Delikanlı başını iki yana salladı.

"O kadar emin olma abi. Hem belki aynı cennete girmek için bu şart değildir. Kim bilir?"

Delikanlının elindeki gazeteye ve kitaba bir daha baktı Murat. Duyduklarına şaşırmıştı. Bu sözler Hizmet felsefesiyle uyuşmuyordu pek. En azından bildiği Hizmet'le bağdaşmıyordu... Çocuk durumu anlayıp gülümsedi gizemle.

"Uzun bir hikâye bu. Bazen rüzgâr insanı bir yerlere sürüklüyor. Sadece tutunmaya çalışıyorsun hayata, mecbur kalıyorsun bazı şeylere. Benimki de aynı hesap işte."

Bir sessizlik oldu.

"Gülümseyin efendim," dedi delikanlı sevecen bir edayla. "Gülümsemek insana yakışır. Eğer o da sizi görüyorsa şu an, mutlu görmek isterdi bence."

"Adın ne arkadaş?" diye sordu Murat.

"Fark eder mi abi?"

Delikanlı kalktı, bir an kararsız kaldı, sonra kendi kendine güldü, birkaç adım yürüdü, elindeki çiçeği Ahmet'in mezarına bıraktı, ardından döndü, "Gitmem gerekiyor," dedi sanki Murat'a açıklama borçluymuş gibi. "İşe geç kalıyorum. Abiyi tanıma şansım olmadı. Ama arkasından ağlanan biri için umut besleyebilirim. Sanırım çiçekler için doğru yeri buldum."

Murat başını salladı. "Hayır, fark etmez," diye cevap verdi duygulu bir ifadeyle. "Sanırım sen haklısın."

Tayfun, Kerem, Ali, Cemal. Belki de Ahmet! Biri olsun da... Biri olsun yeter.

Delikanlı karşısındaki adamın içten gülüşüne, dolu dolu gözlerine baktı, duygulandı. Bir söz daha söylemek o anın sihrini bozacak, aralarındaki paylaşıma saygısızlık olacakmış gibi hissetti.

İnsan bazen susmakla daha çok şey söylerdi.

Gazeteyi ve kitabı koltuğunun altına sıkıştırdı, başıyla mütevazı bir selam verdi.

Karşılıklı gülümsediler.

Murat uzaklaşan delikanlıyı ardından uzun uzun süzdü. O gözden kaybolduktan sonra derin bir iç çekti, zarfı kucağına koy-

du, biraz sakinleşmeyi bekledi, çok geçmeden yüzüne sakin ve huzurlu bir tebessüm yayıldı. Yavaşça açtı, mektubu çıkardı.

Okumaya başlamadan önce başını çevirdi, delikanlının sır olduğu noktaya son kez baktı.

Uğrunda mücadele etmeye değer kişiler hâlâ vardı.

YUSUFÇUK

ezarlığın çıkışına doğru yürürken, kapıya yakın taşlardaki isimleri okuyor ardı ardına. Mehmet Rodoslu, 1951-1990, Ayşe Hatice Erguvan, 1911-2001, Hafize Şen, 1980-2003, Fırat Mertdoğan, 1922-1984...

Son mezarda ismin ve tarihlerin altına Türkçe bir dua kazınmış. Taşı tepesine Osmanlı kavuğu geçirilmiş kalın bir sütun şekline sokulmuş, üzerinde bir sürü Arapça yazı var, belki bir dua belki methiye. Sapları birbirine dolanmış iki kocaman gül işlenmiş yazıların altına. Diğerlerinin yanında hemen göze çarpıyor, daha bir görkemli duruyor. Ama toprağın altındaki için bu gösterişin pek bir anlamı yoktur herhalde.

İrili ufaklı taşlardan örülmüş, birbirinden sadece üç kulaç uzak iki kaldırımın arasında yürüyor. İşe geç kalmamak için hızlı adımlarla.

"Aynı tanrıya inandığınızı zannetmem," diye tekrarlıyor ela gözlü adamın cümlesini. Dudaklarını büzüp düşünüyor biraz, bunu derken tam olarak ne kastetti acaba? Onun nasıl bir tanrıya inandığını nereden bilebilirdi ki, kendisi bile bundan emin değilken henüz.

Tanrıyı düşününce kaşları çatılıyor. Bu konuda kafası küçüklüğünden beri karışık oldu. Okulda sorduğu sorular çevresinden tepki alınca bunları içinde tartışır olmuştu. Her şeye gücü yeten tanrı fikrini sindirememişti bir türlü. Dayak yemiş bir çocukla il-

gili bir haber dinlediğinde, televizyonda yıkıntı altında kalmış, günlerce acı çekerek yavaş yavaş ölmüş bir adamın çıkarılışını seyrettiğinde hep aynı soru geliyordu aklına, tanrı neden yardıma gelmedi? Azıcık merhameti olan bir insan gücü yetse ne yapar eder onları kurtarırdı. Tanrının kulları kadar merhameti yok mu? Yoksa dünyaya müdahale edemiyor mu?

İkisinden birini seçmesi gerekiyordu. İkinciyi tercih etmişti. Bunu ilk kez yüksek sesle sorduğunda, din hocasının verdiği cevabı hatırlıyor ister istemez. "Dünyadaki hayat bir sınavdan ibaret oğlum. Bu yüzden Allah kendisi gelip yardım etmez hiçbirimize. Sorunları çözmek bize düşer, Allah'a değil. Hem kötülük olmasaydı iyiliğin de bir anlamı olmazdı. Acı olmasaydı mutluluk nedir bilemezdik yavrum. Burada acı çekenler cennette sonsuz mutluluklara kavuşacak. Kötüler de cehennemde cezalarını çekecekler. Kimin iyi kimin kötü olduğu anlaşılsın diye kurulmuş bir düzen bu. Allah adildir."

Güzel sözler bunlar. Ama vicdanı kabul etmiyor. İnsanların acıları üzerine kurulmuş bir sınav sistemi... Şu aptal ÖSS bile bundan insaflı. Üniversite imtihanını düşününce ebeveynlerinin suçlayan ifadeleri geliyor gene aklına, içi sıkılıyor. Sonuç kâğıdını elinden alıp dakikalarca boş boş bakan babası geçiyor gözlerinin önünden. Yüreğine bunaltıcı bir yalnızlık değiyor. Hayatta kazananlardan olsaydı, belki Arzu bile hiç düşünmeden çekip gidemezdi.

Mezarlara kayıyor gözü. Kaçı kaybedenlerden acaba?

Ulan Yusufçuk... Hani unutmuştun şu kızı!

Derin bir iç çekiyor, yarın yine uğramaya söz verdiği şakirdleri hayal ediyor, ona değerli olduğunu hissettiren yegâne insanları. Ermiş ve Aylin hariç tabii. Yüreğine bir rahatlık sızıyor.

Bakışları bir ufaklığın mezarına takılıyor. Metin Güneşli, 1994-2005. Çiçeklerin arasında iri kulaklı, bol benekli, dili dışarıda, küçük bir plastik köpek görünce duygulanıyor. Miniğin sevdiği oyuncaklardan olmalı bu.

Metin'inki ne sınavıydı peki, daha on bir yaşında?

ÖSS kadar merhametli bir sınav bile tasarlayamayan tanrıyı aklı almıyor. Dayak yerken yardım edin diye ağlayan çocukları hayal ediyor bir kez daha. Daha kötüsü tecavüze uğrayanları, savaşlarda ya da köprü altlarında. Belki Metincik de onlardan biriydi, neden olmasın? Tanrı bu çığlıkları duyacak, yardım etmeye de gücü yetecek, ama bu bir imtihan diyerek tecavüzün bitmesini bekleyecek, öyle mi? Bunu kabullenmek içine sinmiyor. Başka bir açıklaması olmalı...

Onun inandığı tanrı dünyadaki acıları sahiplenmiyor. Yok olsun istiyor. Ama gücü yetmiyor. Evet, tanrının gücü yetmiyor olmalı, en azından bazı şeylere, yoksa nasıl göz yumsun tüm bu olanlara. Sırf bir seçme sınavı uğruna.

Bunları abilerle konuşsa mı? Yo hayır, bu riski göze alamaz. Onu anlamazlar, bozulduğunu, şeytanın vesveselerine kapıldığını düşünürler. Dışlarlar. Bir kez daha dışlanmak istemiyor. Bu da kendine kalsın, kime ne?

Tanrı onu anlar, bunu biliyor. Tanrı anlasın yeter...

Daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun.

Aklı az önceki adama gidiyor. Nasıl biriydi acaba, birbirlerini tanısalar dost olurlar mıydı? Belki de kimseyi sevmediği kadar severdi onu. Kim bilir? Bunu asla öğrenemeyecek, adını dahi. Ya da arkasından ağladığı kişinin neyi olduğunu, kardeşi mi, arkadaşı mı, belki de kanlısı... Olsun varsın, bilmediği neler var.

Saatine bakıyor, telaşlanıyor. Şimdi işe gitmek zorunda, hem de daha hızlı adımlarla, yoksa gecikecek. Patron bu kez hoş görmez artık. Bu işi kaybetme lüksü yok. O adamın filminde bir kare olmak güzeldi, küçük de olsa bir rol kapmak. Ne de mutluydu ela gözleri mektubunu geri aldığında. Onu teselli etmeye çalıştığını fark edince ne güzel gülümsedi.

Aslan Yusufçuk.

Mezarın biri dikkatini çekiyor. Mezar taşına yavru bir kuş konmuş, tüylerini kabartmış, öylece duruyor. Sanki çocuğunun başında nöbet bekliyor. Havaya diktiği kuyruğu belli belirsiz titriyor.

Ellerini cebine sokuyor. Azıcık ürperdi galiba, hava gittikçe soğuyor mu ne?

Gülümsüyor. Yanından geçtiği mezardaki sarı beyaz çiçeklere kayıyor gözleri, Kasım Ergüden 1945-2005. Huzur içinde yatsın. *Güzel bir ömür sürmüştür inşaallah.*

Onunkinde yazacak tarihi merak ediyor.

Tanımadığı bir insanın kabrine bıraktığı buket geliyor aklına.

Başını çeviriyor, geriye bakıyor. Az önceki adamı uzakta bir siluet halinde, sanki gözlerini ondan ayırmadan otururken görüyor, yüreği titriyor bir an. Bu filmde figüran olmaktan daha fazla be!

Oradan geçtiğinden beri, mezarlık daha güzel, iyi bir insan daha mutlu.

Kendisi de öyle.

Tanrı da öyle olmalı...

Onu şirkete götürecek yolu tutuyor.

Bir ıslık tutturuyor.

En iyi yaptığı iş.

17 Mayıs, Belçika

Merhaba dostum,

Böyle mektuplara hal hatır sorarak başlamak âdettendir, biliyorum, ama sen de takdir edersin ki içinde bulunduğumuz durumda bunun bir anlamı olmayacak. Toprağın on karış altından cevabını almam pek mümkün değil, halbuki bunu yapabilmeyi nasıl da isterdim... Başlamadan önce seni bir konuda uyarmalıyım. Birazdan okuyacağın satırlar çokça dertleşme. Derdim bana yeter dersen devam etmeyebilirsin, inan darılmam sana, en azından hayatta olsaydım darılmazdım! Ama kim bilir, belki dertlerimizden bazıları hâlâ benzeşiyordur seninle. Görüşmeyeli nasıl biri oldun bilmiyorum, bu yüzden kesin konuşamıyorum. Ama madem buraya kadar geldin, Neslihan Hanım'ı dinledin, öğrendiklerine rağmen mektubu aldın ve açtın, madem resimleri unutmadın benim sevgili ruh ikizim, o zaman belki okuyacakların sana iyi gelebilir. Bu arada doğru cevap verdiğin için teşekkürler! Şayet fotoğrafları hatırlamıyor olsaydın, teyzem sana başka bir mektup verecekti ve orada sadece, "Paylaştığımız her şey için teşekkürler dostum," yazıyordu. Yani buna benzer cümleler. Bilirsin, beni anlamayacağını düşündüğüm kişilerle konuşmayı sevmem. Vakit kaybı gibi gelir bana. Biraz da duygularıma saygısızlık.

Seni aramayı ne kadar çok istedim bilemezsin. E-posta adresine birçok mesaj yazdım, ama gönder tuşuna basmaya cesaret edemedim bir türlü. Uzaklaşmak isteyen sendin, hâlâ bu şekilde hissediyor olabilirdin ve bunu öğrenmek beni incitecekti. İletişim kurmayınca en azından duygularının değiştiğini, beni yeniden sevmeye başladığını hayal edebiliyordum. Seni ararsam dostlu-

ğumuzun yeniden kurulabileceğini. Bu hayalin yıkılmasından korktum sanırım. Bu sana yazdığım kaçıncı mektup bilmem. Eskileri atmışım, yazmaya ne zaman başladım diye bakmak istedim, bulamadım. Önemli bir deneyim edindikçe, yanımda olsan paylaşmak isteyeceğim şeyler yaşadıkça mektubu yeniliyorum. Zavallı avukatım benden bıkmış olmalı!

Sen bunları okurken ben ölmüş olacağım... Ne kadar klişe bir laf, öyle değil mi? Ama elden ne gelir, ölüm hayatın en büyük klişesi ve bu benim suçum değil. Ölümden sonra ne olduğuna dair bir kanıt bulamadım bugüne dek. Yaşamaktan daha iyi olduğundan emin değilim, bu yüzden hiç acele etmedim. Ama kötü olduğundan da emin değilim, bu yüzden başıma geleceklerden pek endişelenmiyorum. İyi bir insan olduğumu sanıyorum, geçtiğim yollara acı ekmedim. Bir iş yapmadan önce sonuçlarını, başkalarına etkilerini hesaba kattım her zaman. Hal böyleyken tanrının bana kötü davranacağını zannetmiyorum. Gene de ölüm döşeğinde olsam belki böyle rahat yazamazdım, bunu kabul etmem lazım. O an geldiğinde neler hissedeceğini kim bilebilir ki?

Evet dostum, hâlâ bir tanrının varlığına inanıyorum. Yaşamı, insanları, farklı yolları tanıdıkça, insan ruhunun biricikliğine şahit oldukça, bu inancım güçlendi. Yalnızca artık nasıl tapınmam gerektiğini sorgulamıyorum, sadece kendimi ona yakın hissetmeye çalışıyorum. Bir ağacın güzelliğini seyrederken, bir çocukla oynarken, evrenin sonsuzluğunu hayal ederken, bir insan için iyi bir şey yaparken tanrıyla tokalaşmış gibi hissediyorum kendimi. Bana bunlar herhangi bir dinin ibadetleri kadar huzur verebiliyor.

Senden ayrıldıktan sonra ne yapacağım konusunda kararsızdım Murat. Tercihin beni yıpratmıştı, üzgündüm ve kendimi gerçekten yalnız hissediyordum. Daha açık söyleyeyim, terk edilmiş gibi... Cemaatin bende yarattığı sarsıntı da cabası. Şakirdlerin inançlarına körü körüne bağlı olmaları, Hizmet'ten başka bir doğru olabileceğini hiç düşünmemeleri, yaşama dair görüşlerim açısından içimi şüpheyle doldurmuştu. Onlar böyle yanılabildiğine göre belki ben de yanılıyordum, o güne kadar inandıklarımın

hepsi yanlış olabilirdi. Şayet bunları sorgulamazsam Hizmet'tekilerden ne farkım kalacaktı?

Ilk başta kendimi okumaya, düşünmeye adadım, tüm vaktimi bir arayışla geçiriyordum, doğru inanç, en ideal yaşam tarzı neydi? Ardı ardına kitaplar deviriyordum, bana benzeyen insanlarla sonu gelmeyen sohbetler yapıyordum. Descartes, Heidegger, Sokrates, Farabi en yakın dostlarım olmuştu o günlerde. Hepsi birbirinden akıllı insanlardı, büyük düşünürlerdi, fikirlerini inançla savunuyorlardı. Bin bir görüş üzerime üzerime geliyordu, birinin diğerinden daha makul olduğunu söyleyemiyordum. Bu saçma deyip bir kenara atamıyordum, her birine hayatını adamış en az benim kadar akıllı insanlar vardı. Tanrının varlığını savunan Kant'la onu öldürdüğünü iddia eden Nietzsche aynı perdeden bağırıyordu. Sartre'ı Gazali'ye, Gazali'yi Jaspers'e tercih edemiyordum bir türlü. Yeniden doğuşa inananlar, tek tanrıya ya da üçlüsüne; evrime inananlar, doğayı tanrı yerine koyanlar; üstelik hepsinin içinde sayısız yol da vardı, hıristiyan deyip geçemiyordun, ortodoksu başkaydı katoliği başka, aleviler şiilerden şiiler sünnilerden farklı yaşıyordu müslümanlığı. Kiliselerde ilahi söyledim, komünist toplantılarına katıldım, ateistlerle yarenlik ettim. Tanrım, nasıl da benziyorlardı birbirlerine! Temel varsayımlarını doğru kabul edersen tüm görüşler makul gelebiliyordu insana.

Beni asıl sarsan hepsinin kendinden fazlasıyla emin olup diğer görüşleri altan alta küçümsemesiydi. Herkes ötekine kurtarılması ya da en azından hoş görülmesi gereken yanlış yoldakiler diye bakıyordu. Diğerlerinin de onları böyle gördüğünün farkında bile değillerdi! Bir araya geldiklerinde doğru dürüst konuşamıyorlardı, sadece didişiyorlardı. İnsanlara sesini duyurabilmek için önce bağırmaktan vazgeçmek gerekir, ben bunu acı tecrübelerle öğrenmiştim hayat boyu. Onlarsa öfkeli söylemlerle iletişim kuramıyorlardı bir türlü. Halbuki olaylara yaklaşımları o kadar koşuttu ki, aynı ortamda doğsalar, benzer geçmişe sahip olsalar aynı şekilde düşüneceklerinden adım gibi emindim ben. İçlerinde

makulleri vardı, yobazları, inançlarını asla sorgulamayanları, bir arayışta olanları, şüphecileri, ama her görüşte mutlaka hepsinden bulunuyordu.

Bir süre sonra mutsuz olduğumu fark ettim, böylesine bir tempoya bir ömür dayanamazdım. Halbuki tüm vaktini bu işe adayamayacakların da yapabileceği bir şey olmalıydı doğruyu aramak. Bir de şunu fark ettim. Kendinden ne kadar çok şey verirsen bir ideale, o ideal sende o kadar katılaşıyor. Uğrunda bunca fedakârlık yaptığın bir şeyin yanlış çıkmasını kabullenemiyorsun, düşüncenin temellerindeki apaçık çelişkileri görmezden gelmeye başlıyorsun. Bu duruma düşmekten de korktum.

Ne bütün inançları inceleyecek kadar uzun bir ömrüm vardı ne de incelediğim her şeyi anlayacak kapasitem. Her saniyeyi değerlendirsem bile öldüğümde hâlâ ulaşamadığım bilgiler bulunacaktı, bu yüzden eminim diyemeyecektim. Bütün hayat tarzlarını tek tek denemem de mümkün değildi. Bunu gördüğümde her şeyin, tüm arayışın anlamı bir anda yok oluverdi.

O bezginlikle çılgın partilere takıldım bir süre, fıçılar dolusu içki, beyni uyuşturan müzikler, sınırsız seks ve bulabildiğim kadar uyuşturucu. Kendimi hazlara boğarak mutlu olmayı denedim, düşünerek bulamadığım huzuru duygularda aradım. Ama bu hayatıma bir anlam katmadı, hayattan ve anlam arayışından kaçmaktı düpedüz. Bu ortamlarda tanıdığım insanların tek arzusu düşünmemekti, benim düşünmeden duramadığım şeyleri... Ve zevkler geçiciydi. Anlıktı. Birkaç dakika sonra ne içkinin ne de kollarında uyuyan kadının tadını anımsayabiliyordun. Zevk de acı gibi hafızadan çağrılmıyordu. Geride sadece kocaman, koskocaman bir boşluk kalıyordu. Ve o boşluğun içinde yine binlerce fikir çağıldıyordu.

O boşluk beni yuttu dostum. Öyle korkunçtu ki bunu sana cümlelerle anlatamam... Beynimde bir şeyler kırılmıştı sanki. Binlerce fikrin aynı güçte attığı çığlıklar kulaklarımı sağır etmişti, artık hiçbir şey duymuyordum. Her şey boş geliyordu. Yaşamak bile.

Teyzem iyi bir kadın. Ama beni fazla seviyor. Muhtemelen sana bir klinikte tedavi gördüğümü anlatmamıştır. Yanına döndüğüm günden beri bir kez olsun bu konuyu açmadı, sanki bahsetmezse hiç olmamış sayılacak. Belki buna gerçekten inanıyordur, konuşulmayan bir olayın yok olduğuna yani, bu açıdan dünyada tek sayılmaz. Bilemiyorum. Benim senden gizleyecek bir şeyim yok.

Yaşamak için hiç hevesi kalmamış biriydim klinikte. Yemek yiyor, tuvalete gidiyor, uyuyor, yaşamsal ihtiyaçlarımı karşılıyordum, ötesinde hiçbir şey yapmıyordum. Sevdiklerime karşı duyduğum sorumluluk olmasa bu kadarını da yapmayabilirdim. Beynim bomboştu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum artık, düşünmeye başladığım an derinlerde saklanmış binlerce hayat seçeneği ve birbirini yenemeyen fikirler meydana çıkıyor, kavgaya tutuşuyordu. Bu canımı nasıl yakıyordu bilemezsin.

Günün birinde bir kız çıkageldi, bir gönüllü, onu ilk gördüğümde dünyadaki diğer her şey gibi anlamsız bir görüntüden ibaretti benim için. Benimle ilgilendi ve gitti. Sonra yine geldi. Bir gün sonra yine. Ve gelmeye devam etti.

Benimle niye bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordum. Bana hayatındaki küçük şeyleri anlatıyor, çok yakın bir dostuymuşum gibi davranıyordu. O hafta gittiği sinema, arkadaşına yaptığı bir şaka, yolda gördüğü küçük bir kedi yavrusu... Öyle ki zamanla varlığına alıştım, onunla birkaç cümle de olsa konuşur oldum. Yakınlığı garip bir şekilde bana iyi geliyordu, nedenini anlamıyordum.

Bir gün ona bunu neden yaptığını sordum. "Git ve hayatını yaşa, burada olmanın bir anlamı yok," dedim. O sadece saçlarımı okşadı ve, "İstemiyorsan gelmem," diye cevap verdi. "Ama gelmemi istiyorsan bunun bir anlamı var demektir." Gelme diyemedim. Bir başka gün cesaretimi toplayıp ideallerini sordum ona. Hayatta neye inandığını, neyi doğru bulduğunu. Felsefi konulardan söz açtım. Sadece gülümsedi ve, "Ben böyle şeylerden pek anlamam," dedi. "Şu an tek inandığım senin gülümsemen ge-

rektiği iyi adam." Ve gülümsedim. İçimde huzur hissettim. O zaman ilk kez o bana bir soru sordu, "Bunun bir anlamı yok muydu?" dedi gözlerimin içine bakarak. Ve lanet olsun, bunun anlamı öylesine büyüktü ki... Krizlerim azalmıştı, eskisi kadar acı çekmiyordum ve bu "kesinlikle" anlamlıydı benim için. Tüm fikirler tartışmaya açıktı, ama bu mutlaktı.

Onu daha iyi tanıdıkça gönüllülerden oluşan bir kuruluşta çalıştığını öğrendim. Hastaneden çıkınca onları ziyaret ettim, benden çok daha az okumuş, her türlü tartışmada ezebileceğim kişilerdi, ama onların yanında kendimi zayıf ve işe yaramaz hissettim. Çünkü onlar somut bir şey yapıyorlardı, benim çok uzun zamandır yapmadığım bir şeyi. Hayata gerçekten etki ediyorlardı. Ellerinin yettiği kadar. Ve bu kendi yaşamlarını devam ettirmelerine de engel olmuyordu.

O günden bu yana vaktimin büyük kısmını onlarla birlikte geçiriyorum. Bir gün sadece kendim için yaşıyorum, üniversiteden kalan vakitte yalnız keyif aldığım şeyleri yapıyorum, roman okuyorum, arkadaşlarla geziyorum, diğer gün yeni dostlarımla beraber, anlamı olduğundan şüphe duymadığım tek şeyi. Yani acıyı azaltıyorum. Teyzem insanlara yardım ettiğim için beni övüyor, halbuki aslında ne yapıyorsam kendim için yapıyorum. Onlar bana, benim onlara ettiğimden daha fazla yardım ediyorlar.

Bugünlerde sokakta yaşayan insanlarla meşgul oluyoruz, çoğunlukla da çocuklarla. Bu beni gerçekten dinlendiriyor, uzun zamandır böyle huzurlu uyumuyordum. Birlikte çalıştığım ekiple iyi anlaşıyorum, kendimi yalnız hissetmiyorum eskisi gibi, en azından eskisi kadar. Elle tutulur bir iş yaptığımı hissediyorum, bir şeyleri az da olsa iyileştirdiğimi. Resimleri hatırlıyorsun dostum, onlara eklediğim küçük bir not da vardı, bunu da anımsıyor musun? Bu insanlar başkalarından bir şey beklemenin âlemi olmadığını öğrettiler bana. Büyük teoriler üzerinde ömür boyu konuşabiliriz, ama küçük de olsa bir şey yapmak, hayata etki etmek çok daha keyif verici. Neden bu kadar acı var diye kahrolmaktansa, birazını azaltmak ve bununla mutlu olmak. Madem azaltabi-

liyorum... Yardım ettiklerimin yüzlerinde gördüğüm ufak bir gülümseme, bütün o dâhilerin sözlerinden daha anlamlı.

Her şeye rağmen fırsat buldukça yeni fikirleri incelemeye devam ediyorum elbet, öncelik vermesem de buna. Sanırım sadece meraktan... Şu aralar iki budistle hoş sohbetler yapıyorum mesela, ilginç bir çift bunlar, teyzemin arkadaşları. Biri Amerikalı, tavırları seni andırıyor azıcık, hoşuma gidiyor bu yönü. Güleceksin, ama kendi çaplarında benimle ilgileniyorlar galiba, evet, tıpkı bizim şakirdler gibi! Herkesin birbirine doğru yolu göstermeye çalıştığı çılgın bir dünyada yaşıyoruz dostum! Sohbetleri hoşuma gidiyor, fazla derinlere daldıklarında ise konuyu kibarca yeni dostlarıma ve birlikte yaptıklarımıza çekiyorum. Somut şeyler yapanlardan konuşmaya başladığımda nasıl suskunlaştıklarını görmelisin böyle insanların, beni gerçekten eğlendiriyor.

Bu sana yazacağım son mektup mu olacak bilmiyorum. Öyle olursa kuruluşta yapmayı planladığım birçok şey yarım kalacak demektir. Buradakiler çok hevesli çocuklar, daha fazlasını yapmak istiyorlar, ama planlama ve organizasyon gibi konularda zayıflar. Senin Hizmet tecrüben çok işlerine yarayabilir. Sadece fikir versen bile makbule geçecektir, inan bana. Hem belki arkadaşlıkları hoşuna da gider. Mektubun arkasında bazı dostlarımın iletişim bilgilerini bulacaksın. Çekinmeden yazabilirsin, senden bahsetmiştim onlara. Umarım bu küçük ricamı geri çevirmezsin... Bu teklifi hayattayken yapmaya cesaret edemedim, terslenmekten korktum, sana karşı sevgim zedelenirdi o zaman. Şimdi içim rahat. Dediğim gibi, tek ihtiyaçları birkaç öneri. Daha fazlasına da hayır demezler sanırım :)

Ah dostum, kim bilir nerelerdesin? Neler yapıyorsun şu an? Mutlu musun, mutsuz mu? Bu mektubu okuyacak mısın gerçekten? Şayet benim hatırladığım o idealist çocuksan, sana son diyeceğim, kendini fazla yıpratma, sözlerimi ciddiye al, hayallerini ve hayatını harcamadan, başkalarının mutluluğu adına en az onlar kadar değerli birinin canını, kendi canını yakmadan ver mücadeleni. Ben ikimize de yetecek kadar acı çektim bu yolculukta.

Evet dostum, bizim gibi insanlar da mutluluğu hak ediyor! Bizim unuttuğumuz buydu. Belki bunu unutmasak ayrılmazdık birbirimizden... İşini de yap, para da kazan, keyfini de sür, âşık da ol, lütfen başkaları için kendini feda etme, yorulduğun zaman dinlenmeyi suç sayma eskisi gibi. Sana son bir ukalalık yapacaksam bırak bu olsun. Her zamanki rutine ayırdığın zamanı biraz azaltsan, etrafında olup bitenlere dokunmak için yeterince vakit kalıyor, denedim ve gördüm. Güven bana. Ve hayata değmek, bu bir insanı gülümsetmek bile olsa, insana yaşadığını hissettiriyor.

Kuşların özgürlüğüne özenirdik seninle, hatırlar mısın? Yurdun penceresinden güvercinleri dakikalarca seyredip imrenirdik onlara. Bulutlara dalıp çıkışları, enginliğe kaçışları, kimseye hesap vermeden yaşamaları bizi büyülerdi. Halbuki özgür olan kuşlar değildi aslında. Tüm kuşların özgürlüğü yalandan bir özgürlük. Nereye uçacaklarını kendileri seçiyor belki, ama uçmaktan vazgeçmeleri imkânsız. Hayatlarında köklü değişiklikler yapamazlar, benzerlerinden farklı bir yaşam seçemezler. Hep aynı tür ağaçlara aynı şekilde yerleşirler, göç mevsimini sorgulamak akıllarına bile gelmez. Doğdukları gibi ölmeye mahkûmdurlar. İnsanoğlu ise gerçekten özgür, hayatını kökten değiştirebiliyor, içine doğduğundan bambaşka bir yaşama yönelebiliyor, doğru ya da yanlış. Sanırım ona sorumluluk yükleyen yanı da bu.

İnsanın geriye dönüp baktığında kuşlardan bile özgür yaşadığını görmesi güzel şey... Galiba bunun için acı çekmeye değerdi.

Tanıdıkları görürsen selamımı iletmeyi unutma. Beni sorarlarsa öldü deme, sırların en büyüğünü öğrenmeye gitti de. Yalan da değil hani.

Mutluluklar dostum.

Neredeysen ve her ne yapıyorsan.

İnan bana, seni hep sevdim...

Dostlarımı ara, olur mu? :)

P.

Beyaz gömlekli bir adam, elinde damalı bayrakla bir grup atletin önünde duruyordu. Beklediği işareti alınca saymaya başladı: "Beeeş... Döööört... Üüüüç..."

Çoğu dünyadan birkaç kat büyük on binlerce gezegenden oluşan bir galaksi, evrenin bir köşesinde içine düştüğü karadelik tarafından öğütülmeye başladı.

Küçük bir kuş bin bir gayretle taşıdığı dal parçasını yuvasına huzurla bıraktı. Kanatlarından birinde ufak bir yara vardı, sızlıyordu.

İki gezegen çarpıştı, güneşten yüz kat büyük bir alev topuna dönüştüler bir anda.

İngiltere'de ellinci yaş gününü ailesiyle kutlayan bir öğretmen doğum günü pastasının ilk dilimini kesti.

Ay'da gezinen sekiz tekerli robot araç, önüne çıkan irice bir taşı aşamayınca etrafından dolandı.

New York'tan havalanan bir uçakta 12 numaralı koltukta oturan bir hıristiyan misyoner, önümüzdeki sene kaç müslümanın ahiretini kurtaracağını merak ederken, 26 numarada oturan bir şakird, hidayete erdirdiği hıristiyanlarla ilgili raporunu toparlıyordu kafasında.

Bir kuyrukluyıldız, binlerce yıldır devam ettiği yolculuğunda ilk kez bir gezegene fazla yaklaştı, çekimine kapıldı ve bir uyduya dönüştü. Bundan sonra yolculuğu hep aynı çemberde dönmek-

ten ibaret olacaktı.

İrlanda'da bir ev kedisi on bir yaşındaki sevimli sahibine sokuldu, karnını okşatmak istedi bacağına sürtünerek.

Bir Arap secdeye vardı, alnı yeşil beyaz seccadeye değdi, bir kilisede yaşlı bir rahip ilahinin en çarpıcı cümlesine gelince sesini yükseltti, bir Hintli önündeki Buda heykelini saran tütsüleri yaktı, hepsi aynı duygularla.

Bir laboratuvarda, bir deney tüpünde, gözle görülemeyecek kadar küçük bir noktada, on binlerce tekhücreli canlı bölünerek yüz binlere çoğaldı.

Bir yanardağ patladı.

Afganistan'da siyah beyaz bir sokak köpeği, yol kenarına terk edilmiş eski bir el arabasına sürtünerek sırtını kaşıdı. Gün yeni doğuyordu. Birkaç metre uzakta dün gece kör bir kurşunla vurulmuş ihtiyar bir kadının cesedi vardı, köpek ona ilgisizce baktı, yürümeye devam etti. Yoldan bir askeri araç geçti.

Venezüella'da, evinin bahçesinde oturmuş çayını yudumlayan emekli bir doktor, epeydir görmediği çocuklarını bu bahçede oynarken hayal etti. Bahçedeki bir çiçeğin yaprağından bir çiy damlası düştü.

Çok uzaklarda bir gezegende Anadolu'yu birkaç kez örtecek güçte bir kum fırtınası başladı.

Biri elindeki romanın sondan sekizinci cümlesini okudu.

Alaska'da köpeklerin çektiği küçük bir kızak devrildi, kürklere bürünmüş bir adam buzların üzerinde yuvarlandı.

Yeşil boyalı mütevazı bir apartmanın dördüncü katında, uzun kızıl saçlı, hoş bir kadın, mavi beyaz pijamalarıyla uzandığı yatakta cep telefonuyla en iyi dostuna kısa bir mesaj gönderdi içten bir merakla: NASILSIN?

Başını hafifçe çevirdi, pencereden dışarı baktı, yağan karı seyredaldı.

Birkaç saniye sonra minik ekranda sarı bir ışık yandı söndü, bakınca ekranda gülen bir surat gördü, içi titredi. Telefonu yatağın dibindeki sehpaya bıraktı. Kendini bir saniye öncesinden çok

daha huzurlu hissederek gözlerini kapadı, sakin bir uykuya daldı.

Yüzünde ufak bir gülümseme vardı.

"Biiir... Başla!"

Ağustos 2005, İstanbul

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

ŞAKİRD

roman

"İlk başta her şey harikaydı, son durağa geldiğimi sanmıştım. Huzurlu, iyi insanlardan kurulu bir toplum. Kimse kimseyi kırmıyordu, herkes neyi neden yaptığını biliyordu ve hepsinden önemlisi, ölümün bile bir anlamı vardı. İdeallerden, hayallerden konuşabiliyordum, daha güzel bir dünya umudundan. Ama büyünün bozulması uzun sürmedi. Sadece birkaç basit soru, cevap bulmayan ve sorulmasından bile rahatsız olunan. Tüm bu görkemli yapı aslında iskambil kâğıtlarından kurulmuştu. Ancak hiç rüzgâr estirmezsen ayakta durabiliyordu. Beynini kilitlersen, inancın temel dayanaklarını asla sorgulamazsan, düşünmek yerine kabul etmeyi içine sindirebilirsen. Ben sindiremedim. Soruları sordum ve kâğıtlar yıkıldı."

Cemaat şirketlerinin isimleri, ciroları, okullarındaki öğrenci sayısı, Hocaefendi olarak anılan liderlerinin görüşleri: Ülkenin en güçlü İslami cemaati hakkında bugüne kadar çok şey yazıldı, söylendi. Ne var ki bu yapıyı oluşturan insanların yaşamları, oradan yolu geçenlerin duyguları, düşünceleri hep bir sır olarak kaldı.

Üniversite yıllarında Hizmet'i yakından tanıma fırsatı bulan yazar, anılarından hareketle kaleme aldığı bu romanda cemaatten insan manzaralarını paylaşıyor okurlarıyla. Hizmet'e katılmanın ve kopmanın nedenlerini irdelerken hem cemaate hem cemaatin dışındaki dünyaya seslenerek, birbirlerine ve hayata farklı bir pencereden bakmayı öneriyor.

Murat, Elif, Yusufçuk ve Ahmet'le birlikte bir yol öyküsü eşliğinde

Metis Edebiyat | Roman
ISBN-13: 978-975-342-539-1

Metis Yayınları
www.metiskitap.com